

FARSANGI KAVALKÁD

ANTOLÓGIA

**VERSEK ÉS NOVELLÁK
2024**

„Az élet olyan, mint egy szüntelen jelmezbál: örökké ruhát, arcot, maszkot cserélünk. Minden emberen van egy jelmez és egy maszk, melyet mohó ambícióval és ravasz önvédelemből visel. És ami a lényeg: fogalma sincs, hogy rajta van.”

Müller Péter

„A jelmezbálban az a legjobb, hogy az ember kibújhatik a saját bőréből, hogy más lehet, tökéletesen más, mint aki a valóságban. (...) Hogy az ember néhány óráig azt játszhatja, hogy megváltozott, elvarázsolták, idegen és ismeretlen lett hirtelen.”

Szabó Magda

Farsangi kavalkád

Antológia

**Versek, novellák, képek
2024**

Tartalomjegyzék

Aczél Ferencné Róza	8
Aurora Amelia Joplin	11
B. Moravetz Edith	21
Bánlaky László	31
Baranyi Imre	41
Bobvos Adrianna	50
Böjte Márton	53
Bubrik Zseraldina	64
Bús Anna	68
Csép Rózsika	72
Dr. Radmila Markovic	84
Fehér József	95
Gáll Júlia	101
Hegedűs Gábor	105
Iochom Zsolt	121
Jekő György	130
Juhászné Bérces Anikó	138
Kalocsa Zsuzsa	150
Klotz Mária	157
Kristófné Vidók Margit	165
Dáma Lovag Nagy Cynthia	174
Lovas Magda	180
Máthé Rozália	183
Mészáros Lajos	190
Nothof Mihályné Király Lídia	199
P. Dányi Gabriella	208
Perjéssi Katalim Mária	223
Sz. Pál-Kutas Orsolya	231
Szentesi-Horváth Gyöngyi	238
Szikszai Ilka	245
Szoby Zsolt	248
Szolnoki Irma	252
Tóth Gusztáv	260
Tóth Lászlóné Bernáth Panni	272
Varga H. Mária	278
Zagyí G. Ilona	285
Impresszum	292

Aczél Ferencné Róza

Bemutakozás

Aczél Ferencné sz: Abdai Róza leánykori nevem. Ebből lett a művésznevem Abdai Rozi. 1950.04.02 láttam meg a napvilágot Csornán. 1973 óta élek Mezőpeterden.

Festeni 1995 óta festek, ekkor lettem leszázalékolva SM-mel. Festeni csak asztalon tudok, mivel a karomat nem bírom megtartani. Több újságcikk készült rólam: többek között a Humanitárius Montázs magazin, Délibáb.

Több könyvben jelentek meg festményeim. Csoportos kiállításokon vettem, veszek részt. Egyéni kiállításom eddig három volt. Nagyon sok felajánlásom van, főleg beteg gyerekek javára. Legutóbbi felajánlásom a Regőczy alapítvány javára történt, sikerrel! Nagyon sok oklevelem, díjam van. Munkámat elismerte az E- book könyv és kiadó oklevéllel. Nagyon boldog és büszke vagyok a Beöthy Művészeti Társaság Leonardo díjára, amit elnyertem.

Abdai Rozi : Karnevál

Szeretet, egészség, hangulat

Kívánok neked szeretetet,
mert nélküle semmik vagyunk,
Egészséget, hogy mindennap felkeljünk.
Hitet, hogy bízni tudjunk
jó hangulatot, hogy szembe tudjunk nézni
azzal ami még előttünk áll.
Kibírni azt, ami nagyon fáj.

Abdai Rozi: Sziklák

Ahogy múlnak az évek

Ahogy múlnak az évek
Az erő elszáll,
a szépség hervad,
jön az Ősz, a Tél, a Tavasz, majd a Nyár.
Ez ismétli önmagát életed végéig.
Jót és rosszat megérni,
Kacagni, nevetni, sírni,
De ne magányosan!

Abdai Rozsi: Mezőpeterd környékén

Aurora Amelia Joplin

Bemutató

Nagy Éva Ilona vagyok, az írói nevem pedig Aurora Amelia Joplin. Békés megye szívében, Körösladányban élek a kis családommal. Már gyermekkoromban is a művészet irányába fordultam. A könyvek voltak az én igaz barátaim. Úgy igazán 2004-ben kezdtem el a versírást. Sokáig csak magamnak írtam majd 2023-ban írtam meg az első mesekönyvemet. Ezáltal lángolt fel

bennem az igazi írás. Verseim 2023-ban lettek publikálva. Tagja vagyok a Tandori Dezső Művészársaságnak, ahol rendszeresen megjelennek verseim. Mottóm „A verseim a lelkem cseppjei”

Most verseimet és festményeimet szeretném megismertetni veled kedves olvasó.

Szíved-szívem

Szerelemre vágyik emberi énem,
Oly szerelemre, ki értékeli lényem,
Kinek Én vagyok az álma,
Az istennője, a szereleme, az élete értelme.

Kinek szíve a szívem párja,
Kinek érintése a világ csodája,
Kinek ragyoghatok,
és a lelkemet odaadhatom.

Szívemben az üresség kiáltozik,
A boldogság, ami bele kívánkozik,
Üzenetem elküldtem az éterbe,
hol dalolva énekel valakinek a szívébe.

Aurora Amelia Joplin: Lelkek tánca

Ikercsillag

Gyönyörben úszom, ha velem vagy, Babám,
Két szemed, mint csillagok, ragyog reám,
Illatod mámorként árad mélyen belém,
Magamba szívom a lelkem mélyén.

Eljövök mindennap hozzád,
Látatlanul is érzem a bőröd illatát,
Tudom, érzel, várod a pillanatát,
Egyesülésünk mámorító valóságát.

Lelkünk oly mélyen összeforrt,
Mint az óceán és a folyó,
Egymásba folytunk szerelmesen,
ikercsillagként a lélek egységben.

Ragyogunk ketten, mindegy bárhol,
Szerelmet dalol a szívünk mindenhol,
A mennyben, Földön az éterben,
Énekel lelkünk a világmindenségben.

Aurora Amelia Joplin : A kert

Tavasztündérek

Amikor a tél kipihente magát,
A természet álmából felébred,
A tavasztündérek nagyon serénykednek,
Éjjel nappal a természetet készítik,
a tavaszt ismét elő idézik.

A kis tündérek a fűszálakat átfésülik,
a színeket életre keltik,
Újra ragyogó zölddé, puhává lesznek,
hogy apró állatoknak otthonná legyenek.

A virágok szirmait varázskrémmeel bekenik,
hogy illatozzanak, ragyogjanak,
a méheknek készen álljanak,
A fákat is meghintik a szeretet energiájával,
hogy bátran nőjenek,
az állatok menedéket reméljenek.

Tavasszal minden színesebbé válik;
virágzó rétek, a pillangók, a méhek
Együtt léteznek a csodás édenben,
Illatok varázsa száll a mindenségen,
hiszen a tavasztündérek suttogása,
édes energiája, a természetet
újra életre varázsolja.

Aurora Amalia Joplin: Figyelő szemek

Lelkem is Magyar

Magyarországon születtem,
magyar lett az anyanyelvem,
magyarul dobbant meg a szívem,
magyarul szólal meg a lelkem,
magyarul ír a kezem,
magyarul szól énekem.
Magyar nyelv a legszebb nékem
lelkem is így szólít engem,
Magyarul írom összes versem,
hogy is írhatnám le szebben?
Csengő finom gondolataim,
szívet melengető magyar soraim?
Hisz a szellő is így simogatja arcom,
Az eső is magyarul zuhog nékem,
Minden lélegzetem magyarnak érzek.
S kifejezni a magyar nyelv szépségét,
mint eső utáni finom tiszta levegő,
mint ezernyi réti virágmező, illatfelhő.

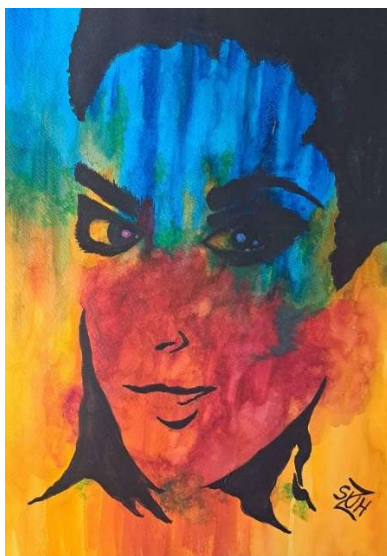
Aurora Amalia Joplin: Valahol

Csodaszép madárka

Repül a csodaszép madárka,
Két pici szárnyát kitarva
Felhők között, szelek szárnyán
csak repül, csak repül.
Felhők habját súrolva,
Szelek szárnyán suhanva,
Patakoknak, fáknak a mindenségnek
dalolja a sok szépséget?

Ha eljő az éjszaka, és
felragyog a csillagok hada,
Ő akkor is énekel szüntelen,
Szép dalát a szellő viszi,
viszi sebesen a végtelenbe,
a világmindenségbe.

Dalol, énekel gyönyörű dallamot,
mely megérint Földet és csillagot,
A nyitott emberi szíveket megtölti tisztasággal,
békével, lelket simogató mennyei zenével.

Aurora Amalia Joplin: Színes arc

Vagyok aki Vagyok

Voltam egykor fiatal, ki álmait majd megvalósítja,
Voltam szerelemtől ittas, szenvedélyes szerető,
Voltam aggódó édesanya, ki beteg gyermekét gondozza,
Voltam kétkező munkás, mint a gép, ki bírja a munkát,
Voltam lélekgyógyász, ki a lelkeket gyógyítja,
Voltam jó feleség, ki a férjét támogatja, ha kell életét feláldozza,
Voltam elesett, ki lelkét, testét felemésztette, a halál közelébe kerítette,
Voltam erős, mint a szikla, melyet semmi össze nem roppantja,
Voltam, ami csak tudtam, az életemet jól megírtam,
Az Vagyok, Aki Vagyok,
álmodozó, és az is maradok!

A vihar

Sötétbe borult felettem az ég,
Vihar jött, hömpölygött felém,
Táncot járnak a villámok az égen,
mint bennem az érzelmek régen.

A fájdalom sötét szelleme,
Széllel, villámmal érkezett,
A sötétség teljesen beborított,
A szívemből a fény eltávozott.

A sötét felhők oszladoznak,
A villámok lassan elvonulnak,
Sötétség szelleme elvonult,
A szívem virágba borult.

Szeretsz-e úgy?

Olyan vagy, mint a néma csend,
Nem szólsz, csak merengsz,
Szívem kiabál feléd,
Mint a kalitkába zárt veréb.

Szeretsz-e úgy,
mint napfény a földet?
Mely akkor is ad,
ha nem kéred?

Kérdem, és várom,
Ölelésed már egy álom,
Tündérmesére vágyom,
S te leszel újra a párom.

Aurora Amalia Joplin: Ember és lélek

A lelkem illata

A lélek mint virágszirom,
Hull rám, és átölel,
Színpompás áttetsző,
De mégis színes.

Ő vagyok Én, a lélek szerelmem,
Könnyed mint a virágszirom,
Varázslatos és szabad,
Az illata örökre megmarad.

Mindig itt van velem,
Sokszor észre sem veszem,
Szeret ölel, rám tekeredik,
Velem összekeveredik.

Finom illata energiája átjár,
A szívembe beépül,
A lelkemmel egyesül,
Csendesen megtestesül.

Az Idő

Az idő lekorlátoz,
Mindentől megfoszt,
Beszűkít a világába,
Bebörtönöz egy szobába.

Minden időhöz kötött,
Olyan mintha láncot hordanánk,
Húznánk és cipelnénk,
Az időnek rabszolgái lennénk.

Az órát nézzük állandóan,
Szaladunk és rohanunk,
Szomorúvá válunk,
Estére összeroskadunk.

Álljunk meg és lassítsunk,
Mély levegővel lazítsunk,
A pillanatoknak hódoljunk,
Az idővel ne harcoljunk.

Az idő pillanatokból áll,
Ha kell meg áll,
Viszont nem vár,
Hát élvezd már!

B. Moravetz Edith

Bemutakozás

1945. március 4-én születtem Grazban. A világháború végén szüleimmel visszatértem Erdélybe, Besztercére. Itt nevelkedtem ebben a csodás környezetben, három öcsémmel, szerény körülmények között, de szerető család körében.

Édesapánk tragikus hirtelenséggel fiatalon meghalt, ekkor Édesanyánk úgy döntött, hogy repatriálását kéri gyermekeivel nagyszüleinkhez. Így kerültem érettségi után Budapestre, ahol

huszonegy évesen férjhez mentem, három csodálatos lányom született. Boldogságomnak tizenkilenc év után válásom vetett véget. Ezután gyermekeimet egyedül neveltem. 1991-ben új remény költözött szívembe, ekkor kötöttük össze második férjemmel az életünket. Egymás megbecsülésében, szeretetben örülünk tizenkét unokánknak és négy dédunokánknak. 1985-ben kezdtem el írni visszaemlékezéseimet, prózában, „Miért” címmel 70. születésnapomra magánkiadásban jelentettem meg, szűk családi és baráti körnek. 2014-ben elvégeztem a Jobb agyféltekés rajztanfolyamot, melynek hatására portrékat rajzoltam; ekkor kezdtem el a versírást is... Szeretek olvasni, szeretem a művészetet, lenyűgöz a természet varázsa. Nem tanultam verset írni, gondolataim felbukkannak, ki kell írnom magamból lelkem rezdüléseit. Le kell írnom gyermekkorom emlékeit, a mesevilágot, melyet Erdély személyesít meg számomra, hadd ismerjék meg azok is, akik még soha nem jártak arra. Vagy elég egy szó, egy mondat, a napfelkelte, a szellő, amint titkokat súg a falevélnak, a gyermek kacaja, két öreg kéz, mely egymásba fonódik, a padon ülő kismama; bennem érzelmeket indít, s addig nem nyugszom meg, míg verssé nem válik. Vallom, hogy a szeretet mindent legyőz, igyekszem megértést, mosolyt, szeretetet nyújtani, odafigyelni embertársaimra. Életfelfogásom és verseim rugója, egy nagyon régi mondás: „Mindig tud adni,

akinek a szíve szeretettel van tele. A szeretethez nem kell teli erszény.”
(Szent Ágoston) – Férjessel közösen adtuk ki verseinket – eddig 6 kötetünk jelent meg papíralapon, majd a MEK online formátumban is megjelentek.

KÖLTÉSZET NAPI ÜZENET

*"Verse törvény és édes ritmusában
kő hull s a kastély ablaka zörög, -"*

Szólít távolból őseinknek hangja.
-Kergesd el végre zsványok hadát!
Halljad meg a hívást! Állj újra talpra!
Váltsad valóra költők jósolatát!

Ne hagyd elveszni soha, azt, mi örök,
a föld tiéd, hát el nem vehetik.
Burjánozhatnak gyomként követelők,
immár fordulópont közeledik.

Elődeinknek nyomdokán haladva,
Dózsa népe jussod nem hagyhatod!
Győzelmi zászlót kezedbe ragadva,
álmukat most valóra válthatod!

Te vagy, aki új tavasz himnuszával
kifordíthatod földből a rögöt...
"eke hasít barázdát új húsában,
mert virágzás, mert élet és örök."

(Idézet: József Attila: Ady Emlékezete című verséből)

Télen-nyáron nyíló Erika virág a kiskertemben

KÖDBEN KERESNI CSILLAGOT

Dolmányos varjú száll
kútnak kávéjára,
"panaszos károgasára
délibábot járt a köd..."

Meztelen ágakról
aprócska dérszemek
csillogó gyöngyként peregnek,
kutatva közben égi fényt!

Ki földi létet él,
keresi csillagát,
lehet, hogy egyszer rátalál,
s bár soha nem érintheti;

ám örökre övé!
Igaz-utat mutat:
közös vágyunkat, célunkat:
lelkünknek szabadságát!

Mintegy varázsütés...
új varjú károgás!
Felszálló köd, lég-tisztulás,
s ragyog Remény csillaga!

*Az idézet Gutti Csaba:
Az öreg koldus fája c. novellájából való*

A PÜNKÖSDI RÓZSA

Köszöntő a Siófoki Pünkösdi Rózsáinnapra

Kertemnek királya,
bájos mosolygása
tündöklőn sugárzik,
szépségben pompázik
szerelem virága.

Tenyerembe veszem
vörös borzas fejed.
Hódolattal fúrom
szirmaidba arcom -
elbűvölsz mód felett!
Simogatsz selymesen,
titkot súgsz rejtelmest:
már több ezer éve,
császárok kertjébe'
pompáztál szépségest!

Hódolat illetett,
jelképed szerelem.
Mély eleganciád,
csodás romantikád
hódítja szívemet.

Magamba szippantom
kellemes illatod
elbódulok benne.
Kábít leheleted -
mámorító világ!

AKIT ELVARÁZSOLTAK...

(Mit lehet itt tenni?)

Ha egyszer egy szívet jégkirálynő ajka
váratlan érinté, jéggé válik maga.

Bárhogy is szeretne szabadulni tőle,
dermesztés nem enged, reccsen minden szava.

Hogyha rá tekintesz, látsz egy kitin páncélt,
hiába keresne, nem talál életcélt.

Nem csoda, hogy folyton csak a rosszra gondol,
sok nehéz pillanat amiket ő átélt.

Mindig védekezik, szablyát kap kezébe,
még ha rózsabokor kerül is eléje.

Nyújthatsz illatozó foszlós kalácsot is,
görcsölni kezd tőle rögvest az epéje.

Jöhet akár tavasz, nyílhatnak virágok,
nem látja már szebbnek ettől a világot.

Itt mindenki ellen, hazudnak emberek,
csak a rosszat hiszi, csak a kapzsiságot!

Mit lehet itt tenni, hogyan segíteni;
e szomorúságból kedvre deríteni?

Szívéről a jeget SZERETET olvassza,
ezzel tekintetét kifényesíteni.

ANYÁK NAPI GONDOLATOK...

Egy dédike naplójából

Mikor mozdulását
szív alatt éreztem,
mássá vált a világ
azon mód köröttem.

Éremmé vált a Hold,
fenn a sötét égen,
gyémántként ragyogott
csillag messzeségben.

Anyá leszek! Dobbant
a gondolat bennem.
Tudtam, hogy ő az én
vagyonom, és kincsem!

Évtizedek teltek,
volt még két pillanat,
ismét gazdagodtam
szív dobbant szív alatt.

Mikor sokasodtak,
velük örülhettem.
Átaluk sokszoros
nagyanyó is lettem!

Immár dédunokák
lépteit figyelem,
vidám csacsogásuk
tölti meg a szívem.

Mint tavaszi mezőn
nyíló virágszálak,
köszöntő szavaik
lepik el a házat.

Meghatódva nézem,
leggazdagabb ember
érezem, hogy én vagyok!
Köszönöm Istenem!

FRISS LEHELET

Friss hajnali leheletben
libbent be szobámba a Nyár,
mosolyogva körülnézett,
látta, még vetetlen az ágy.

Szöszke haját hátra csapta,
nyújtózott hosszan, kéjesen,
hajából szirmok hullottak,
áradt illata selymesen.

Ragyogó napfény, csillogás,
reménytelen körbe lengte;
ablak előtt egy fecskepár,
égi zenére táncát lejtve

látta őt, és csivitelte:
– Bájos a Nyár! – s a szőkeség
rám bízta mézízű csókját,
lett tőle égszínkék az ég.

CSAK ÜLÖK S EMLÉKEZEM...

Folytatás?

"Magunk vagyunk sorsunknak kovácsa!"

.....

Vegyük fel a történet fonalát onnan, hogy az a barna szemű, gesztenye-barna hajú, karcsú leány messzire került attól a helytől, mely egész életére rányomta bélyegét. A sűrű fenyvesektől, bővizű friss csobogású patakoktól, a városkája hangulatos, zezugos utcáitól, s a legmagasabb templomtoronytól, melynek hangja elkísérte messze-messze idegenbe.

Sokáig reménykedett, de szíve mélyén érezte, soha nem térnek vissza a gondtalan lányka-álmok.

Felébredt!

Felnőtt lett!

Egy nagyváros kellős közepén találta magát, ahol meg kellett keresnie a helyét – s bár nehezen ment, tudta, sikerülnie kell, sikerülni fog!

Munkát vállalt, tanult, figyelte az embereket, ismerkedett ezzel az új világgal – még tánciskolába is beiratkozott, hamarosan barátokra is szert tett. Nem olyan „igaziakra”, mint „odahaza”, de kedves, közvetlen emberekre, akikkel kirándulni mentek – a HEGYEKBE - hát hová máshová?

Nagyon ügyesen tájékozódott, ezt társai észrevették és szívesen támaszkodtak képességére.

„Járt utat a járatlanért el ne hagyj!” - szól a mondás, de könnyű eltévedni olyan helyen, ahol az ember első ízben jár. Hanem aki gyermekkorában megtanulta a fákat megismerni, jó megfigyelőképességét ilyenkor is kamatoztatni tudja.

Egyszer Zebegénybe utaztak vonattal – táborozni – öccse is velük tartott, vállalva, hogy nővére által becsomagolt hátizsákot majd ő cipeli fel a hegyre. Nem tudta, mit pakoltak bele, de mikor leszálltak a vonatról, lábai meg-megroggyantak a nehéz súly alatt, s vékonyka kamaszfiú lévén ide-oda tántorgott míg végre megtalálta az egyensúlyt s az egyenes irányt. Társaik jókat derültek rajta, de ő nem panaszkodott, hiszen úgy érezte, ezzel egyenrangú "felnőtt" lett velük.

Később, mikor kipakolták a holmit, még nagyobb volt a hahota, hiszen a zsákból még egy húsklopfoló is előkerült!

– Ezt nem én pakoltam be – szabadkozott a nővére – édesanyánk ragaszkodott hozzá, hogy a hús nem sült át, ha nincs jól kiverve! Igaz, arról

közülük senki nem tudott, hogy húst is fognak sütni. A jó hangulatot azonban ezzel megalapozták. Folytonos lett a cukkolás.

Volt, aki a napi kirándulás után kereste, kinél van a sárkefe, meg a cipőkrém? Még a hátizsákban sem találták; bosszankodott, hogy másnap hogyan vegyen fel piszkos túrabakancsot? :)

Hanem az utolsó nap kiderült, mégis lemaradt valami fontos a pakkból! Úgy döntöttek, minden elemőzsiát el kell fogyasztaniuk, így lett a menü: "Csuszpájz-von Zebegény – alá Révész Jancsi".

Hogy miből állt ez az étel? Nos összeöntötték a maradék konzerveket, jól megfűszerezték, s mellé kifőzték az üstben a magukkal hozott tésztaamaradékat. Igen ám, de a tésztát le is kell szűrni! Hol van a tésztaiszűrő?? Hiába keresték, bizony még a "feneketlen" hátizsákban sem találtak rá. Mentő ötlete támadt a lánynak, van még egy használatlan tiszta törlőruha, abba beleöntik, átmoszák, s megpörgetve "kicentrifugázzák"... az ötletet tett követte, csak hogy "Jancsi a szakács" keze gyorsabban járt, mint a gondolat, nem várta meg, amíg hideg vízzel átmoszák a tésztát, úgy forrón kezdte pörgetni – mondanom sem kell, visítózva rohantak a négy égtáj felé a körülötte állók.

A csapat egyik új tagja - magas, jóképű, egyenesjárású, szinte kirítt a többiek közül, nem is csoda, hogy megakadt rajta a leányzó szeme. Hamar észrevette, hogy kölcsönös vonzalom alakult ki köztük. Egyre több időt töltöttek egymás társaságában – a táborozás végére már szinte csak ketten voltak. Elég sok témájuk akadt, hiszen mindketten olvasottak voltak, szerették a természetet, az állatokat, a zenét - nyitottak mindenre, ami szép... meséltek egymásnak addigi életükről, elképzeléseikről a jövőre nézve.

A többiek lassan-lassan lemaradoztak mellőlük megérezve, hogy itt valami mélyebb kapcsolat van kialakulóban.

S valóban, ez a beszélgetés megalapozta életük további folyását. Hiszen mindketten fiatalok voltak, kiderült, szinte azonos tervekkel - még abban is egyezett a vágyuk, hogy majd egyszer sok apróság üli körbe az ünnepi asztalukat...

(Ekkor a lány már nem akart a múltban élni, igyekezett kiheverni a "szakítást", de megőrizte szívében az emléket.)

A hegyről lefelé, már kéz a kézben haladtak ... a jövő felé...

A lány arcán megdicsőült mosoly ragyogott! IGEN! Ez volt élete álma, Valaki, akivel családot alapít, s gyermekeiket nevelik! Lehet, hogy valóra is válik???

KI MONDJA MEG, KI A KÖLTŐ?

Magad hiába emeled
dobogóra tekintélyként;
olvasóra bízz véleményyt!
Ha szavak követik egymást,
lehet rímes, vagy rímtelen,
ritmusos, dallammal tele,
mikor születik a zene,
gondolatoknak özöne
nem biztos, hogy ez lesz a vers.

Legyél szerény,
várd ki végét,
költő vagy-e,
vagy csak kókler?
Tenyered éghet parázstól,
hagyod, hólyagossá váljon,
maradsz csupán hatásvadász
csepűrágó, szemfényvesztő;
nem leszel más,
csupán csak egy
vén vásári
mutatványos,
megtűrt, olcsó komédiás.
Verdiktet ne magad vond le;
írásodról hadd mondjon ki
elismerést az utókor!

Bánlaky László

Bemutató

1932-ben születtem, Székesfehérváron. Szüleim nem voltak gazdagok, de módos polgárnak számítottak. Gondtalan, vidám gyermekkorom volt. A jólétnek 1945-ben vége szakadt, megtanultam a nélkülözést is. 1951-ben érettségiztem Nagykanizsán, utána szüleimmel pesti

polgárok lettünk. A Pedagógiai Főiskolán matematika-kémia/fizika szakot végeztem. Tanárként dolgoztam, majd iskolaigazgatóként, 2001-ig. Akkor, 48 munká -

ban töltött év után nyugdíjba mentem, 69 évesen.

Életem során sok verset olvastam, írásra is éreztem késztetést, de csak nyugdíjasan volt igazán időm a poézissel foglalkozni. Nincs kiforrott költői arcom, inkább a mindig újat keresés izgatta fantáziám. Próbálkoztam szonettel, balladával, szeretem a humoros hangvétellű írásokat, a váratlan csattanókat. Megismerkedtem a japán haikuval. Kevés verset írok, de ha egy arc, egy kép, egy hangulat megérint, általában nem nyugszom, míg verset nem faragok belőle. Ebben kitartó vagyok, egy-egy témát sokszor előveszek, amíg végső formájával elégedett nem leszek.

Nincs elegendő versem egy önálló kötethez, de feleségemhez szívesen csatlakoztam, őszintén remélve, hogy kellemes percek fogok szerezni az olvasónak. Immár 6 közös verseskötetünk jelent meg papíralapon, melyek megtalálhatók a MEK gondozásában is.

A hajfesték

Hatvan, de fiatalos tanár,
haja viszont megőszült már.

Hiszi: tud még hódítani,
lányosztályban tetszelegni.

Hajfestéket vett a lánya,
„barna, ősz hajra ne használja!”
Jóska nem olvas, csak keni magát,
röhög rajt az egész osztály.

Kollegák a tanáriban,
szemlesütve félre néznek,
szólani érzik kínosnak,
gőgös tanfelügyelőnek.

Mígnem egy bátor kolléga,
mikor társát megpillantja:
„Jóskám, lila a hajad!”
Mint orkán, tör ki a kacaj.

Tükörbe néz, le van sújtva,
szeretne föld alá bújni,
kerül otthon ócska sapka,
csak két hetet kell kibírni.

FARSANG

Vízkeresztkor
karácsonyfám
is lebontom,
szent ünnepi
hangulattal
viaskodik
már a farsang.

Minden háznál
jelmezt varrnak,
lesz itt vidám
vetélkedő;
mely maskara
lesz a győző?
Bohócruhám
van tavalyról,
két farsangon
egymás után
nem csinálha-
tok magamból
bohócot!
Jött sok ötlet,
végül nyerő,
én leszek a
kéményseprő.

Este nyolcra
víg forgatag,
vén boszorka
is tánkra kap,
a partnernő:
egy csecsemő.
Gyakran szopja
meg a cumit,
jó kisüsti
pálinkát szív.

A konyhában
sistereg már,
forró zsírban
farsangi fánk.
Porcukortól
havas lenne,
úgy kínálják.

Mikor dereng
már a hajnal,
csendesedve
elindulnak,
fáradt testet
ágy hívogat.

Mennek párban:
oroszlán egy
őzgidával,
róka párja
kendermagos,
grófkisasszonyt
kísér koldus.

Hófehérke
mostohával,
nincsen méreg
az almában.
Míg elalszom,
gondolkodom: .
de jó lenne
egész évre,
a sok páros
így maradjon.
Béke lenne
a világon!

Farsangi hangulat – „haikuk” –ban

Szilveszter

Papírtrombita.
Pezsgős üveg durran.
Ó-év búcsúztató.

Újév

Álarc, konfetti,
rakéta, tűzijáték,
köszöntünk, új év!

Bál

Farsang ideje
mulatságok mindenütt:
maszkabál lesz.

Tavaszcímzés

Gyertyaszentelő:
visszabújik a medve:
soká tart a fagy.

Nagyböjt

Hamvazó szerda,
nagyböjtnek első napja;
feltámadás várás.

Farsangi öröklet

Cso-cso-szánt anyja
pillangónak álcázta.
Kapitány sehol.

Tell papa Vilmost
öltözteti vadásznak.
Hol van egy alma?

Cingár Miklóska
Toldi jelmezét kapja.
Malomkő: papír.

János vitéz lesz
Janiból. Kék tó is lesz:
tányérban tinta.

Hóbortos április

limerickben

Tegnap hőség , ma meg hideg van,
Jucikán is maradt a paplan.
Jani az ajtóban,
panaszkodott fázósan –
két személyre elég a paplan.

***

Nagy a meleg, napozna Marcsi,
lapostető, nem látja senki.
Kifekszik a Napra,
nincsen semmi rajta;
jegenye tetején ül Pisti.

***

Falu szélén kacsaúsztató,
kihajtja libáit Ildikó.
Hús vízben tapicskolt,
kis lába megcsúszott,
csupa sár lett a kis Ildikó.

IDILL

Szelíd dombok között, fűben gazdag réten,
kis patak csordogál, fürdik a napfényben.
Partján szomorúfűz, búsan egymagában,
nincsen még egy társa a rétnék hosszában.

Ha a szél köszönti, ágai hajlanak,
mintha integetne elfutó haboknak.
Néha idehallik a gulya kolompja,
a gyalogút messze, ember nem jár arra.

Váratlan esemény töri meg a csendet:
a réten keresztül, két ember közeleg.
Lassan, nem sietve, egymás kezét fogva,
széles kacagással, egy fiú, s egy lányka.

Szomorúfűz alá pokrócot terítnek,
hímzett tarisznyából kerül verseskötet.
Lapozgat a fiú, választ egyet, s mondja,
hallgatja a leány, ölébe hajolva.

„Ó, be szépen írtad, olvass még néhányat!”
Mint muzsika szállnak szavakban a vágyak.
Jönnek sorba versek, becsukja a könyvet,
halkan sóhajt a lány, az álom ért véget.

Kis kosárból kalács, piros alma kerül,
kínálja a fiút, hangjuk elcsendesül.
Nem hallatszik más, csak fűzfa susogása,
s alatta a patak, pajkos csobogása.

Átkarolja a lányt, annak feje vállán,
egybeforrott vágyuk szerelem oltárán.
Öreg szomorúfűz, lombját földig hajtja,
a szép szerelemnek titkait vigyázza...

Jó kedvvel

Borúmra jött hajnali fény,
szívem új ritmust dobogott,
Sztravinszkij dallamán zenélt,
peregtek bennem üstdobok;

és kinyíltak az orgonák,
fejem köré virágkoszorú,
ma nem fáj a lábam se már,
(ürgém egy hangyabolyt letúrt).

Jól esik most egy pohár sör
(vagy lehetne mindjárt kettő),
mára semmi eskü nem köt,
nem mér pulzust a doktornő.

Vándorbottal erdőt járom,
feltöltözöm oxigénnel,
fogoly lelkem is kitárom,
dalolok a vörösbeggyel.

Ma a Nap is szebben süt rám,
befogadlak, te szép Világ!
Nincsen egyéb kívánságom:
párom ölen jöjjön álom!

Ladikban a tavon

Piciny, púpos parány pirosság,
nyomában nyalka hólyagok,
szívniák, mert szívart nem szívhatnak ,
a szúnyogok, a szúnyogok.

Véremre vágyó vad seregük,
-zajtalanul sikló ladikom-
zümögve támadni készül,
szívókák szemtelen szúrnak.

Evezőt merítő karomra rászáll,
emelem kezemet: odacsapjak,
lendületem a levegőben megáll,
ó, hiszen éhes, enni akar csak.

LILA ORGONÁK

Fürtös virága orgonabokornak,
szirmai lilában avagy fehérben,
mámorító illatát szellő hordja;
szerelmes galambpár repdes az égen...

Harangszó hív vasárnapon templomba.
Orgonacsokor a legény kezében,
viszi lába a leány otthonába,
hogy mit mondjon, rendezni fejében.

Kalapját levéve, ajtón kopogtat,
virágát az édesanyának nyújtja,
kéri apjától feleségnek lányát.

A kérésre gazda áldását adja,
rejtí arcát az Édes a csokorba;
könnycsepp az orgonán, lila orgonán.

Lelkemben a tavasz

Tavasznak idején,
szerelmes lettem én,
egy csodálatos lányba.

Tó partján jött felém,
úgy lejtett könnyedén,
vízben pacskolt a lába.

Szeme búzavirág,
haja búzakaralász,
égen a Nap megállta.

Elindultam felé,
égtem a csókjáért.
Szívem borult virágba.

Mosolyod

Csak egy mosolyod, más nem hiányzik,
minden testi-lelki jóval megáldasz,
kisimítnám szívedet a ráncaid,
miket én növesztek, számolatlan.

Kérem, ágyba hozod a reggelit.
Sápadt őszi Nap fényében állasz,
s míg a kezéd párnámon igazít,
kérdő szemre szememben a válasz:

rendezetlen ütemben zakatol
fáradó szívem, elromlott órák,
tik-tak, tik-tik, változnak ritmusok,

dobpergés. Hajolj ide hozzám,
szerelmemet füledbe suttogom.
Ne félj, nem áll jól nekem a pajzán!

Baranyi Imre

Bemutatkozás

Makón születtem 1956-ban. 1965-ben írtam le első versem, amit negyedszázadon át megannyi követett. Imitt-amott, helyi lapokban néhány meg is jelent.

Aztán 20 év csend... majd így a nyugdíjhoz közel ismét nekibátorodtam.

Szeretem az egyszerű, tiszta nyel-

ven írt, rímes verseket. Szívesen olvasom mások, más stílusban készült költeményeit, de én már csak maradok a hagyományos verselésnél.

Gondolom, nem okozok meglepetést azzal, hogy három legkedvesebb költőm Arany János, József Attila és Pilinszky János.

Farsangra várás

A tél utáni nagy vidámkodás
hiányzik és nem oltja semmi más
a szomjamat, csupán a tánc maga,
a csókod és hajadnak illata.

A februári víg ölelkezés
a görcsöket feloldja lágyan és
elűzi végre lelkeink felett
a szél cibálta, szürke felleget.

Kereng velünk a tarka maszkabál,
a láb pörögve hajnalig nem áll,
s mikorra tánca végre csendesül,
a kedves ájulón ölembe ül.

A vágy tavaszt igézve mámorul,
a jelmezünk, s ruhánk a földre hull,
szerelmi fészkeink kies zugán
a sárga Hold is elpirul talán.

Álarcaink mögött

Cserélve arcaink, az évek egyre telnek,
kemény vonásaink, olyankor elpuhulnak,
netán a könnyeink, ha végre hullni mernek,
eladjuk ördögöknek azt, a rút pokolnak.

A maskaránk cserélhető, akár a lelkünk,
ha kell, szemérmesen behódolunk a mának,
hiszen, ha már a régi jellemünk is eltűnt,
miért ne adjuk álmaink mi ráadásnak?

Ha már csupán megalkuvás e rongyos élet,
miért ne játszanánk a színpadán szerelmest,
de lám, a csalfaságaink miatt mivé lett
e tarka báli éjszakára hervadó est?

Velünk a balga maszkabál vajon hová tart,
a táncaink nyomán mivé silányulunk még,
vagy újra megmutatjuk azt, mit ér az álarc,
ha majd letépve már szemünk az ég felé néz?

Bál utáni anziksz

Csendes az óra, folyása lehajlik a lét peremére,
úszik az égen a Hold, régi szerelmeket olt,
Fázik a táj, takarózik a fellegeit megölelve,
már eleget zakatolt, múlik az éjben a volt.

Lányok alusznak, a homlokukon puha ráncok időznek,
báli ruhájuk, amint flittere visszakacsint,
omlik elontva a széken, a fodrai szerte redőztek
réveteg ág-bogain, táncot idézve megint.

Messzi mesék gyülekeznek az álmok alá furakodva,
vajh hamarost jön-e még, ő, ki az este kezét
oly sutamód remegő, de erős tenyerébe szorítva
súgta szerelme hevét, ó, vajon eljön-e még?

Bál után

Fényei múlnak az éjjeli bálnak,
csillapodón elenyészik a láz,
kertek alatt közeledve a holnap
álmodozó rügyeket karol át.

Vége szakadt hevülése a táncnak,
hűlnek a szívek az éj peremén,
sóhajaikkal az égen a vágyak
üstökösén suhan át a remény.

Sápad a Hold, bekeríti a hajnal,
múlik ölében az éji kaland
bakfisok álmain át tovaryargal,
tűnik az éjszaka lassan alatt.

Rúzsolt

Farsangi bál alatt esett meg az,
hogy égő ajkam ajkadon ragadt,
szemedbe néztem, melynek tengerén,
a mámorok honába úsztam én.

Karunk mohón, ölelve hullt alá,
s mikor reggelre kelt a napsugár,
sehol se voltál, tűnő gondolat,
csupán rúzsfoltt, mi ingemen maradt.

Dal a Holdhoz

Ezüstre festi álmaid
fejem fölött a sárga Hold,
az éj sötét brokátjain
a szívem érte udvarolt,
ma este róla szólt a csend,
susogva néma balladát,
a vágy mereng, sajogja lent
egy érte éhező dalát.

Az udvarában áll a bál,
sürögnek ott az angyalok,
alant a lelkem egyre vár,
talán ma végre rám ragyog,
talán ma véle ébrednek,
ahogy pipiskedek felé,
ölébe vesz, s övé leszek,
ha mégse, hát az ördögé.

Farsangi éj

Kering a farsang, áll a bál,
körötte mennyi karnevál
forog, pörög, derül,
és táncoltatja kedvesét
erős kezén a férfinép,
kítettón, emberül.

Fagyott a téli éjszaka,
mégsem csitul vad mámora
a fesztiválnak ím,
nem is lassulnak reggelig,
a táncos lábak áttörik
a csend határait.

Aztán az égi virradat
terít a bálra álmokat,
szelíden áthatol
a rebbenő szemhéjakon,
mint láthatatlan ablakon,
s reggelre elpakol.

Farsangra fel!

Te fújd csak azt a trombitát,
te fújd, amíg csak hagyják,
nehogy farsangi álmodat,
az ördögök tapossák,
te csak táncolj, ölelj, szeress,
a kedvedet ne szegje,
hogyan annyian búsonganak
az álmaik feledve!

Repítsd az égre vágyadat,
ne kornyadozz epedve,
a holnap úgyis visszahúz
magával majd a földre,
tele tüdőből énekelj,
fakadj megint a dalra,
tégyszer úgy, mintha e zord világ
selyemcukorból volna!

Farsangi éjjelen

Kereng a karnevál, javában áll a bál, forognak ím a párok.
Köröttem táncosok, én arra gondolok, hogy nem hiába várok.
Elém lépsz könnyeden, ölelsz szerelmesen, szívedre én vigyázok.

Hullámzik a tömeg, de én immár veled kapaszkodok csak egyre.
Szemedből csillogás, érzéki villanás néz vissza a szemembe.
Öllelek boldogan, az éjfél messze van, vigadjunk mindörökre.

Csodás e forgatag, kezed kezembe add, járd még velem a táncot.
A pír az arcodon, olaj a vágyamon, tüzei fel a lángom.
Karomban tartalak, varázslatos e nap, hagyjuk a társaságot.

Harang éjfélűt ütött, szívünk a Hold mögött pirulva sugdolózik,
A farsang mámore terül a városra, bár kicsit még szabódik.
Elandalog, mesél, egy jobb évet remél és csendbe burkolózik.

A lábaink alatt, kövek szorítanak titokban még utánunk.
Konfetti száll tova, s mi lépkedünk haza, fehérlik már a házunk.
Bújjunk szobánkba be, s e farsang éjjele legyen végre a nászunk.

Télűző...

Télűző fénykátlan
keltett mély álmomból,
öntött rám irdatlan
dézsát, aztán így szólt:

Kelj fel, hát hétalvó,
léted bár átalszod,
tudd azt, hogy másról szól,
így abból nincs hasznod!

Lábadj bús álmodból,
víg széllel fuss versenyt,
nap süt, rád hímport szór,
szárnyat sző, felreppent!

Elfáradsz végül majd,
ímhol lágy ágyad vár,
télűző álmod hajt
és mélyén alszol már.

Mozgolódás

A tél feszíti még a fátyolát
a dermedő, fagyott világra,
a szürkeség szorít, nem enged át
Napot mosolyogni csak sokára,
mikor pedig netán utat talál
a fény a jég itatta földre,
a fellegén legott fölébe száll,
akárha volna annak őre.

Maroknyi búsuló madár kereng
a fák között tavaszra várva,
csupán kevés magot keresne lenn,
de még a fagy rögökbe zárja,
a néma táj fölött a szél az úr,
ölelkezése sajgva fájó,
ha úgy akarja, hát süvöltve fúj,
remeg belé a barna szántó.

Viszont alatta bújva víg magok
mocorganak buján, serényen,
kikelni kész haduk varázslatot
akarna felmutatni régen,
de lám, a bölcs idő azonnal int;
*„Maradjatok kicsit magok még,
amint a március reánk tekint,
kizöldülön fakadjatok szét!”*

Téli álom

A téli tájra álom ül,
a lélek abba szenderül,
kies varázslatával
bogozza léted ágait,
ölébe húzva andalít,
miközben egyre szárnyal.

A hó alatt, didergve bár,
szemét lehunyva szundikál
az olthatatlan élet,
megannyi vágy itatta mag
szuszogja szét, közelg a nap,
amelyben újra éled.

De még a tájra álom ül,
belé reményed elmerül,
vigaszt keresve várod
az új tavaszt türelmesen,
amint a fénye feldereng,
s füledbe zsong világod.

Ébred a lét

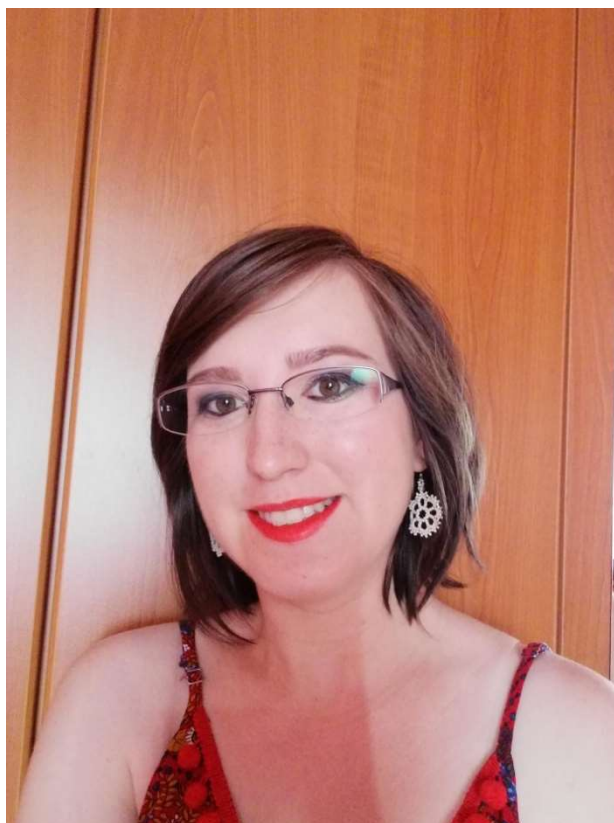
Új kikelet csalogat ma a napra,
hívja a lelkem örülni veled,
körben a gyermekek apraja-nagyja
várja, amint tavaszunk közeleg.

Ébred a lét, a fejét felemelve
nézi miként vigadunk gyönyörén,
bárha megannyi velünk ma a terve,
mégse siet vele, hulljon a fény.

Oltsa belénk melegét, feleselve
téli hideggel a völgy peremén,
űzze erünkben a vért tova, szerte
hintve titokban az égi reményt!

És ha az alkony a völgyre lehajlik,
boldogokat lel a pítvar alatt,
elkerekedve a két szeme váltig
nézze csodálva az álmaikat!

Bobvos Adrianna

Bemutatkozás

Bobvos Adrianna vagyok. Duna-szerdahelyen (Szlovákia) születtem. Férjemmel és három gyermekünkkel, Szegeden élek. Általános iskolában szerettem meg a verset, tizenkét éves lehettem, amikor az első kis költeményt írtam. Azóta is írogatok Istenről, szerelemről, gyermekeimről, a természetről, állatokról. Az írásra mintegy talentumként tekintek.

Magánkiadásban, 2017 – ben megjelent egy kötetem Szeretetstrófák

címmel.

Álarcos bál az oviban

Állok a színpad közepén,
Minden szem rám vetődik épp,
Kétszer is bemutatkoztam,
Farsangkor Piroska voltam.

Laci légyölő galócának öltözött,
Tibi pedig nyuszi jelmezt öltött.
Kitti cigánylány tarka szoknyájában,
Szisi egérlány mini ruhában.

Bohócsapkában táncol Niki,
Mónika meg, mint Macska Mici
Márti Hófehérkeként illeg-billeg
Orsi, mint királylány belibeg.

Megannyi kisgyermek álarcban,
A győzelemért áll a harcban,
Együtt ropják a parketten,
Buliznak ők önfeledten.

Farsangi mulattság

Piros pöttyös, fekete,
Katicalány Eszterke.
Csigafiú Danika,
Superman az Andriská.

Énekelünk, táncolunk,
Mulatunk és tapsolunk.
Készítettünk maszkokat,
Eltakartuk arcunkat.

Máskor meg Elsa hercegnő,
Csillaglány volt a menő
Aranyszarvú unikornis,
Benyeli a bonbont is.

Farsangi fánk az asztalon,
Málnaszörp is ott vagyon.
Sós rudakat ropogtatunk,
Selyemsálat lobogtatunk.

Farsangi kavalkád

Álarc mögé bújunk,
Buborékot fújunk,
Lehetsz hercegnő vagy király,
Vagy tán éppen sirály.

Farsangi fánkot falunk,
Vidám dalra fakad falunk
Elűzzük most a telet,
Jöjjön már a kikelet!

Nagy multság készülődik,
Eszter hercegnő fészülködik
Legszebb lesz a bálban
Táncot rop majd bátran.

Dani a kis katona,
A rosszakat elfogja,
A királynőt védelmezi,
Ellenségtől megmenti.

Andriska lesz a testőr,
Hercegnő mellett az ő.
Szerepét komolyan veszi.
Napszemüvegét felteszi.

Anya angyallá változik,
Jókedvű, nem ásítózik,
Bohókás táncunkat járjuk,
A tavaszt oly nagyon várjuk.

Böjte Márton

Bemutakozás

1947- ben születtem Várpalotán. szegény sorsú bányászcsalád első gyermekeként. Munka mellett csak keveset írhattam.

Mindennapok fáradtsága kiver - te kezemből a tollat, és néha elvették a kedvemet gúnyos megjegyzések (mit is akarsz te ?).

Nem vitatkoztam. Betegségeim mellett egyre többet foglalkoztam írással, olvasással.

Írói nevem: Kismezei Böjte
Márton

Várpalotai Könyvtár Kreatív író körének a tagja lettem. Intenzív munka mellett egyre többet írtam. Éltető Erzsébettől sokat tanultam az irodalomról.

A könyvtár gondozásában megjelent Antológiában három verssel jelentem meg. Boldog voltam.

Az Ósi Kovács alkotóműhely tagjaként sokat szerepeltünk meghívásra, többek között Marosvásárhelyen. Az Ósi Kovács alkotó műhely örökös tagja vagyok. Arany ART okleveles. Kovács Alkotóműhely Antológiájában tíz verssel szerepeltem. Cserhát művészkőr ART okleveles, és nívódíjas költője is vagyok.

Balatonfüredi alkonyat.

Ahogy lobog a tűz
az alkonyodó víz
hullámzó tükrén.

És az alvó nádas
szélébe tüzet rakott a
csillogó arcú éjfélnél.

Öreg kövek moháin
erőtlen este bóbiskol,
és altató hullámról álmodik.

Megölelt egy tova
futó fáradt szellő
s kergetett álmokat.

Észrevétlen ült
vitorla rudján
a felkelő nap.

Arany mosolyával
simogatta az ébredező
álmos partokat.

Állok a Tagore sétányon,
és megölelt a platánok
csendes zsongása.

S a hajóállomás csendjébe
ébredt a hajó kűrt dala
felébresztette a madarakat.

Vidám szellő Badacsony felé,
mint huncut dallam,
nótát énekelve szaladt.

Csak beszélj.

Ma csak beszélj, reméld
utad vége nincs messze,
kavics után kutat kezed,
hiányzik szemedből az ékezet.

Tornya az égnek felhőkkel
hintve tele, és éneket
gógicsél a kopott kereszt,
ki is a pap itt fent, és
a biblia lapjai madárként szállnak.

Szállnak bilincses énekei
a kopott hangú hárfának,
tűzre dobott hangok
messze szálltak az estében.

Ó remény kísérj utamon,
most nagy ínségemben
te maradj velem, ne hagyj el,
ha kell ezer imát mondok.

Porban fürdök, s hajam
levágom, s tanulok imákat
keresem gondolataimban anyámat,
és lángot látok rémült szívemben.

Tavaszi csók.

Úgy beléd csókolnám tavaszom,
virulnál mint rózsaszál ablakomon.

Nem törődnék tüskéiddel,
tested díszlik majd véremmel.

Szelíd dombjaidat hold világítja,
bennem lázad szerelmem hangja.

Lehunyt szempilláid csillagként ragyognak,
vérvörös ajkadon álmodlak magamnak.

Én csak nézlek mozdulatlan,
hogyan alszik melleden a paplan.

Oly régóta vagy nekem,
ismered szerelmes könnyörgésem.

Régi csókjaink ízében
lobogó lángot látok.

Álom vagy valóság, nem tudom,
már nem érzem vajúdó időm, álmom.

Úgy beléd csókolnám mindenem,
ugye dédelgetnéd szerelmes szívemet.

Tavaszi te szép virág.

Eső futott az égen,
és virágok szirma
nyílt, árvácska mondott imát
színes virágokhoz.

Bogánccal nehezen ébredt,
fején tüskés koszorú,
körülnézett tekintete megállt,
a kék ibolyákon.

Halk szellő lebbent,
lábain harmat cseppje,
madarak éneke hangzik,
rét virágai között elalszik.

Ó ez a reggel álma oly
messze jár, nádas szélén
ébresztőt dalol a nád,
mosolya csalogató és vidám.

Szorítsd magadhoz szívemet,
tudom csózkod ezer virággal
van most is mint mindig tele,
magához ölelt egy virág szerelme.

Lelkem őszi levelei.

Eljössz e hozzám
ha majd hullnak a levelek,
ha a bánat újra megtalál,
s te vigasztalod szívemet.

Vigasztalsz e majd
amikor már hideg
az ősz, és lehullottak
bennem a levelek.

Ugye mesélsz majd a nyárról
míg én könnyezek,
mesélsz majd a virágok
színéről, a színes éjről.

Ha jössz, és miért
ne jönnél, és kilép
az ősz fagyos nyomába
míg öleled remegő szívemet.

Akkor is gyere
ha bilincsbe veri
gondolatomat a
fagyos őszi éj.

Akkor is gyere
amikor gyertyát
gyújt a fenyő,
és hullik majd a hó.

Te majd mesélsz,
én majd hallgatok,
lecsukódik szemem,
veled újra álmodok.

Szerelem Rubintja.

Vörös rubint a lepedőn,
benne rejlik az éj sikolya,
csókok harmata már
rég de rég felszáradt.

Maradt a magány, s a
perc, és az óra mi elszaladt.

Ó te éjszaka vérvörös
rubintos álom, illatod
itt maradt búsuló szobámban.

Még el sem mentél, de mégis
ó édesem oly nagyon hiányzol.

Bűnös éjszaka a vágyát
rohanva, égve csókolta.

S robbantak szívem petárdái,
és a lámpa fényénél kell
mindent, mindent kitalálni.

Mert bénult volt a szív,
forró vér erekben
mint folyó szaladt.

Bárkát emelt bennem,
e tétova édes szerelem,
és vitorláival repült a szoba.

Ott hagytad meztelen
szívemen rubint vörös
könnyező csókjaidat.

Gondolataim

Molnár Gyula művész-barátomhoz.

Már vagy egy éve is van,
hogy a Sörház utcán jártam,
akkor is ősz volt, dideregtek a házak,
kerestem benne az én író barátomat.

Lelkem vigasztalni jártam erre,
mintha kocsizörgést hallottam volna,
s lovak nyerítettek, velem játszott az emlékezet,
várom mikor tűnsz fel az utca elején.

De nem jöttél, nem nyílt már a virág
rég az akácok tetején, rég volt már
mikor száguldott veled a tavasz
s a gondolat repült mint a virágok illata.

Az ég ablakai már koszosak, korhadtak,
néha egy kiadós zápor szalad végig az utcákon,
s megtelik az út menti árok
de nem önt ki mint máskor.

Tavaszok sem olyanok, rozsdásak
a máskor oly illatos virágok,
ó szép fiatalság hová is tűntél,
nem kényeztet a szerelem, csóktalan az éj.

Gyors volt az ifjúság, hamar elmúlt
tüze, régi lángból kedves barátom
egy marék hamu lett, s gondolatomba
kapott a szél, vitte a Bakony felé.

Ne hidd barátom hogy könnyezek,
csak a lelkem szomorú így ősz fele,
ó ősz, hulló levelek barna ruháiba
öltözteti a világot a November.

Vannak napok mikor számban ízetlen
a kenyérem, s a szalonnám is fogyóban már,
késem is életlen, nem vágja a vöröshagymám,
kihullottak már a fogaim, üres a szám.

Ínyemen a tegnap ízeivel járok,
szemem sem az igazi már, olvasni
csak szemüveggel látok, de a távolság,
még tiszta a szemem, látom az őszt a Tési hegyeken.

Lelkem rongyos, viseltes mint a
tél hó olvadáskor, lassan járok, bor sem
kell már, nélküle is tántorog a lábam,
álmomban a régi Palotai hegyeket járom.
Álom az mi magával ragad, s forgószél
lesz belőle, olyankor sziklák ölébe vágok,
vagy régi kémény lennék öreg, kopott falú
didergő házon, ó hová viszel te álom.

Már rég nem poros az utca,
bitumenbe tapad a nyár, eső is kevés,
megugatnak a kóborló kutyák,
acsarkodnak a napok, s belém mar az idő.

Bevallom sokszor gondolok rád barátom,
megmártózok városunk édes illatába
itt méz édes a hajnalok csókja
s az ősz meztelenre vetkőzött, szalad tova.

Ó ne írd te toll, ne gondoldj a múltra.
öreg szemekkel bátran nézz a holnapba,
most még tiéd az őszi nap melege, hát megyek,
Őszi záporon át, a gondtalan fehér télbe.

Szívdobbanásaimból.

Dr. Aradi Dániel Főorvos Urnak.

Ma furcsán dobban
az ébredező szív,
és csendes szellő szaladt
a barnuló platánok alatt.

Ó hányszor dobbant
a szív, bordák börtönében
hányszor kiáltott,
mindig szabadságra vágyott.

Furcsán sóhajtott a reggel,
és a Tagore sétányt víz
mosta, érzem a látvány
hogy lubickol bennem.

Dobogj te szív, még kell
az idő, a nap, az éj,
még kell egy altató csók,
még kell az álom a remény.

Behúzódok az ébredező
nap arany sugarába,
s talán életet susog felém
a gondtalan szellő.

Szeretnék még élni,
versekkel dobbanó
szívem eléd tenni,
múló idővel versenyt futni.

Ragadj vésőt.

Ragadj vésőt,
törd át a falakat,
faragd újra magadat,
márvány szemeidben
tűz vulkánja lobogott.

Vésőim már tompák
kísérnek újra
faragott utcák,
láthatatlan álmok,
álnok tegnapok,
marcangoló viharok.

Kísértetek mellettem
szálnak, múltat mutat
az öreg óra, néha
már mellém ült az idő.

Reményvesztett alakok,
elnagyolt ablakok fénye,
gondolatom fagyott,
fényesre keményre,
hová lett a szerelem
ifjúi könnyes remények.

Vésőimmal járom utamat,
faragok szeleket napokat,
hallgatok papokat,
felszentelt gondolatokat.

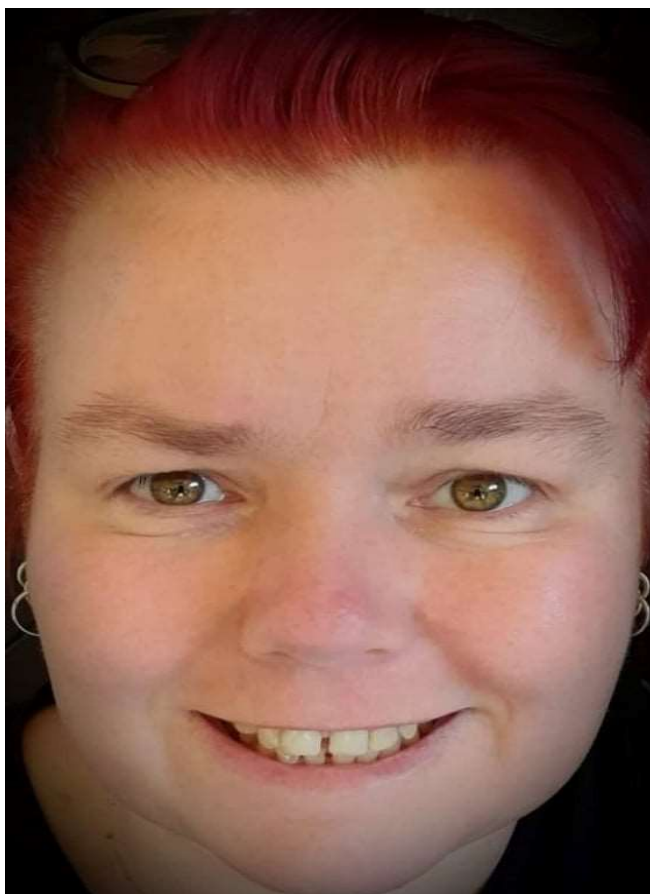
Ülök a Várostól messze,
keresem a kémények füstjét,
s elmerengő gondolatom
zsebre rakta fázós, őszi
színes leveleket.

Újra faragnom kell
új időt, s bennem
rejlő imát, kiált
fogatlan szám, esőből
soha nem lesz vár
csak mély pocsolya, sár.

Kezemben vésőm, agyam
meztelen gondolatomra
vár, karom lesújt, szikrázik
a kalapács, vésőim alatt
új virág, és új tavasz fakad.

Ülök a fa alatt s a cigaretta
füstje hamutartóban maradt,
betemetem a vésőket,
s a kidőlt falakat, kezem
alatt a múlt, és a jelen
új dalra fakadt.

Bubrik Zseraldina

Bemutakozás

Bubrik Zseraldinának hívnak, 1972 májusában születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem.

Gyerekkoromtól írok, de igazán tizenhét évvel ezelőtt kezdtem el. Novella volt az első, majd a versek, és kikötöttem a mesék-nél. Idáig hat könyvem jelent meg. A következő mesekönyv lesz, majd egy thriller, és belevágtam egy életrajzi könyvbe is. Rengeteg díjat kaptam, a legbüszkébb a Bronzpróza éremre,

kettő Szépirodalmi díjra, és a Dugonics András díjra vagyok.

Kalamáris

Pennám hegye megfakult már,
cserélnem kellene újra,
megszokott tollam imádom,
írok vele, amíg bírja.

Farsangi csillagok

Kerek erdő közepén, kerek rét volt. Ahol a fák véget értek, az erdő lakói házakat építettek, a rét közepén pedig egy színpad állt.

Nagyon szerettek szerepelni, és fellépni. Volt, aki csak táncolt, volt, aki verset mondott, de volt színpadi előadás is. Annyira vigyáztak rá ne-hogy tönkre menjen, hogy minden évben felújították.

Most éppen, a farsangra készültek. Soha nem beszéltek meg, hogy ki mibe fog öltözni, hisz meglepetésnek szánták.

Bagoly Bori, aki az éjszaka nyugalmaért és a világításáért felelt, az égők állapotát ellenőrizte. Munka közben azon gondolkodott, hogy ebben az évben mi legyen a farsangon. Épp az egyik égőt tette a helyére, amikor eszébe jutott a jelmeze. Igen, ha hazamegy, akkor előveszi a varrógépét, és megvarrja a kitalált jelmezét.

Darumadár Donát, akit Doninak becézték, a tisztaság volt a feladata. Mihelyt lehullott a fa egyetlen egy levele, máris felvette. Szerette a tisztaságot és a rendet. Amikor Bagoly Bori befejezte az égők vizsgálatát, Doni elkezdett takarítani. Munka közben, ő is a jelmezéről gondolkodott. Késő este ért haza, fáradtan feküdt le, és pár másodperc múlva elaludt.

Cukormókus Cilla volt az ennivalóért felelős. Minden évben farsangkor gulyáslevest főzött bográcsban. Elővette a bográcsot, kitisztította, előkészítette másnapra. A zöldségeket majd holnap megpucolja, addig is maradjon friss.

Nyuszi Tündi, akit mindenki Zserbónak hívott, az édességért, a desszertért volt a felelős. Hogy miért hívták Zserbónak? Mert amikor odaköltözött a kerek erdő, kerek rétéjére, mindenkihez elment bemutatkozni és vitt magával pár szelet zserbót. A kerek rét lakói egész életükben nem ettek olyan finom süteményt, amit a Nyuszi készített. Attól a naptól kezdve Zserbónak hívják. A farsangra fánkot fog készíteni.

A legvégén pedig Ószapó Ödön lakott, aki a legkisebb volt közöttük, de a szervezésben nagyon jó volt. Ödön elővette füzetét, és már írta is a programokat. Még ő sem tudta, hogy miben fog megjelenni. Majd este, amikor végez, talán eszébe jut valami.

Eljött a farsang napja. Kerek erdő, kerek rét összes lakója reggeltől a dolgát végezte. Ebéd után hazamentek és felvették a jelmezüket.

Először Ószapó Ödön jelent meg, mivel neki nem kellett sok ruhát magára venni. Koronát tett a fejére, majd egy palástot terített a vállára, a nyakánál pedig összekapcsolta. Soha nem volt még király, pedig szeretett volna.

Másodikként Bagoly Bori jelent meg. Ószapó először kicsit megijedt, hogy Bori nem kap levegőt, de aztán nyugodtan ennyit mondott:

– Bori! Gyönyörű lámpa vagy! Jó lennél, az íróasztalomra.

Miután befejezte Ószapó a mondatát, mindketten nevettek.

Harmadiknak Cukormókus Cilla jött szaloncukornak öltözve, majd őt követte Darumadár Doni, aki kéményseprő jelmezt vett fel.

Teltek-múltak a percek, eltelt fél óra, eltelt egy óra, de még Zserbó nem volt sehol. A többiek kezdtek idegesek lenni, féltek, de remélték, hogy semmi baj sem érte. Éppen indulni akartak hozzá, amikor megérkezett a Nyuszi.

– Óh!

– Óh!

Kiáltottak a többiek. Hogy milyen jelmez volt Zserbón? Senki sem hitte volna, hogy valaha is felveszi. Bohóc jelmez. Igen... bohóc. Pedig a többiek úgy tudták, hogy Zserbó nem jár Cirkuszba, mert félt.

– Zserbó! – szólította Őszapó. – Hogy-hogy bohócnak öltöztél?

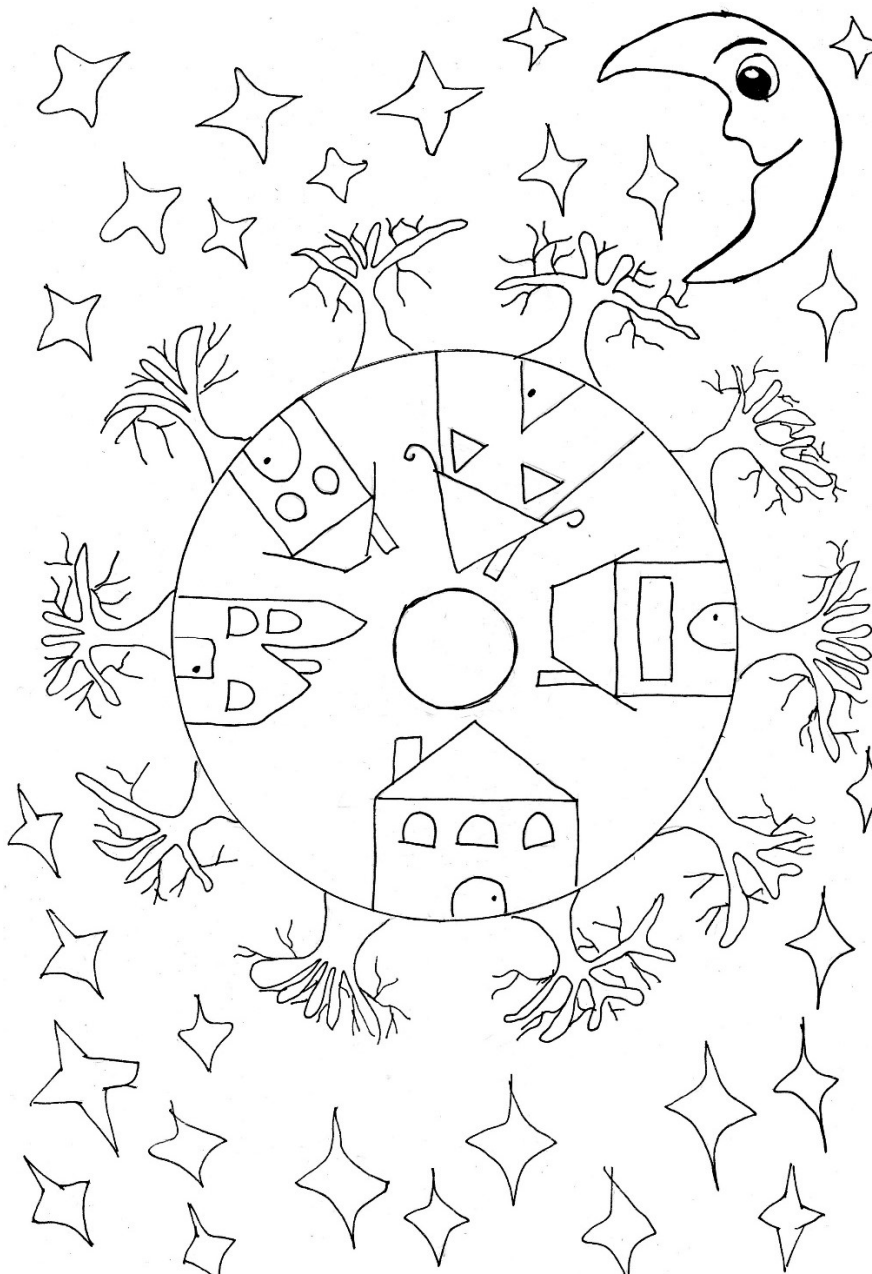
–Tudjátok, van egy történetem, amit még nem meséltem Nektek. Évekkel ezelőtt, még mielőtt nem költöztem ide hozzátok, a barát-nőmmel elmentünk egy Cirkuszi előadásra. Először minden rendben volt, annyira tetszett az előadás, hogy szinte széttapsoltuk a kezünket. Már a vége felé járt, amikor vihar kerekedett. Először csak az eső kezdett el esni, majd olyan szél kerekedett, hogy az egész sátrat felkapta. Ahol ültünk, mellettünk lévő padokat felkapott a szél. Mindenki menekült, nehogy baleset érje, de én... nem mozdultam. Egyszerűen ott ültem egyedül, már senki nem volt a közelemben. Pár perc után észrevettem, hogy egy bohóc szalad felém. Nem mozdultam, még jobban megijedtem. Amikor odaért hozzám, gyorsan felkapott és kivitt az összedőlt, megroncsolódott padok közül. Amikor végre biztonságos helyre kerültünk, megköszöntem neki. Még a nevét sem kérdeztem meg, mert elkezdtem futni, és nemsokára már otthon voltam. Másnap megsütöttem a zserbót és elvittem a Bohócnak. Tegnap este eszembe jutott. Igaz, azóta egyszer sem voltam Cirkuszban, de a Bohócokat szeretem.

Mindenki könnyes szemmel hallgatta végig Zserbót, majd egyenként odamentek hozzá és átölelték. Ezután elkezdődött a multáság, vagyis kezdődött volna, de hirtelen áramszünet lett, az égők nem égtek. Az égen még a felhők is megjelentek, és besötétedett.

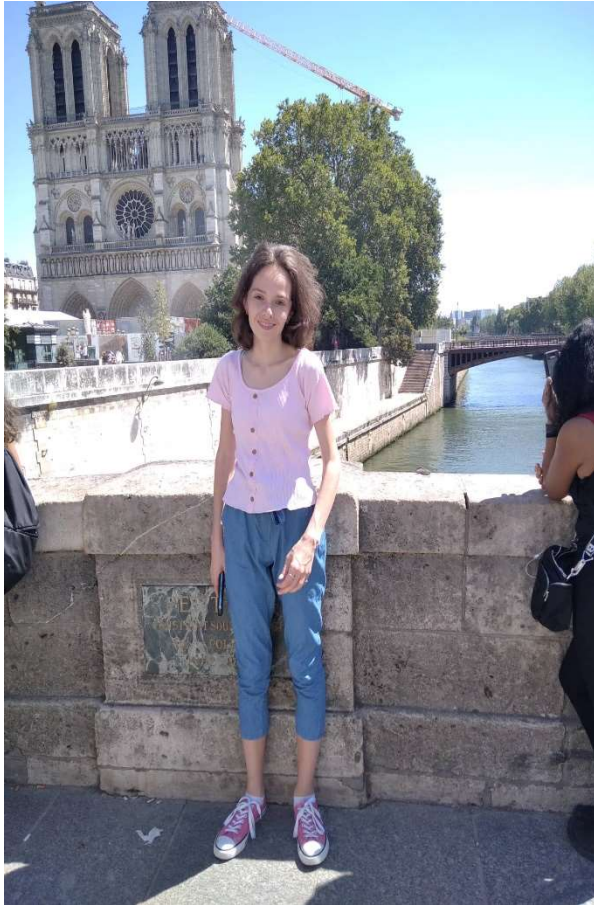
– Ezennel vége? Pedig úgy szerettem volna egy kicsit táncolni... – mondta szomorúan Zserbó.

Abban a pillanatban észrevették, hogy a Hold elsöpörte felettük a felhőket, a csillagok pedig fényt sugároztak nekik, a kerek erdő, kerek rétjén.

A lakók elkezdtek énekelni és hajnalig ropták a táncukat.

*Kép címe: Farsangi fények
Készítette: Bubrik Zseraldina*

Bús Anna

Bemutakozás

Bús Anna vagyok Algyőn élek. Az SZTE BTK magyar szakos hallgatója vagyok. 2021 óta kezdtem el novellákat írni. Inspirációt nagyban merítek olvasmányélményeimből.

Az írásban a mindennapi eseményeket szeretem leírni, olykor romantikus, mitológias témakörben elhelyezve. Eddig több novellám jelent meg nyomtatott antológiákban.

Jelek 2023 Irodalmi pályázaton az Út önmagamhoz című novellám Különdíjat kapott.

Farsang az Alvilágban

Az istenek nem szokványosan ünnepelték a farsangi időszakot. Minden évben más és más Isten lakhelyénél töltötték idén Hádész Birodalmára az Alvilágra esett a választás. Hasonlóan, mint az emberek kiöltöztek álarcokba bújtak és együtt ünnepeltek. Hádész egyáltalán nem értett a dekorációkhoz, ezért a díszítést feleségére, Perszephonéra bízta. A Tavasz istennőjeként nagyon színesre varázsolta a házat színes lufikkal, léggömbökkel dobta fel és a kertben is a fekete virágok helyett a szivárvány színeiben pompáztak a növények. A ház ura megcsodálta felesége alkotását és elhívta pihenni.

– Hádész majd pihenek, ha végeztem még annyi dolgom van sütit sütni, Cerberus kekszét megcsinálni.

– Micsoda? Nem kell semmilyen sütemény már így is többet tettél, mint bármelyik isten szokott. Nincs szükség rá szerelmem, így is minden csodálatos lesz.

- Tudom, de tartozunk ennyivel nekik, ha már a mi otthonunkban kerül megrendezésre a farsang. Cerberust sem hagyhatom ki, hisz megérdemli a törődést.
- Drágám mást sem kap tőled csak törődést, ki fogja bírni kutyakeksz nélkül.
- Hádész csak hátráltatsz, segíts vagy menj innen. Nincs neked valami dologod?
- Én kérek elnézést, amiért ma még nem halt meg senki.

Ezen a napon hagyományosan az istenek emberi gyerekeit is meghívták és a holt lelkeket, így együtt ünnepelhetett mindenki.

- Hádész itt meg mi történt, de fel lett dobva a hely! Mintha nem is az Alvilágban, hanem valami ünnepélyen lennék!
- Nem az én érdemem Perszephonée.
- Elnézést szerintem eltévedtem az Alvilágot keresem, még eléggé új vagyok meg tudná mutatni valaki az utat?

Amikor meglátta Hádész szigorú arcát rögtön csöndben maradt. Mindenki jól érezte magát a varázslatos környezetben. Holtak és élők beszélgettek vagy Cerberust simogatták. Bár az Alvilág kutyája nem érezte az emberi érintést mégis nagyon jól esett neki a törődés.

- Dionüszosz, te részeg vagy?
- Nem, miből gondolod?
- Á értem akkor mindig ilyen furán szoktál járni és dülöngélsz?
- Jól van, na, muszáj volt megkóstolni a borokat, amiket hoztam, hogy biztos jók lettek-e. Hátha valaki azt mondja, „Elnézést ki hozta ezt a finom nedűt, esetleg rendelhetnék belőle?” Erre én: Hát persze, térj be Dionüszosz bárjába.
- Jól van te többet ittál, mint kellett volna, én meg többet hallgattalak, mint szerettem volna. Megkeresem a feleségemet.

Perszephoné még mindig csodálattal töltötte el Hádészt. Nagyon szerette őt élete legjobb döntése volt, amikor elrabolta a szívét. Sohasem gondolta volna, hogy két ilyen ellentétes isten, az újjászületés és Halál istene egymás mellett köt ki. Hádész komor és visszahúzódó volt

Perszephoné ezzel szemben beszédes és társasági ember, így kiegészítették egymást.

- Drágám minden csodálatos, nagyszerű munkát végeztél.
- És te még panaszkodtál, hogy mennyi mindent csinállok.
- Csak nem akarom, hogy túlterheld magad. De annyi mindenkitől hallottam, hogy eddig ez a legjobb farsang, még Zeusztól is. Pedig a villámok urának igazán nehéz megfelelni.
- Hádész ő az apám, nem fog mást mondani.
- Te is tudod, hogy ez nem igaz, már rég lelépett volna ha nem érezné itt jól magát. Most nézd meg, hogy kacarásznak Anyáddal. Pedig én már nagyon régen nem láttam őket boldognak.
- És ez kinek a hibája miatt is történt?
- Valld be, hogy életem legjobb tette volt, hogy elrabolalak.
- Hát igen szerencsésen alakult.

A vendégek nagyon jól érezték magukat senki sem akart hazamenni, de a ház ura látta, hogy felesége már nagyon fáradt. Perszephoné már többször kiment a mosdóba, Hádész úgy vélte kell neki a nyugalom, a sok zaj és beszélgetés után. Hiszen házigazdaként egész nap talpon volt. Bár ott segített neki ahol tudott a munka jelentős végét még is ő végezte.

Mire Perszephoné visszaért, már csak a szülei maradtak ott.

- Drágám mindent nagyon köszönünk, fergeteges buli volt. Remélem hamarosan újra eljöhettek hozzátok. Készüljétek fel, hogy a másnapi újság tele lesz az elragadtatásokkal. Pihenjétek ki magatokat.
- Elégedett vagy? – kérdezte Hádész
- Igen sokkal jobban sikerült, mint vártam.
- Mondtam hogy minden rendben lesz, te nem tudsz rossz bulit szervezni. Minden rendben, jól vagy? Láttam, hogy többször eltűntél.
- Igen jól vagyok, csak kicsit elfáradtam. Szerelmem be kell vallanom volt hátsó indokom is, amiért megszerveztem ezt a bulit. Kicsit megijedtem, mert egy ideje folyamatos rosszullét gyötör, gyenge vagyok, ezért is akartam, hogy vidáman töltsük ezt a napot.
- De mi történt miért voltál rosszul?

– Jobb lesz, ha leülsz én is nagyon meglepődtem, nem hittem, hogy ilyen hamar megtörténik. Hádész nemsokára Cerberosznak el kell fogadnia, hogy kevesebbet lesz velünk, és egy új lakóval bővül a családnk.

– Úgy érted, gyermeket vársz?

– Igen.

– Hiszen ez csodálatos, féltél hogy reagálok?

– Igen, de nem csak ez aggaszt. Kész botrány lesz előre hallom az istenek gúnyos kijelentéseit: Vajon a halál vagy élet felé húz? Megmarad-e a halál gyermeke vagy elpusztul? Esetleg újjászületik? Be kell látnod, hogy két ellentétes isten vagyunk és ez nem baj, mert kiegészítjük egymást. Nagyon félttem mi lesz a gyermekünk sorsa. Megkértem Apollónt hogy jósolja meg a sorsát és ami képet mutatott csodálatos volt. Nagyon boldog lesz és őt is nagyon szeretni fogják. Úgy ahogy én szeretlek téged.

Ez volt az első alkalom, hogy Perszephoné látta Hádészt sírni, de közel sem az utolsó.

Csép Rózsika

Bemutatkozás

Csép Rózsika vagyok, Erdélybe nyúlnak vissza gyökereim, Tordaszentmihályon születtem 1957. január 12-én. Szülőfalumban szívtam magamba a vidéki élet aranytálcán kínálta szépségeit, hagyományait, az Aranyosszék bölcsőjében. Óvodapedagógus képzést szereztem Nagyenyeden.

Irodalomszeretetemet az erdélyi általános iskolai tanáromnak és az

akkori helybéli református lelkészünknek köszönhetem, akik terelgettek az olvasás útján, saját könyveiket is kölcsönözve az olvasmányaimhoz. Példaképemnek tekintetem Kányádi Sándort, akivel kisiskolásként először, majd egyik szakdolgozatom kapcsán felnőttként is volt szerencsém találkozni. Kedves tanító szavait sohasem feledem. A költő gyermeklíróját dolgoztam fel szakdolgozatomban. A természethez, a vidékhez kötődő szeretete már akkor megragadott.

1990 - től élek Magyarországon, Budapestről költöztem Kókára, innen mentem nyugdíjba.

Óvodapedagógusi tanulmányaimat az ELTE-TOFK szakvizsgájával zártam. Pályám jelentős állomását az a két évtizedes mentori tevékenység jelentette, mellyel bekapcsolódhattam egy országos innovációs óvodai program kidolgozásába és gyakorlatába. A pályám jelentette a fő tevékenységemet, ez idő alatt jelentéktelennek mondható az irodalmi múltam.

Van egy frissen diplomázott lányom, a BGE angol turizmus szakon végzett.

A nyugdíjazásom hozta az ihletet, s azóta az irodalom, a versírás lett a fő elfoglaltságom. Verseim zöme valamilyen megélt pillanatom része, a környezetem, jelenem, múltam lenyomatai.

Irodalmi színtereken Csipkerózsika néven publikálok verseket, novellákat. Bekapcsolódtam neves irodalmi körökbe, általuk kerültem írásaimmal antológiákba, magazinokba, folyóiratokba állandó szerzőként.

A Krúdy Irodalmi Körtől irodalmi díszoklevelet vettem át Balatonszárszón a körben végzett irodalmi tevékenységemért, majd a Krúdy Irodalmi Kör Bronz érem tulajdonosa lettem.

Pályázataim sikere révén, Aranypena-díjat, Az Év költője Díjat, valamint Zenei Nívó-díjat, okleveleket kaptam a MANE, Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületétől, Nívó-díj II. fokozatát a Kláris folyóirat Szerkesztőségétől, Költői díjat a Cserhát Művészkör pályázatán.

Dalszövegeket írok és meg is zenésítek, többnyire saját verseimre írok zenét.

2022-ben egy sikeres pályázatommal, III. Díj, Karácsony dalnoka, az Irodalmi Rádió blogszerzője lettem.

Báلكirálynő

Farsang

Csigakagylók díszítésén,
Tornyosuló ékességén
Megtapad az ember szeme,
Jóllehet, ő a bál szépe?

Púderporos arcélein,
Körbe sminkelt szemgödrein
Elámul az őt csodáló,
Álarc mögé bújt hódoló.

A farsang a szabadságé,
Ez a hölgy a báلكirályé.
Le sem veszi szemét róla,
Egész éjjel őt bámulja.

Csupa pompa, finom kelme,
Úgy is mozog most őkelme,
Mintha épp a hintójából
Lépne ki egy sétaútról.

Egész éjjel tart a móka,
Illeg-billeg minden dáma,
Királyság a győztes páré,
Köztisztelet a királyé.

Óvodai jelmezbál

Lassan itt a február
Télidőnek derekán,
Kezdődhet a karnevál,
Óvodai jelmezbál.
Színes maskaráknak sora
Készülődik a farsangra.
E napon te bármi lehetsz,
Minden búból kivetkőzhetsz.
Felveszed az álarcod,
S elfeleded bánatod.
Fánk is lesz az asztalon,
Versenyezhetsz is vakon.
A kezedet eldugod,
Csak a szádat használod.
Szól a zene, dúdolom,
Víg kavalkád, vigalom.
Csillogó, szép jelmezek,
Még senkit sem ismerek.
Szőlőfürt sok lufiból,
Mozdony fütyül dobozból.
Kéményseprő, boszorkány?
Hercegfő vagy királylány?
Maskarások díszes hada,
Balerinák egész sora.
Jönnek százegy kiskutyák,
Törpék és a mostohák.
Van itt zenész, vidám bohóc,
Fején piros varkocsa kóc.
Felvonulnak szépen sorba',
Rímbe írott vers a móka.

Felfedve a jelmez arcát,
Fogadják a társak tapsát.
Nincs is vége még a bálnak,
Már jövőről álmodoznak.
Jelmezekből sosem elég,
Kipróbálni, mi nem volt még.

Farsangi hangulat

Álarcos bál a Dózseban,
Előkelő meghívottak,
A palota nagytermében
Mind urak, kik felvonulnak.

Minő pompa és ragyogás!
Fess pár lépett a csarnokba,
Tollas kalap, díszes öltöny,
Csinos dáma és lovagja.

Ránézésre megtévesztő
Ez a díszes bevonulás,
Nem is kérdés, az ifjú pár
Hivalkodó és elegáns!

Selyem suhog hófehérben,
Lepkés, csipkés, csupa fodor,
Kék díszítés szegélyekben,
Bámulatos, minő modor!

Karöltve vezeti párját,
Kék bársony a hímzett öltöny,
Piperkőc a zsabós lovag,
Szemálarc az ifjú hölgyön.

Púderporos parókában,
Álarcos bál, úri móka,
Nem feszengnek, mért is tennék,
Így vonulnak be a bálba.

Szembeötlő az ifjú pár,
Amint halk zenére lépnek,
Rájuk vetül minden szempár,
Irgykedő tekintetek.

Erről szól a farsangi bál,
Versengenek a maskarák,
Eme helyen lehetsz bárki,
Király, felség, titkolt dámák.

Udvarolhatsz álarc mögül,
Csókot lophatsz kedvtelésből,
Nem derül ki, álarc takar,
Nem lesz párbaj, flörtölésből.

Mikor éjfél üt az óra,
Megszűnik a varázsmóka,
El ne hagyd az üvegcipőd,
Beragadhat a szurokba.

Minden évnek ezen táján
Úzzuk vidáman a telet,
Örüljünk e víg napoknak,
Farsang hozzon szerelmeket!

Álarc-haikuk

Nem is kell álarc,
tükörkép szemedben a
valós világod.

Minden lehetsz, ha
álarc mögé bújsz, attól
még nem változol.

Álarccal fedve
a tiszta lélektükör
ferde valóság.

Álarcos bálban
lehetsz te bálkirálynő,
a varázslat véd.

Más bőrébe bújsz,
az álarcod eltakar,
kis önámítás.

A tavasz hírnöke

Jó anyámnak kiskertjében
Tél-tavasz virága,
Kis csengettyű kecses kelyhe,
A télpaplan álma.

Nap melegét kihasználva,
Duzzad fejecskéje,
Tör fegyverét előrántva
Lép a küzdőtérre.

Avar réteg állja útját,
Nem torpan meg tőle,
Átküzdve az akadályát,
Kilép a felszínre.

Szemet-szívet gyönyörködtet
Szépsége és bája,
Nem sínyli, ha tél fuvallat,
S hideg barázdálja.

Kicsit a tél ruhájából
Tűz a bóbitára,
Zöld ruháját illegetve,
Tavaszt invitálja.

Tavaszt zengő

Vidám, napos, szép időben
Lepke száll a zöld mezőben,
Száll a lepke, száll virágra,
Sárga virág bóbitára.

Vonzó nektár édes íze
Csalóka a napsütésbe',
Hosszan pihen sütkérezve,
Örömteli most a kedve.

Koktélbár a tavaszmező,
Tarka virágoktól fénylő.
A betévedt vendég hálás,
Hasznos ez a látogatás.

Mintha tudná a természet,
Nyújtja is a vendégekönnyvet,
Színkavalkád az italsor,
Bájitallal kevert mámor.

Száll a lepke, száll virágra,
Káprázatos a varázsa.
Megülvén a lepkék nászát,
Viráginkat beporozzák.

A kikelet virága

Hóvirág

Hópaplan volt
takarója,
nem is fázott
bóbitája.
A napsugár
levélágyát,
simogatva
a paplanát,
kicsalta a
föld felszínre,
gyönyörködünk
szépségébe.
Illeg- billeg
zsenge szárán,
lándzsák között,
Nap zongorán,
reményt hozó
tavasz álma,
kikeletnek
szép virága.

Kopogtat a tavasz

Édes, kedves nyulam-bulam,
Ez mégiscsak furcsa,
Fogad között harangozik
A hóvirág szirma.

Szürke bundád nem lesz tőle
Fényesebb, ha eszed,
Csemegézzél édes füvet,
Jöjjön meg az eszed!

Lábad dobbant, tavaszt koppant,
Rügy fakad a bokron,
Ezer kicsi bársonyszirom
Ring avarpaplanon.

Csilingelő tavaszhírnök,
Álmaink virága,
Tele veled az erdőalj,
Tavasz hírhozója.

Játszi szellő bodor barkán
Selymes bimbót simít,
Nap melege a pázsiton
Fűszálat fényesít.

Varázsvilág bomladozik,
Rigó, nyúl csodálja,
Kopogtat a tarka tavasz,
Mindenki őt várja.

Égbe zengő hangtrillákkal
Madárcák csicsergik,
Színes kottán ugrándozva,
A tavaszt köszöntik.

Hóvirág csapat

Katonás szép rendben
Csodában alázat,
A szurony csak kellék,
Ragyogó káprázat.

Átütő fehérség
Zöld-fény lándzsák között,
Mintha őrködnének
Évszak mezsgyék fölött.

A tél már búcsúzó,
Kicsit incselkedik,
Hajnaltájt, avar közt
A pára gyöngyözik.

Hópaplan foltokban
Zöld-fehér varázslat,
Szűzies tisztaság,
Kis hóvirág csapat.

Élénkzöld lándzsákon
Könnyező jég pillán,
Megeredt hópaplan
Gyökérnek Kánaán.

Egyhangú fehérség
Tarkasággal teli,
Rügyet bontó ágak
Álma reményteli.

Hóvirág hírnökök
Súgják a tavasznak,
Szél szárnyán kikelet,
Megújulást hoznak.

Ibolya

Tavaszi napsugár
Illatában ébred,
Szirmai szépségén
Színorgona éled.

Lila, kék és fehér
Virágszirom csoda,
Bokrok alatt, fű közt
Nyílik az ibolya.

Tányér levelein
Fürdik a nap fénye,
Ibolyák illatán
Méhecskék reménye.

Megújulás

Ébred a tavasz a napsütésben,
Gyökeret csiklandoz, magot a fényben,
Duzzad a frissítő esőtől héja,
Magházból kilép egy picike csíra.
Keblére öleli gyengéden szárát,
Ágyat vet neki a földtakaró,
Gyökerét otthona mélyére fúrja,
Mely reménnyel teli életét adja.

Éled a lélek, s zöldell a remény,
Boldogság szigete a friss természet,
A megújulás szele átjárja újra,
Madarak kórusán kél hajnala.
Szél hordta magban is rejlik élet,
Egyensúly vállán a természet rend,
Ősi titkokat hordoz magában,
Mindennek bölcsőt a Földünk teremt.

Ígéret földje a lábunk alatt,
Hogy teremni tudjon, vessünk bele,
Hogy hittel fakadjon benne az erő,
Mit áldással bíz ránk a bölcs Teremtő.
Mosolya gyümölcsként kerül az asztalra,
Csillogó szemeknek éhszomját oltva,
Magban rejlik a megújulás titka,
Földanya keblén az életet nyújtja.

Tavaszi hérics

Harmatszenge szíromkanál,
Napsugár fényben rezonál,
Árnyalata könnyfakasztó,
Csilingelő tavaszt bontó.

Cirmos sárga szivárványa,
Kecses ringó bóbitája,
Pilleszirmok lenge táncán,
Nektárt gyűjtők nyoszolyáján.

Tavaszarázs vetett ágyon,
Héricsarang zöld pamlagon,
Szellő szárnya legyezgeti,
Kikeletkor őt köszönti.

Dr. Radmila Marković

Bemutakozás

Marković Jovan és Süli Veronika gyermeke lettem 1940.11.04-én Belgrádban. Apám elesett, mint partizán a világháborúban, így kerültünk az anyámmal Kishegyesre. Azóta is itt lakom. Az általános iskolát Kishegyesen, a gimnáziumot Szabadkán, az egyetemet Újvidéken (Magyar

nyelvből és irodalomból, valamint szerb nyelvűl és irodalomból diplomáztam), és magyar nyelvűl doktoráltam Szegeden.

Általános iskolában kezdtem tanítani magyar és szerb nyelvet, majd középiskolában magyar nyelvet. Ezután lettem igazgatója Kishegyesen a középiskola első két osztályának. A középiskola Alapító Bizottságának voltam az elnöke, ezt követte az igazgatói beosztás.

Társadalmi politikai téren is tevékenykedtem. Kishegyesen évente Csépenapokat szerveztünk. A Szervező Bizottság felkérésére az egyetem tanárai, vagy ismert egyéniségek kiemelkedő írókat és költőket mutattak be, azok alkotásainak elemzésével egyetemben. Voltam a Szocialista Szövetség elnöke, majd a Vajdasági Pedagógiai Intézetben a magyar nyelv tanügyi tanácsosa lettem. Amikor megszüntették Szerbiában a pedagógiai intézeteket, lett helyettük Belgrádban az Oktatási Minisztérium. A minisztériumban dolgoztam, mint önálló tanügyi tanácsos a magyar nyelvre. Ez időszakban szakirodalommal foglalkoztam, programokat készítettem, fordítottam magyarról szerb nyelvre fogalomtárakat. Vajdasági költők, írók alkotásait véleményeztem. Most verseket és novellákat írok. Olvasom mások alkotásait. Nyugdíjba vonulásom után az unokáimnak megnyitottam a „nagymama szervizét”. Ami azt jelentette ovis koruktól az általános iskola befejezéséig reggeltől délutánig, amíg a szülők dolgoztak együtt voltunk. Gyönyörű éveim voltak tele élménnyel. Amikor

kiröppentek a házból, elkezdtem verseket és novellákat írni. Ezzel töltöm ki magányom nagy részét.

A kismadár

Hidd el nekem kismadárka:
kalitkádban étel, ital bőven lesz,
csicsereghetsz reggel, este, éjszaka,
macskám nincsen, vadász sem jön,
szeretlek is, mint még soha.

Hagyjál engem elröppenni!
Macska, vadász kergessen!
Elpusztulok meglátod itt,
pedig, nagyon szeretlek
A szabadba visszavágyok,
de téged sem hagylak el,
éppen ezért minden este
ablakodba szállnék le.
Neked szólna víg dalom is
Boldogok, csak így lennénk.

Eredj, repülj kismadárka,
ígéreted szent nekem.
Ha majd eljössz, boldog leszek,
mert, engem te: így szeretsz.

A kincs

Ha mindig a szeretet italát iszod,
hallani fogod mit sűg lelkednek hangja,
ő a jó barátod, ad igaz tanácsot,
felemelt fejjel léphetsz a cél-utadra.

A világmindenség kezét nyújtja feléd,
a természet szépsége féltőn átölel,
körforgással jöhet tavasz, nyár, ősz és tél,
ékkőként rád ragyog bizony mindegyike.

Sose feledd védeni ami a tiéd.
Sose feledd védeni azt, aki hozzád jó.
Mindennek ára van, de semmitől se félj.

Cél-utad tettét ne vezérelje vagyon
szépséges családod vedd szárnyad alá
velük lesz a legszebb kincsed: a boldogság.

A bánat illata

A bánat illatába burkolózó életből
kilép a mindennapok szürkesége,
mint szeplő tavasszal, száll, mosolyog
a derűs hajnal, amit föl vált a sötét éj,
félelem kavarog, kering a kétség és
remény, édes csók, minden ami fáj.
Egy fénylő fekete hajtincs gyorsan
fehérre vált, bevilágítja az ajtót, az
ablakot, szobát, de nem érezteti
sehol, senkivel sem a bánat illatát.

A barlanglakó

Barlangomból jöttem
ködfátyolba bújtam,
lesben állok újra,
önmagam keresem
bujkállok-e benned.

Világosan látlak,
hiába fürkészek,
pedig mélyre ástam,
kutat fúrtam érted.

Friss forrásvíz kéne,
szomjamat oltsa el,
de lent a mélységben
semmire sem lelek.

Ködfátylam szitáló
pocsolyába űző
őszí jeges eső,
csapzottan, átfázva
barlangomba vágytam.

A béke íve

ott van a szobámban,
hittel, szeretettel,
segítséggel alkottam.
Zöld lián kúszik rajta fölfelé,
új hajtással tör az ív csúcsa felé,
ha rásüt a nap, ragyog, fénylik,
az egész világnak hirdeti:
legyen béke szívben,
ebben a földi életben.
Mennyivel szebb lenne,
ha béke íve alatt
pihennének az emberek.

Ablakom

Ablakomba
gyárkémény hegye
kukucskál

füstölgő száj,
szél fújja
minden irányba,
szabályos alagút
alakjában
alacsony felhőbegy,
vele hasát hizlalja,
a szél hátba döfködi,
nincs kedve tovább élni,
inkább elfoszlik.

Füstös eső

Füstös eső
ablakom veri,
honnan tudjam
jó szándékkal jött-e,
vagy gonoszkodik
ködlepte időmmel.

Ablakom

Ablakom figyel:
faágban ki botlik meg.
Üres az úttest.

A bölcső

Tegnap bölcse melege
még most is itt lebeg,
már régen nem hintázik,
a szemem akkor
is rácsodálkozik.

Pici léptek,
futás, szerelem,
a tegnapi bölcső
nekem nevet.

Lassan másfelé
vezető léptek nyoma.

Én figyelem:
merre mennek,
lesz-e hova?

Az idő rokkája pereg,
szobám más illatú
néha melegség tölti fel.
Megismétlődik a játék
a pelenka felett.

Az új élet mindent feledtet.
Ariadné fonala vezesse
minden léptüket,
az élet labirintusában
soha se tévedjenek el.

A vízesés

Ha én vízesés lehetnék,
fűt, fát nap mint nap önöznék,
jégcsap sosem lenne belőlem,
dacolni tudnék a kegyetlen téllal,
télnek dermesztő leheletét,
párámmal ringatnám,
vízparton minden vad
szomját eloltanám,
csobogásom messzire
lenne hallható,
forrásom
örökös,
a tél
mulandó.

Amikor mulatok

Élvezem, amikor a
primás fölém hajol,
mint a dús lombos ág,
fülemben húrja zengi
vidáman dalolva,
tempósan csobogó
sebes patak folyását,
tisztá vizének lágyságával
sejteti a csendben, mit suttog
fáradhatatlan lelkem.

Valahol a légben
meg érintem a primás
ujjaiban rejlő életem,
csendülnek a poharak,
csordulnak a dallamok,
leszek kicsinység,
leszek álmodozás,
leszek csalfa csábítás,
leszek a közönségesség
megtetesültsége,
egyszerre buggyan fel
a fájdalom a nevetéssel,
majd halkán, lassan
magába zár a törékenység.

Ha a hegedű húrján
véres-könnyel
sír a lelkem, vagy
hangos kacajjal
tölti be a termet,
felforr a vérem,
olyan lesz a világ,
mint ahogyan
dalol, vagy sír
a vonó a
hegedű húrján.

A csalogány

Titkot rejteget ködfátyolban a Sorsom,
szívdobbanás, fohász és kérelem-mosoly.
Homályba zárt ajtaját lesem, helyette,
ablak tárul, halk zene száll az éjen át,
hárfahang lágy öleléssel suttogja, ha
ajtó mögül kilépek csendesen, téged
csalogány énekkel öröklétbe viszlek.

Lakodalmam

„Ijujuju lakodalom,
nálunk is lesz
ha akarom,
az uramat elzavarom,
magamat meg
férjhez adom,”
kiáltotta egyik vendég,
akár mondhattam volna én.
Esküvőm napján kellett volna
elzavarni ifjú férjem,
de én akkor még reméltem.
Újdonsült anyósom szavai
letaglóztak sárgaföldig,
Azt suttogta a fülembe:
„Pénz sose legyen
fiacskája kezében,
mert azt elissza még az éjjel,
az igazságot is szereti kikerülni,
nem restell másoktól lopni,
rajta tartsam mindkét szemem...”
hogya az a... enné meg.
Ekkor kurjantották tánc közben:
„Soha sem halunk meg!”
Nem a fenét, gondoltam,
esküvőm napján
estem hasra.

A fehér hajó

Fülembe zsong
a csend,
távolban
úszik a hajó,
a fehér hajó,

a levegő
nem rezzen,
sós párával
perzsel a nap,
bikini, törölköző,
napolaj és ernyő,
karnyújtásra tőlem,
mégis messze van.

Öregségem nem bánom

Fene bánja, ha kritizálnak,
jóakaróim sorába beálltam,
barátja lettem önmagamnak.
Akkor fekszek az ágyamba,
amikor az álom hívogat,
akkor kelek, amikor
a szemem kipattan.
Öregségem nem bánom,
ráncaimtól alig hallom:
Hova tetted a pénztárcádat,
tudod-e?
Szemüveged kószál szegény,
tudod-e?
Miért mentél a konyhába,
tudod-e?
Mit akartál elmondani,
tudod-e?
A mindenét!
Pénztárcámat megtalálom,
szemüvegem haza várom,
konyhámba kimehetek kétszer is,
beszélni meg sokat tudok,
ha kell magamban is.

A csend honol

Hólepel fedí
a csendet
hegyekbőí
lavinával rendel
templomtorony
ködfátyolban didereg
a harangok hangja
rekedt
űznék mozdulatlanságot
de nem lehet
inkább állók
fagyhalál fenyeget, fenyeget
mélycsend honol
kint és bent...

Majd ha
kék lesz az ég
majd ha
zöld lesz a rét
majd ha
szerelem zenél
akkor bújjál hozzám
éltembe nyarat hozzál.

A Föld

A Föld visszafelé forog.
Az idő kereke előre.
Egy pontban találkoztak.
A Föld hatba repedt.
A Hold meg csak nevetett.

Fehér József

Bemutakozás

Hódmezővásárhelyen élő, 15 kötetes író, költő vagyok. A Kárász József Irodalmi Kör alapító elnökeként, Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének (MANE) tiszteletbeli elnökeként és az irodalmi tagozatának vezetőjeként, valamint az Új Verőfény Irodalmi – Művészeti – Kulturális Magazin főszerkesztő-helyetteseként szolgálom az irodalmat. Elsősorban a szüleimnek köszönhetem, hogy az írói, költői pályát választottam magamnak élethivatásul. Földművelő-gazdálkodó emberként akarva-akaratlanul megszerettették velem az irodalmat. Gyermekkori verseim még a kézzel írott, „Mi világunk” gimnáziumi újságba is bekerültek. A 35 évi újságírói munka jó iskola volt a számomra, és hozzájárult ahhoz, hogy a gyermek-és felnőtt versek mellett drámai atmoszférájú novellák, derűs vígjátékok kerüljenek ki a tollam alól. Eddig öt novelláskötetem, négy gyermekverses könyvem, egy regényem és három meseregényem és két verses kötetem jelent meg. Színdarabjaimat (Játékpróba, Mentsük meg Tomit!, Kecskére káposztát?) nagy sikerrel mutatták be Hódmezővásárhelyen és vidéken is. Munkásságomat számos díjjal ismerték el: 2000-ben MÍNSZ - nagydíjas, 2005-ben Juhász Gyula emlékérmes, 2013-ban a Magyar Kultúra Lovagja lettem. 2015-ben Krúdy Bronz, 2020-ban Krúdy Ezüst emlékérmes kaptam. 2018-ban Kortárs Irodalmi Nagydíjban, 2019-ben MANE Irodalmi Nagydíjban részesültem. Ezt követően 2020-ban irodalmi munkásságom és közösségi munkám elismeréséért MANE Életműdíjat kaptam, 2021-ben MANE Örökös tiszteletbeli tagságot adományoztak a részemre. 2022-ben Krúdy Aranyéremben és az Év Prózaírója díjban, 2023-ban Kárász József Életműdíjban és Kláris Alkotói Díjban részesültem. Kláris Alkotói díjban és az Év Költője díjban részesültem.

A Tisza leánya

Nyomasztó volt ez a hőség. A fiú úgy érezte, mindjárt leragad a szeme, s ültében elalszik a parton, anélkül, hogy halat fogott volna. Ma valahogy nem volt szerencséje, pedig hajnalban kelt. Bezárta a csöpp üdülőházat, ahol már egy hete tartózkodott, vállára emelte a két horgászbotot, kezébe vette a gyékényszatyrot, és a Holt-Tisza felé vette az irányt. A jegenyésnél rátért az ösvényre, átvágott a bozótoson, le egyenesen a meredek partig. Ott elkötötte a csónakot, és evezni kezdett. Oda tartott, ahol tegnap a tavirózsákat látta, valósággal benőték a vizet. Maga sem tudta, hogy mi vonzza oda. Csak húzta, húzta az evezőket, és azon kapta magát, már ott is van a vízre dőlt, korhadt fűznél, melyből úgy nőttek ki az eleven ágak, mintha a vízből sarjadtak volna.

A csónakot a fa törzséhez láncolta, majd villás ágakat vágott támasztékul a horgászbotoknak, és a puha talajba szúrta. Aztán jó messzire bevetette a horgokat, és azóta vár. De mire? Még kapása sincs... Néhányszor már meg is szunnyadt. Tenyerével merített a vízből, és megmosta az arcát.

Most vette észre a lányt. Hamiskásan nézett rá a korhadt fatörzs mögül. Égszínkék szeme ragyogott, napbarnított arcát aransárga hajzuhatag keretezte. S ahogy felállt, mintha Vénusz emelkedett volna ki a habokból. Gömbölyű mellek, karcsú derék, hosszú combok, formás lábszár – egyszerűen gyönyörű. A fiú zavarában egy nagyot nyelt, és csak nézte, nézte.

– Ho-honnan kerültél ide? – nyögte ki végül.

A lány a vízre mutatott.

– Viccelsz? – csodálkozott a fiú és elfordította a tekintetét. Érezte, hogy ellenállhatatlan erő keríti hatalmába, ha a lány szemébe néz.

– Nem én... – hallotta a hangját.

Különös, távoli, lágycsengésű hangot, amelyet nem minden nap hall az ember. A fákon összeverődtek a levelek, és szél hullámszórt végig a vízen. A fiú beleborzongott.

– ... Csak ugratsz. Biztosan az este érkeztél, és a kempingben laksz...

– Nevezhetjük, aminek akarod... De már régóta itt vagyok. Vártalak...

– Vártál? Engem? Hiszen nem is ismerjük egymást... – és a lányra emelte tekintetét.

Valami szédülésféle fogta el, kellemesen végig bizseregve a gerincoszlopán.

– Úgy gondolod? – nevetett a lány, s a tavirózsák kinyíltak a vízen.

A fiú vele együtt nevetni kezdett, és úgy rémlett neki, mintha már érintette, ölelte volna. Távoli zene hallatszott, amit talán csak ők hallottak. Ők ketten.

– Tetszem neked? – kérdezte a lány, és kecsesen fordult egyet, hogy belerezzentek mellei.

Vibrált a levegő és fények játszottak a vízen.

– Nagyon is... – suttogta a fiú elfúló hangon. És átnyúlt a fatörzs fölött, hogy megérintse e szépséget, de nem érte el.

– Szeretlek! – kiáltotta most már könyörgőn a lánynak. Hangjától megborzongott a táj.

– Enyém leszel?... – nevetett rá a lány, mire a felhők lágyan szétoszlottak az égen.

– Testestől, lelkestől...

– ... és velem jössz?

– Ahová akarod...

Ekkor a lány átbújt a fatörzs alatt. A bőre nedves volt és forró, lüktetett, hullámozott, mint előttük a Tisza.

– Törülj meg tekinteteddel – súgta, lehelete valósággal perzselte a fiút. Az arcuk összeért, karjaik ösztönösen mozdultak. Úgy ölelték egymást, mint férfi és nő még soha.

Aztán ernyedten feküdtek egymás karjaiban. Majd felült a lány és gyengéden megcsókolta a fiút.

– Most pedig kövess szerelmem!

– De hát ki vagy te, kinek egyetlen mozdulatára átalakul minden? Elcsitulnak a hullámok, és kivirulnak a bokrok...

Szél fodrozódott végig a vízen, fölöttük haragosan rezdültek az ágak.

– Most már az enyém vagy, most már megmondhatom. Én a Tisza leánya vagyok – és elbűvölő szemével a fiúra nevetett. – Add hát a kezedet...

A fiú holmiját még aznap megtalálta egy fiatal pár a parton. De a testét még hetek múlva is hiába keresték, nem adta ki a Tisza.

Ott, a Csontváry képnél

A festmények, szobrok titkokat sejtető, derengő világából most a délutáni, őszi verőfénybe lépett ki a délceg szőke férfi és a törékeny babaarcú lány egymás kezét fogva, a múzeum kapuján. Nehéz lenne megmondani, hogy kettőjük közül ki volt a bátrabb, melyik érintette meg előbb a másik kezét.

Hogy a lányból vibráló, eleven nőiesség vagy egy új szerelem után sóvárgó férfivágy volt-e az erősebb?

Amikor ott, a Csontváry képnél egymáshoz tévedt a kezük, mintha tűz lobbant volna szívükben, hogy perzselő melegével átjárja testüket. Ösztönösen egymás tekintetét kutatták: meglátják-e benne önmagukat, kinek mennyire fontos a másik. „Szeretsz?” – csillogta kérdőn

a lány mélybarna tekintete. „Imádlak!” – ragyogta a férfi égszínkék szeme.

A kettőjük közötti vibrálást érzékelve, megértőn elfordult a mosolygós idős asszony, e teremnek őre. Ők lágy érintéssel egymáshoz simultak, és parázsló ajkuk lassan összeért. Mint két szomjas ember, kik jól tudják, inni lassan kell, hogy tovább tartson, hosszú csókba kezdtek, átadva önmagukat a másiknak. Hirtelen számukra egygyé olvadt minden, egy hatalmas egésszé. Mintha részeivé váltak volna egy kozmikusfolyamatnak: a beteljesítésre váró odaadások és a csillapíthatatlan, örömteli elfogadások végtelen folyamatának.

Az ablakon szikrázva betűző napfény vigyázva körbe simította őket. S mintha megakarná örökíteni e pillanatot, meleg sugaraival arany vonalat rajzolt egymáshoz simuló alakjuk köré.

Akkora volt a csend, hogy fel sem figyelhettek a közeledő tárlatlátogatók lépéseinek halk neszére. Csupán a visszaforduló teremőr diszkrét köhintésére bontakoztak ki egymás karjaiból. S átadták önmagukat egy másfajta örömnél, a műélvezetnek. Alkotástól alkotásig haladtak tovább.

Most, hogy döngve bezárult a férfi és a lány mögött a múzeum kapuja, úgy lépdeltek a roppanó avarban egymás kezét fogva, mintha ősidők óta összetartoznának.

Egy pillanatra megállt a lány és kérdőn a férfira emelte mélybarna tekintetét: „Ugye szeretsz még?”

„Amíg csak élek...” – ragyogta sugárzón a derűs, égszínkék szempár. S a férfi ott, az utca forgatagában gyengéden átölelte, majd finoman megcsókolta a karjaiba simuló lányt. Aztán egymással kötődve, nevetgélve haladtak tovább.

Mondd, mit adhatnék?

mondd most mit adhatnék neked
ki életével beragyogta
utamon az életemet

kiáltsam szélbe mint akkor
tettem én ott a nevedet
amikor megismertelek

kiáltsam szélbe most is még
szívemből téged szeretlek

nem véstem fába se falba
kezdőbetűkkel szíveket
utam porába írtam le

ujjam hegyével a nevedet
hogyan jöjj és kövess engemet

tanúim voltak földön a fák
égen villanó csillagok
s a hold boldogan ragyogott

utunkon együtt haladunk
néha megszorítom kezéd
érezd még itt vagyok veled

Szerelmes vers

Hogyha elaludnál,
ágyad mellé ülnék.
Elnéznék téged,
benned gyönyörködnék.

Hajnaltájban aztán
friss harmatot szednék.
Annak minden cseppjét
poharadba tenném.

Kelő Nap fényéből
dús marékkal vennék.
Ébredő arcodra
mosolyt varázsolnék.

Fölém hajló melled
rám borulna szépen.
Minden mozdulatra
eggyé válnál velem.

Ülj ide mellém...

Ülj ide mellém, és fogd meg a kezem!
Hallgassuk együtt az esti neszeket:
tücskök ciripelését, békák zenéjét,
csillagsugár-húrok hárfarezdülését.

Nagyokat dobban, érted ver a szívem.
Szemem a szemednek szavak nélkül üzen.
Szívemmel, lelkemmel szeretlek téged.
Nélküled nem látnám szépnek a létet.

Ülj ide mellém, és fogd meg a kezem!
Nagyokat dobban, érted ver a szívem.
Gyönyörű álom, hogy Veled élek!
Szívemmel, lelkemmel szeretlek téged!

Gáll Júlia

Bemutakozás

Gáll Júlia vagyok, Dunavarsányban élek férjemmel. Mindig irodalomkedvelő voltam, vagyok.

Gyermekkoromban is írogattam verseket, szerettem rímekben beszélni. Sajnos, az akkori írásaimat nem vettem elég komolyan, így elkallódtak. Sok szavalóversenyen, irodalmi esteken vettem részt, tanáraimmal együtt szavaltunk, felolvastunk.

Bölcsőmet a gyönyörű Erdélyben ringatták. Erdély örök szerelem, évente oda megyünk itthonról-

haza. A nagy diktatúra alatt Marosvásárhelyről Budapestre költöztünk, itt végeztem a Számviteli főiskolát.

Sok megpróbáltatáson mentem keresztül, mint sokan mások, nagyon sok embert ismertem, szerettem meg, remélem kölcsönösen. A Múzsám 2018-ban talált újból rám, akkor kezdtem el komolyabban írogatni. Nyomtatva Antológiákban, Magazinokban, valamint online több internetes felületen jelentek meg írásaim. Nagyon hálás vagyok olvasóimnak, figyelnek, biztatnak, ami nagyon megtisztelő és jóleső érzés.

Tündérlány

Mikor megszülettem, már mosolyogtam,
mindenki mondta: ez a lány földre szállt angyal,
    aztán ahogy cseperedtem,
    egyre bánatosabb lettem,
    foglalkoztatott a gondolat,
    mivel a vidámság elmaradt,
    vissza kellene mászni,
    az angyalok világában élni,
    de nem találtam azt a létrát,
    ami a másik világba visz át,
megtört szívem gyógyígtattam,
Rióba repültem, farsangoltam,
    áttáncoltam három napot,
    vettem egy szép kalapot,
    ebből profitot termeltem,
    a világnak fontos lettem,
mindenki tőlem vesz kalapot,
    felpróbálnak ötöt, hatot,
    megsüvegelnek a nagyok!
Bánatom elszállt, vidám vagyok,
    felteszek egy csajos kalapot,
    érezem, találtam egy új gondolatot,
már nem angyal, tündérlány vagyok.

Riói karnevál

Fáklyákkal vonult a tömeg,
testemet átjárta a hideg,
te átöleltél, féltettél nagyon,
vonultunk csendben az országúton,
álarcot viselt mindenki,
én tündérlány voltam te királyfi,
türelmesen vártad a percet,
hogy csókolhass, szerethess,
felcsendült a jól ismert Karnevál
mindenki a táncra koncentrált,
szambát táncolt a város,
hajnal volt, senki sem volt álmos
nem volt harag csak szeretet,
a fájdalmat is felejthetted,
s ahogy csillant a napsugár
oszlott a tömeg, a test kivárt,
hogy átjárja a forró szerelem
bujá vágyakat éleszt a női nem,
izzadt a test, de nem az utcán,
ha tudnám mi történt még, elárulnám.

Álarcok

Oly régóta viselünk álarcot,
már magunkat sem ismerjük,
mögé soha nem nézünk,
titkunkat mélyen elrejtjük,
ne fedezze fel senki sem.
Tudjuk, messziről lerí rólunk,
többnek szeretnénk látszani,
nehéz terhet cipel vállunk,
néha jó lenne letenni.

Aztán jön a február,
farsang van, átöltözünk,
bevegyülve a sokaságba,
újból önmagunk lehetünk.
Táncolunk, énekelünk,
sírunk nevetve,
s mint akit soha nem öleltek,
ölelünk mindenkit egyszerre.
Reggel lemosva a festéket,
tisztá arccal nézzük a tükröt,
a bizalmat mélyen elzárjuk,
s egy másik álarcot öltünk.

Farsangi haikuk

tűsarkú cipő
tüllszoknya, fürdőruha
szambát táncol

csörögét sütök
maszkot teszek arcomra-
táncra perdülök

felismertelek
hiába takar a maszk
szemed elárul

vérben úszó arc
rúzs festi vérpirosra
ijesztően hat

boszorkány-seprű
fekete kalap, nagy orr
kár, hogy nem repül

Hegedűs Gábor

Bemutakozás

Pusztamérgesen születtem 75 évvel ezelőtt. Ma Algyőn élek és igyekszem jelet vésni az idő homlokára. Néha talán sikerül is. A Pálmalevél felolvasása 2014 augusztus 14-e nagyon jelentős fordulópontra az életemben, azóta írok, verseket, novellákat. Eddig 2200 verset, 50 novellát és egy regényt alkot-

tam. Ezek többsége megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában megjelent ePUB köteteimben. Tagja vagyok a Krúdy Irodalmi Körnek és Batsányi Cserhát Művész Körnek. Krúdy Gyula Irodalmi Kör díszokleveles kitüntetettje vagyok. Valamint megkaptam a Krúdy-öröksége díját is. 2022 évben elnyertem a Pro Cultura Alapítvány Év Nyugdijas költője Irodalmi Pályázatán a I. díjat. Ugyanebben az évben Az Irodalmi Vetés Magazin Nívódíját is megkaptam. Verspályázatokon és novella pályázatokon értem el szép eredményeket. 30 ePUB kötetem, 11 papíralapú kötetem jelent meg eddig, támogatással vagy magánkiadásban. Elvem, hogy az irodalmat csak végtelen alázattal lehet művelni és soha nem elvárásokkal. A műveimet az Algyői Értéktár felvette a megőrzendő értékei közé. A munkásságomról cikk jelent meg a Délmagyarország című napilapban, az Algyői Hírmondóban, a Pusztamérgesi Híradóban. Riportot készített velem a Senior Center díjkiosztóját követően – ahol I. díjat nyert a novellám – a Szegedi Városi Televízió. 7 éve kitaláltam és azóta aktívan részt vettem az Algyői Jelek Irodalmi Pályázat bonyolításában. Ma is szervezem és bonyolítom. Sikeres pályázat nemzetközi szintre emelkedett, mert 11 országból érkezett pályázat: Ciprustól, Dél-Afrikán keresztül Amerikáig. Az alkotás számomra egy remek hobby, kikapcsolódás. 2023. 09.30. jelentős nap az életemben és munkásságomban. Az Algyő Nagyközség Önkormányzata Képviselő Testülete Irodalmi Alkotói-díját vehettem át! Hatalmas megtiszteltetés!

Farsang

Farsang az életünk minden napja,
álarcot visel apraja és nagyja,
mást beszél és bizony mást cselekszik,
álarca mögé nevetni elbújik.

Rózsaszín szemüveg és bohóc sipka,
hajlott a gerinc, földet súrolja.
Tapsol a jó nép, táncot járnak lábak,
farsang is élte az álarcokat.

Csendben botorkálok a nagy zshivajban,
kalóz, dáma, bolond mindegyik itt van
Szerepet játszik, vagy valóban az?

Ott egy poros álarc a földre dobva,
gazdája váltott egy „alkalmasabbra”,
melyet... talán... már befogad a kaszt.

Nem termett babér

„Maga az élet kész röhej!
Itt nem akad számomra hely,
hát leszámoltam a világgal.”
(Kamarás Klára: Leszámolás)

Tényleg! Milyen volt itt az élet?
Pimasz, komor, vagy végítélet,
mosolygós, kedves, fagyos talán,
elmúlt egy „perc” és vége már?

Olyan volt mint a vágató csikó,
elmével, talán, fel sem fogható.
Itt hagyott néhány álomcserepet,
a tér, idő, csupán csak képzelet.

Nem termett babér, egy levél se.
Koszorút sem font a fejemre,
de bosszúságból eleget adott.

Csupán a végtelen képzelet,
szárnyán repültem éveket
félve, szeretve ezt a világot.

Gyere, ülj ide

Gyere, ülj ide mellém most kedves,
„hallgassuk” együtt a kandalló „zaját”,
hogy világít lángja, pattog ha nedves
a fa, melegít majd egész éjen át.

Gyere ülj ide mellém most kedves,
tegyünk most úgy, mint ki nagyon szeret.
Hazudjuk, hisz tudod ilyen az élet,
hazudjuk a lángot, „pusztító” tüzet.

Társas magányunk és emlék a múltból
minden, ami volt már kusza érzélem.
Nézz a szemembe, éljük át újból,

mindazt mi szép volt veled s velem.
Talán majd egyszer újra visszatér
a május, de most még „havat hord” a szél.

Bíborvörösen

Bíborvörösen nyugszik le a nap
átszínezi a felhőket, a tájat.
Mielőtt eltűnik, még „visszanéz”.
- egy percre csak-, az este nem várhat.

Eltűnik csendben. Magára marad
az este. Leple betakar mindent,
de fény játszik már a falu felett,
s benne éji pillangók repülnek.

Szél is elült. Csendesen nyugodva,
hisz dolgozott egész nap kegyetlenül:
gyümölcsfákról a termést lerázta,
bokrokat tépázott...Most elszenderül.

Nyugalom mindenütt. A csendet néha
csak egy-egy jármű hangja töri meg,
lassan lehunyják szemüket a házak,
a világ e féltekén aludni megy.

A csendes éj, édes mámorában
születhetnek csodás, gyönyörű álmok.
Mit hoz a holnap? A remény veled van,
a választ ott belül...mindig megtalálod.

Homo Ludens

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni”,
Várat is építek, ha gondolod,
Szeretnék a hintán veled szállni,
Hol árnyat nyújtanak a platánok.
Gyerekként megélni újra jót és szépet,
A kis famozdonnyal repülni tova,
Megbámulni a csodás azúr eget,
S feledni, hogy az élet mostoha!

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni:”
Hisz az élet-idő csupán egy pillanat.
Játszani egy dalt, kopott, vén gitáron.
Félresimítani selymes hajad,
Ha arcodba hull, miközben szemed nézem,
S szégyenlős pírja új játéokra hív,
A nap eltűnik a horizontmecesszeségben,
Az égen csillagfáklya világít!

Az ifjonti tűz már hiába lángol,
Porhüvely bizony éltes kort mutat.
Álmodozhatok letűnt világról,
De a tény akkor is tény marad.
Ha megérted a vágyat, mi bennem, lakik,
S a játékkedv még benned is ott ragyog,
Keress hát! Én szeretettel várlak,
Hisz a játszótéren még mindig ott vagyok!

Az idézett rész Kosztolányi Dezső Akarsz-e játszani? című verséből való.

Valentin napi gondolat.

„Elszenesedett ritmusunk
alatt
testünk vágya parázslik”
Kicsiny László (a tűznél)

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés
eltűnőben a korábbi varázs.

Oly szép vagy

Oly szép vagy, mint az akác fehér virága,
Mely májusi tavaszban szórja illatát,
Megigéz, elcsábít, és magába zárva
Átfesti az egész, szép, holdas éjszakát.

Gyönyörű vagy, mint a kelő nap sugara,
Mely a hajnalpírban most bukkan elő,
Mint tétova csók hattyúfehér nyakadra,
Egy bájos mosoly, mely oly észveszejtő.

Nem lehet nálad szebb egy csodás zsoldár sem,
Bár visszaköszön az égi harmónia,
A szerelem megszépít! Szavak zápora

Tódul nyelvemre, dicsérő szó nem elég
Hogy kimondva a szépséged kifejezze,
Csodaszép álmom vagy. Szerelmem szigete.

Virágban minden

cinkelt lapokkal köszöntött az este
virág nyílik itt-ott a domboldalon
fázósan bújik párjához a fecske
tavasz-tüze él már a kajszi-soron

virágban minden az éjszaka hideg
lenyugvó napot a rigó üdvöli
füttye még hosszan száll és megremeg
a táj ahogy a tavaszt újra éli

elmúlás után újra éled minden
az aranyág és a jácint virága
már szerelmet sóhajt szép szelíden
párját keresi és megtalálja

minden élőlény ki most újra éled
felejtí a tél hozta veszteséget

Farsang...2021

(covidos farsang margójára)

vidám zsivaly tűzijáték fénnel
ilyen volt régen a farsangi bál
álarcot hord ma mindig minden ember
ki egyet ki többet de nem bálra vár

ládába volt zárva a sok szörnyűség
felelőtlen ember te kibontottad
hatalom a pénz csak a gyönyörűség
mert csak ez a vérserkentő vágyad

ma csak a rettegés félelem tombol
felemésztve emberi valódat
mocsok a szenny már az utcán kóboról
vajon így lesz-e még számodra holnap
vagy eltűnsz lassan nyomod sem marad
szél fújja porod már a sár sem ragad

Szív ha dobban

vadvirágok szél ha suhan
napot érlel most a május
bokrokban vagy fűzfalombban
folyóparton rád találok

szív ha dobban nagy titokban
heves érzelmeket ébreszt
friss illat tavaszi éjben
szerelemről szól az ének

ősi érzés ősi vágyak
virágillatba merül le
május itt a földi létnek
legszebb szerelem ünnepe

isten ki embert alkotott
nem kötötte hozzá korhoz
a szerelmet megengedte
idősebb is legyen boldog

Ildi

Ez a nap sem indult másképp mint a többi. Péter már kora reggel a buszon ült, hiszen a munkásszálló „kényelme” után várta az otthon, a szülői ház melege. Egész héten dolgozott, még készenlétet is vállalt, de szombat, vasárnap most szabad. Nem kell térdig sárban járni az olajmezőt, hiszen két napig szakadt az eső. Nem kell ma a szerszámos ládát messziről cipelni, hogy megjavítsanak egy szivattyút. Ma és a holnap a pihenésé, hacsak... apa nem talált ki valami elfoglaltságot. Mondjuk eső utáni permetezést, vagy kapálást, hiszen a homok gyorsan nyeli az esőt. Nem tudta mi lesz, nem is bánta. Anya biztos valami finomat főz, hiszen egész héten a menza... már a könyökén jött ki. Volt piros, meg sárga leves, mindennap másnak hívták, mégis olyan egyforma íze volt. Mondogatták is az egyik munkatárssal, aki remekül főzött, hogy ha ezek a szakácsok otthon is így főznek, akkor... Itt azután mindenki képzelje azt amit a habitusa megenget.

Elbóbiskolt, míg a busz falta a kilométereket. Pihent itt is. Fárasztó a napi munka, no meg utána az edzések, hiszen valahol le kellett vezetni a még megmaradó energiát. Nem pénzért, csak hobbiból, de szívvel és lélekkel. Arra ébredt, hogy a kalauz közölte a végállomás következik. Ahogy a jármű megállt, már szálltak is le az utasok. Péter az utolsók között kecmergett le a buszról, még kissé álmosan, jóleső érzéssel, hogy mindjárt otthon lesz.

– Szia Péter- köszönt rá egy ismerős hang – jó, hogy látlak. Azt hittem a hétvégén is dolgozol. Buli lesz Jancsiéknál, nem jössz el este? Mindig jó a társaság, meg marhapörkölt készül bográcsban... tudod, hogy Jancsinak jó bora is van... Lesznek ott igazán szemrevaló lányok is... szóval eljössz?

– Azt hittem már sose jutok szóhoz – jött a válasz – Zolika, ha valamikor feldobod a talpad, a nyelved úgy kell külön agyonverni... Igazán nem értem Pintyőt, hogy szerethet egy ilyen fickót aki ennyit tud pofázni. Ez a nők privilégiuma. Nem tudtad?

– Persze – nevetett Zolika – ahogy te azt elképzeled. Nem jutott még eszedbe, hogy esetleg azért beszélek annyit, mert otthon nem tudok? – újabb nevetés – Na most akkor jössz vagy sem? Ildi is ott lesz. Láttam a múltkor is csak őt nézted, majdnem cigányútra ment a borod is... Mi lesz? Mondasz már végre valamit? Várjunk vagy sem?

– Fogalmam sincs barátom, mert azt sem tudom, hogy apa talált-e valami elfoglaltságot a hétvégére, valami sürgőset, halaszthatatlant, amit csak most és együtt tudunk megcsinálni. Ha mégsem, akkor, bár nem szoktam kimaradni, lehet, hogy mégis elmegyek. Ildi remek lány, szívesen csapnám neki a szelet. Igaz a múltkor sem akart észrevenni... Ha egy szekér nem akar felvenni...

– Mi az, hogy nem szoktál kimaradni – replikázott Zolika – hiszen már tizennyolc is elmúltál, kereső ember vagy, mikor akarod az életet elkezdni? Maholnap bevisznek katonának és még azt sem mondhatod, hogy van egy lány akivel jársz, aki esetleg majd vár rád... Barátom te mazochista vagy! Nem is akármennyire. Nem lehet örökké dolgozni... élni is kell.

– Jól van jól! Csak hagyd már abba. Azt hiszed, hogy nekem nem lenne jobb bulizni, mint itthon is trógerolni? Tudod nálunk apa a főnök. Vele kell ezt megbeszélnem. Ha tudok elmegyek. Most elköszönök, mert anya már biztos valami finommal vár és nem tudja elképzelni, hol is vagyok. Na szia! Ha tudok megyek... Ildi ott legyen ám, mert ha nem mondtál igazat... egy centi a tövéből... aztán a többivel azt csinálsz amit akarsz, vagy tudsz...

Ezen mindketten jót nevettek. Péter sietett haza, hiszen már fél órája, hogy a busz megérkezett, az otthoniak pedig elképzelni sem tudják hol lehet. Péter nem volt kocsmába járó, így azt nem feltételezhatték, hogy valamilyik ivócimborával tért be a kocsmába néhány körre. Anya már várta. A kedvence készült, tojásleves, csirkepörkölt galuskával és utána csörögefánk, úgy ahogy csak anya tudta elkészíteni. Roppanósan, hajtogatva és rengeteg porcukorral... Mire feltérképezte, mit is lehet majd a pocakba tömködni, apa is megjelent és hatalmas öleléssel üdvözölte fiacskáját. Nagymama is előkerült – a tyúkoknak adott valami zöldet – és ő is néhány pusztit nyomott az unoka arcára.

– Apa – fordult oda Péter – mit terveztél a hétvégére? Zolikával találkoztam ahogy leszálltam a buszról és meghívott estére Jancsiékhoz egy buliba... Sok volt a munka a héten, igazából jó lenne egy kis kikapcsolódás nekem is. Mit szólsz hozzá apuci?

– Igazából csak holnapra terveztem munkát, ha ilyen marad az idő, tudod meg kellene permeteznünk a szőlőt. Ha nem maradsz túl későig, akár el is mehetsz – jött a válasz – hiszen nagy fiú vagy már, önálló kereső, neked is jár a pihenés! Ha reggel ötkor hozzáfogunk délre már végzünk is. Ehhez igazítsd az elfoglaltságod. Rendben?

– Persze, hogy rendben – vágta rá gyorsan Péter – persze, hogy rendben. Korán itthon leszek, azután holnap bepermetezünk és még buszig pihenni is tudok egy kicsit!

Ebéd után az előkészületek zajlottak a holnapi munkához a tanyán, ahol a szőlő volt. Nagy betonkádba vizet hordtak, apa beáztatta a rézgálicot, kicsit körbenézték a szőlőt, majd mentek haza, mert készülni kellett az esti bulira.

– Pulóvert azért vigyél fiacskám – mondta anya – mert az esték hűvösek. Ne maradj későig, mert tudod apád dühös lesz, ha nem tudsz holnap helytállni a munkában.

Indulni kellett. Nagy lesz a meglepetés, hogy mégis eljött. Zolika már biztos elkotyogta mindenkinek, hogy itthon van, így biztos, hogy várják is. Csak legalább Ildi is várná. A fiatal szőkeség, már az első pillantásra belopta magát Péter szívébe. A lány, mintha tudomást sem vett volna róla, szinte rá sem nézett egész este. Ez bántotta egy kicsit. Igaz nem tulajdonított egyelőre nagyobb jelentőséget az ügynek.

– Sietek haza – szólt még vissza a kapuból – kulcsot vittem, igyekszem korán jönni – azzal már robogott is Jancsiékhoz.

A társaság egy része már ott volt. Az udvaron a bográcsban már rotyogott a pörkölt, körülötte a férfiak, a társak, mindegyikük kezében borral teli pohár. Ahogy felmérte a helyzetet Péter már látta, hogy ez nem az első kör. Nagy szeretettel üdvözölték, hátba veregették, mindenkinek volt hozzá egy- két szava, vagy megjegyzése: mármint régen láttalak, már le se... a kisebbet, mióta városi fiú lettél... stb. A légkör mit sem veszített baráti jellegéből. A cukkolás meg hozzátartozott a mindennapokhoz. Péter már megszokta, a munkahelyen sem volt ez másképp. Előkeveredtek a lányok is, ők még pusztit is nyomtak az arcára, mire a fiúk egy része összehúzza a

szemöldökét. Mindegyik, az arcán vigyorral fenyegette meg, hogy mi lesz, ha elcsábítja tőle a kedvesét ez a városi ficsúr... Ildi nem volt sehol. Mindegy – gondolta – talán majd legközelebb. Eldöntötte, ezt az estét akkor sem hagyja elrontani. Egy lány még nem a világ – csengett a fülébe egyik öreg munkatársa mondása – hisz látod fiatal barátom, harmincöt éve nyüstöljük egymást ugyanazzal az asszonnyal oszt mire mentem vele ahelyett, hogy válogattam volna közöttük. Tudod nő és villamos után nem fut az ember, jön másik... ezt annyiszor emlegette, hogy már mindenkinek a könyökén jött ki. Minden alkalommal jót nevettek rajta. Az a hír járta, hogy az öregnek otthon szavazati joga nincs. Azért is jött a hajdúságból ide dolgozni az alföldre.

– Látom, hogy Ildit keresed, mert úgy pásztázol a szemeddel, mint egy vércse ami a zsákmányát keresi. Itt lesz ő is nemsokára, csak még valami dolga volt otthon – bökte hátba Zolika, huncut kacsintással a szemében – Látjátok – fordult a többiekhez – nem is a mi kedvünkért, a barátai kedvéért van itt, hanem Ildi az aki elrabolta a szívét... Na mit szóltok hozzá? Itt egy valódi hősszerelmes, helyett Péter, a mi barátunk! Erre inni kell cimborák, mert úgy résztvennék már egy jó lakodalomban!

A fiú vörös lett mint a rák! Mérges is volt Zolikára, mert csendes titkát, amit csak vele osztott meg, most világgá kiabálta. Olyan a szája mint a kacska fenéke. Állandóan fröcsög... Most minek kellett ez. A lányok biztos elmondják majd Ildinek és akkor... lehet, hogy a lány szóba sem áll vele többet. Ki tudja, hogy van-e udvarlója? Ez a Zolika, ez a Zolika! Ezen azután a társaság még jobban nevetett, látva, hogy a fiú kezd hasonlítani egy főtt rákhoz, amit ugyan még egyikük sem látott, de a mondás az mondás. Akkor biztos úgy is van! Péter, hogy leplezze zavarát, úgy tett, mint aki félrenyelt és heves köhögésbe kezdett, amitől a jókedv még magasabbra hágott. Jött a hátba verés, a jó tanácsok sora, hogy ilyenkor mi a teendő, még Janika fel is kapta és alaposan megrázta, hátha akkor könnyebben távozik a cigányútra szaladt borocska. Később Ildi is megérkezett. Csinos volt, szőke és csodálatos volt a szeme. A fiú úgy érezte, hogy megtalálta élete értelmét, neki már ebben a világban csak Ildi kell és senki más!

Meglepetésére, most nem volt a lány olyan tartózkodó. Még puszit is adott Péternek üdvözlésül. Ettől a fiú még vörösebb lett, már igazi gutaütéses

színe volt. Persze, hogy megint Zolika volt aki kavargatni kezdte a dolgokat.

– Ildi – azt ugye tudod, hogy Péter fülig szerelmes beléd – mondta, közben ha nem lett volna füle, biztos, hogy a szája körbe éri a fejét – csak azért volt hajlandó leereszkedni közénk, mert mondtam neki, hogy itt leszel. Dolgos fiú, jó haver, ha nem foglalt a szíved, jól járnál vele...

Péter legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Na ha legközelebb találkozik Zolikával, azt az egy centit csak kivágja a tövéből, bár inkább a nyelvét kellene. Hogy tehetett ilyet. Barát az ilyen! Már bánta azt amikor úgy határozott, hogy eljön. Csak ült magába roskadva, bámulta a kezében lévő borospoharat és nem tudta mit is kellene erre felelni. Hirtelen felkapta a fejét és kicsit ugyan rekedtes hangon – ezen maga is elcsodálkozott – odavágta:

– Tudod Zolika, Ildi egy csodálatos lány az én szememben, lehet, hogy neki nem jelentek semmit, mégis inkább így is ő, mit te talpig díszmagyarban!

A röhögés fergeteges volt! A fiú úgy látta, hogy Ildi is hálásan néz rá a visszavágásért és Zolika... Ő volt, aki a lehangosabban nevetett, majd alaposan hátba vágta a cimborát!

– Így kell ezt barátom -mondta – most már akár a lánykérés is jöhet!

– Az még egy kicsit korai lenne, te dumagép – válaszolta Péter helyett a lány, azzal belekarolt a fiúba – hosszú az este, még minden előfordulhat. Igaz Péter?

A vacsora is jó hangulatban zajlott. Fogyott a borocska is. Előkerült az „üvegből” egy- két magyar nóta is. Mert minden borosüvegben van, ha jó a bor, több, ha kevésbé akkor kevesebb. Olyan bor nincs ami nem rejt magában néhány kedves strófát. Már két óra felé járt az idő, mikor széledni kezdett a társaság. Hogy elszaladt ez a néhány óra – gondolta Péter – s amikor a végig mellette ülő lány is készülődni kezdett, összeszedve minden bátorságát megkérdezte: hazakísérhetlek? A lány bólintott és elindultak. A cimborák még tettek néhány borgőzös megjegyzést, vigyázva arra, hogy ne

lépjék át a jó ízlés határát, azért legyen éle a dolognak. Egymás mellett haladtak és beszélgettek. Azután egyszer a lány belé karolt és megkérdezte.

– Tényleg tetszem neked Péter, vagy csak Zolika hamiskodott, mint szokott? Őszintén! Te egy nagyon rendes jóra való srácnak tűnsz, hogy igaz-e majd elvállal. Nos? Mi a válasz?

– Már a múltkor is csak téged néztelek – jött a válasz – akkor rám sem néztél. Most nagyon rosszulestet volna, ha nem vagy itt. Arra gondoltam, hogy egy ilyen csinos lánynak biztos van már partnere, udvarlója, ezért nem is tápláltam nagy reményeket. Szívesen járnék veled, ha te is akarod, bár én csak ritkán vagyok itthon, mert a városban dolgozom. Ha így is megfelel? Ezt csak te döntheted el.

– Nekem megfelel, hiszen én is a városban dolgozom, csak hétvégeken vagyok itthon. Udvarlóm is akadt volna számtalan. Úgy érzem még nem találtam meg az igazit. Addig nem akartam ezzel a kérdéssel foglalkozni. Szívesen találkozom veled. Azután majd meglátjuk a dolgok hogyan alakulnak.

Lassan Ildiék házához értek. Még hosszan beszélgettek mindenről. Terveikről, elképzeléseikről, az életről és... ami egy ilyen korú fiatalnak csak megfordulhatott a fejében. Megbeszélték, hogy holnap a busznál találkozhatnak. Azután az élet, majd hozza amit hoznia kell. Péter az órájára nézett amikor elköszönt és hazafelé vette az irányt Négy óra múlt pár perccel. Istenem – gondolta – lesz nemulass, ha nem ér haza addigra mire kelni kell. Sietősre fogta a lépteiket, a végén már szaladt is. Pár perccel fél öt előtt ért haza. Na ha apa még nem kelt fel, akkor gyorsan be az ágyba és ha kelti, akkor majd úgy csinál, mintha... Előkereste kulcsot, dugta volna a zárba... nem ment. Első pillanatra az fordult meg a fejében, hogy nem a jót hozta el, hanem sietségében egy másikat kapott le a kulcstartóról. Nem, hiszen belemegy csak nem fordul el! Benne hagyták a másikat, villant át az agyán, apa így akar ellenőrizni. Sután, bután áll az ajtó előtt, amikor hallotta, hogy megcsikordul a zár. A nyíló ajtó mögött apa állt, arca szigorú volt. Csak ennyit mondott: – ez neked korán van? Ilyenkor kell hazajönni? Majd sarkon fordult és bement öltözni.

No ezt megúsztam villant át Péter agyán, már hallotta is a következő szavakat:

– Mit állsz ott? Gyere be, öltözz! Mennünk kell! Aki éjszaka legény annak nappal is legénynek kell lenni! Vár a munka, tudod, hogy tegnap leáztattam a permetszert.

Az egész délelőttöt végighajtották. A permetező nehéz volt, a fiú nem hátrált meg. Apa ugyan mondta, ha fárad, akkor fél géppel permetezzen, úgy mégiscsak könnyebb. Azt már nem. Egész délelőtt ott volt közöttük a feszültség. Apa nem vesztegetett több szót a történetekre. Még nem volt egészen dél, amikor végeztek. Elmosták a gépeket, bezárták a tanya-épületbe és elindultak haza. Az ebéd már várta őket. A terített asztalon finom húsleves gőzölgött, karajcsontból, úgy ahogy anya, olyan istenien tudta megfőzni. Evés közben apa törte meg a csendet.

– Helytálltál fiam és most nagyon fáradt lehetsz. Így jár az aki nem tarja a szavát. Ez neked korán volt, reggel fél öt mikor hazaértél... ez neked korán volt?

– Apa – jött a válasz – aki azt mondja, hogy vasárnap reggel fél öt az nincs korán, hát... a mondatot amit viccesnek szánt már nem tudta befejezni. Apa felcsattant.

– Majd megtudtad volna, hogy mit jelent az adott szó... bezzeg az én időmben...

Nagymama, a csodálatos öreg nagyfi, csak csendesen szólalt meg, de súlya volt a szónak:

– Fiam, nem tudod kit vertem meg azért, mert két nappal később jött haza, mint ígérte és még a lovakat és a kocsit is magával vitte?

Apa kezében megállt a kanál. Rámeredt a nagyira, úgy, mint aki szellemet lát. Majd belecsapta a vasárnapi húslevesbe a kanalat, felállt az asztaltól és bement a szobába. Délutánig, a búcsúzásig nem is került elő. Péter tudta, hogy apának igaza van. Mégis, mint nagyfi mondta, ő is volt fiatal... Akkor meg minek ez a körítés, hogy: bezzeg az én időmben? Hiszen senki sem volt jobb a deákné vásznánál, csak mások voltak a lehetőségek. Minden fiatal megtalálja a rést, ahol egy kis szabadságban lehet része. Ha megöregszik ezt elfelejti... Mint annyi minden mást! Ildi akkor is megérte! Csodálatos lány! Istenem, csak a buszt le ne kesse, mert ott várja őt. Annyi mindent kell még megbeszélni. S az idő... az idő ami eddig csak

vánszorgott, most fénysebességre kapcsolt... Tudta, ő vele utazik, ha a fene, fenét eszik is!

Tükörképhez

Miért hiszed azt, csökönyös, vén bolond,
Hogy érkezni látod a csodás Tavaszt,
Hogy a langyos szellő rügyet fakaszt,
És holnap újra zöldül már a lomb?

Ó, te vén bolond! Miért hiszed azt,
Hogy újraéled benned az ifjúság,
Eltitkolt szavakkal éveid sorát
Tagadhatod meg? Mind hazug malaszt!

Mint éles penge, ha rajzol sebeket,
Úgy varázsolt arcodra ráncokat,
Ha le akartad dobni a láncokat,
Az idő szorítása nem engedett.

Hisz öreg vagy, és bölcsebb is talán.
A kenyered java már régen oda.
Árnyékod átlépni nem tudod soha,
Nem vár már rád az a gyönyörű leány!

Ó, te vén bolond, azért hidd csak el,
Hogy nélküled nem kerek a világ!
Majd neked is nyílik illatos virág,
Szépség és szeretet magához ölel.

Álmodjuk együtt, ó, te vén bolond.
Holnap érkezik a csodás Tavasz,
Hogy a langyos szellő rügyet fakaszt,
Már újra zöldül a fákon a lomb.

Iocho Zsolt

Bemutakozás

1989. november 9-én születtem Erdély délkeleti szegletében, Kézdivásárhelyen. Iskolai éveimet a nagy múltú kantai Nagy Mózes Gimnáziumban és a Dr. Csiha Kálmán Református Kollégiumban végeztem. Négy éven át főszerkesztője voltam a református kollégium diáklapjának, a *Sulisok(k)*-nak, ahol első verseim is

megjelentek.

2008-2011 között a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán végeztem kommunikáció és közkapcsolatok szakon. 2015-ben fejeztem be mesteri tanulmányaimat kommunikáció és közkapcsolatok szakon a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán.

2010 októbere-2017 novembere között újságíróként, fotó- és videóriporterként dolgoztam a Székelyhon hírportálnál és a hozzá tartozó nyomtatott újságoknál. 2018-2022. között Hargita Megye Tanácsánál dolgoztam, mint kommunikációs szakember.

2019-ben *Csókszereda* címmel jelent meg első verskötetem, amely 120 verset és 30 fotót tartalmaz. A kötetet Csíkszeredában, majd szülővárosomban Kézdivásárhelyen is bemutatták.

2021-ben elnyertem a Selyemgyár Alapítvány irodalmi pályázatának fődíját. 2023-ben elnyertem az OMLIT (Országos Mécs László Irodalmi Társaság) által meghirdetett Év prózája irodalmi díj arany oklevelét. Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotóközösségének, valamint felvételt nyertem az újonnan alakult Süli András Művészeti és Irodalmi Alkotói Körbe. Eddig több mint ötven antológiában jelentek meg verseim, prózáim. Jelenleg Székelyudvarhelyen élek és alkotok, önálló prózaköteten és egy újabb versesköteten dolgozom.

Közösségi oldalaim:

<https://www.facebook.com/iocho>

<http://iocho.blogspot.com/>

Farsang farka

mit rejt az álarc?
mosolyt vagy könnyeket
ha választ keresel ne olvass könyveket
mert a szerelemről írtak már sokan
hiába reszket a bokor
mit számít Párizsban a szerelem
mit érdekel ha nagyon fáj
téged a szó nem boldogít!

meztelen test nesztelen csókjától
esztelenné válik a lélek
Vigyázz a nőre! selymes
a bőre de éles a tőre
óvakodj tőle
az ördög nem alszik
de ha tud alkuszik,
lábadhoz odakúszik

– Harapj belém...
a nő vetkőzik, a férfi
vétkezik, s aki későn érkezik
nem kap semmit hát éhezik

Ma ha van egy csúcsmo­dell Apple-ed,
kígyóznak utánad a nők...

Karnevál után

Árnyak lopóznak a kertben
drága nyakéket keresnek
letépett álarcok szanaszét
hevernek...

Velence karnevál után
havernek szólítasz
bár alig ismersz

azt mondd szeretsz
és mégis megvetsz

Késő van már
a nézőtér üres
csak az aprók zörögnek
zsebedben.

Tiszteletdíjad.
Nagy dolog...
ha futja kenyérre.

Az ócskás-sátor
naftalinszaga
ne bódítson.

Ne viselj álarcot
egész évben –
lejárt a farsang...

Velence nyugodt már.

Most

félrelépések
ösvényén
botorkál
a szerelem
túl a
szereken
játszod a
szereped
egyedül
kettesben
öröm
a könnyekben
óhaj
a sóhajban
erény
a reményben
inába száll a
...
bátorság!
sekély e kéj
ne félj
csak élj
ó szeress
még
egy
kicsikét

Tavas-z-vá-ró

tavas-z-ra
é-bred-t
lel-kem

zeng, zsbong
bennem egy
ismerős érzés

szóvirágok nyílnak rétemen
repülni tudnék feléd
angyalok szárnyán suhanok

nevedet suttogom ajkamba harapva
– bárcsak itt lennél velem
hadd lássam mosolygós szemed

mesélnék neked szépet és igazat
lásd, érezd, álmod váltsd valóra:
megmutatnám, hogy elhidd, ha mondom

szép a világ, gyönyörű a világ
és nincs hiba, nincs hiba benne!

tavaszt
várja a
lelkem

földi-lét

jó így együtt
csak te meg
nem érted
mit viszünk
magunkkal
ha hív
az élet
mi fér el
a tenyeredbe
kevesebb talánt
és több igent
ha mondasz
megszelídül
az egész világ
rózsává tesznek
a rókák
kígyó marja a
birkát
dorombol a hold
kiserceg belőlünk
a vágy –
nem kérünk
üvegburát!

Tavasza a lélekben

Telnek, eltelnek a napok... Napról-hétre egyre gyorsabban telnek a hónapok évei. Ma húsz, holnap már huszonegyedik. Most voltam harminc, ma-holnap már harmincegy vagyok.

Csak rajtad áll milyen tartalommal töltöd meg napjaid. Élsz, vagy csak túl-élsz... Rohansz. Cél nélkül. Sokszor. Mi a célod? Futhatod, kergetheted, de mihelyt elérnéd, újabb célokat, még távolabbiakat tűzöl ki magad elé. Nem tudsz megállni. Annyira felgyorsult az élet körülöttem, hogy már nem jut idő a lelkedre. Pedig az törődésre, simogatásra vágyik. Elhanyagolod őt is, magaddal együtt. A legszebb virág is elhervad egy idő után, ha nem öntözöd... Ha nincs mi

táplálja. A lélek virága is alkalmazkodik „környezetéhez”. Kicsiny tüskéket növeszt, szúrós lesz, és hosszú ideig el van víz nélkül, kevés boldogság-vízzel is beéri. Önmagában szép, lehet gyönyörködni benne, de meg nem simogathatod, hisz szúr és talán mérges is. És talán nincs is annál fájóbb, mint ha csak nézed, de meg nem simogathatod. De van! Ha megsimogathatod, és ellágyul. Bársonyos lesz. De neked el kell engedned. Erős illata bódít, beleszippantasz. Teljes lényedet átjárja. Jó vele. Lehajolsz, leszakítod és csak nézed. Milyen szép a tavaszi naplementében.

Május van! Szeret, nem szeret, szeret... hullnak a szírom-könnyek. Ne bánts a virágot, buta játék gyanánt ne tépd le szirmait. Ne is szakítsd le. Vázában csakhamar elhervad, kertedbe meg nem ültetheted... a fa árnyéka elvonná éltető fénysugarát. De ha otthagysz egész éven át virágzik, és te bármikor elsétálhatsz hozzá, és nézheted... A csend beszél a szavak helyett. Lehajolva hozzá meg-simogathatod, álomba ringathatod magad... A mosoly többet mond minden szónál... hisz, ami a szíveden... az a szádon. Az öröm mosolya.

Napjaidat pár óra alvás, álom és álmodozás választja el, vagy köti össze egymással. Aludj, álmodj, élvezd a Májust! Jöjjön el a Tavasz a lelkedbe... Csodálatos, hogy mi minden elfér a szívünkben. Bár akkora a szívünk, hogy elférne a tenyerünkben, ott van benne húsz és húsz esztendő millió emléke: az elmúlt tavaszok mosolya, a nyarak ölelései, az őszi naplementék simogató sugara, a téli forró csokik illata, melyet egy jó film mellett szür-csölünk nyakig bebújva egy jó meleg takaróba. Ott van a szívemben a kis virág, a napsütötte panoráma, a csobogó víz, a pacsirtadal, a tenger, a kék víz és a telihold. Ott van a rét és a mező, a délibáb, az oleander, az ajjajaj

és még ezernyi meseszép dolog. Ariadné fonala segít megtalálni a helyes utat a szív labirintusában. Eltévedni könnyű, a helyes utat megtalálni nem egyszerű. Törekedj a jóra, a szépre.

A szíved legyen olyan, mint egy szivacs. Ami képes magába szívni a szeretetet, hogy az tisztára mossa lelked.

Ezek a gondolatok cikáztak át fejemen, miközben a tájat csodáltam a már órák óta zötykölődő út során az autóbuszon ülve. Ránk esteledett. A távolban kis házakban apró fények pislognak. A kanyargós út egyre távolabb visz otthonomtól és egyre közeledek úticélom felé. Sötét este van, hosszú órák óta utazom, miközben arra gondolok, hogy holnap végre igazi pozsonyi kiflit ehetek.

Hallgatom az óra ketyegését. Tik-tak, tik-tak. Lehunyom szemem, átveszem az óra és a szívem ritmusát, gondolataim lecsendesednek, megnyugszom. Órák teltek el percek alatt miközben elhagytam az országhatárt és megérkeztem a szlovák fővárosba. Térképpel a kezemben vágok neki a napnak, hogy meglegjem a zegzugos utcák között elterülő tereket, és tempomokat, barangoljak a várba, átsétáljak a Dunán, és gyönyörködjem a szemem elé táruló panorámában.

Május van! A szerelem, a szerelmesek hónapja!

Nem akarok jobbnak látszani, mint amilyen vagyok. Nem vagyok tökéletes, de... de tudok szeretni. Néha tévedek, van, hogy elkések, vagy előfordul, hogy megfélemezem dolgokról. Ismerem és beismerem a hibáimat. Igen, néha tévedek, azt sem tudom páros, vagy páratlan nap van éppen, elkések, ha épp hosszú sort állok a cukrászdában, és van, hogy elfelejtem kihúzni a rezsót. Az élet megtanított arra, hogy ne lássak mindent fehéren vagy feketén. A szürkének is millió árnyalata van. A szivárványnak talán még annál is több. Fedezd fel a magad határaid, ne próbáld meg önmagadat becsapni. A hibáiddal együtt vagy tökéletes, ebben a tökéletlen világban... Olyan rég volt, hogy már nem is emlékezhetsz pontosan arra a napra amikor megszületted. Kis fogatlan mosolyú baba voltál. Úgy sírtál mikor kibújtak az első fogaid, majd szép lassan a többi is. Teltek az évek, és még azt sem tudtad, hogy létezik szerelem, viszont, amit akkor éreztél szívesen újra élnéd ma is. Emlékeidben mindig ott élnek tejfogú szerelmeid. Több is volt belőle, és nem sírtunk, ha az egyik kiesett, mert nőtt helyette másik. Elfogytak tejfogaid, kinőtt a bölcsességed. Felnőtt lettél. Ám az évek telnek... és egyre telnek. Most már minden kihulló, kitörő fog helyén egy lyuk fog tátongani. Hiányát lehet feledtetni műfoggal, ami sokszor szebb, csillogóbb és jobb alakja van, mint a réginek, viszont mégsem az igazi...

Vigyázzunk meglévő fogainkra, barátainkra és szerelmünkre, mert nélkü-
lük éhen halhatunk. Ilyen mély gondolatok cikáztak át fejemem míg a po-
zsonyi tavaszban a Duna-partra néző kis vendéglő teraszán szürcsöltem
egy jóízűt a habos kávéból és beleharaptam az autentikus pozsonyi kiflibe.
Közben kicsúsztottam táskám zsebéből Petőfi válogatás-kötetét legszebb
szerelmes verseivel, hogy azokból töltekezzek. Ezt a rongyossá forgatott
könyvet még nagyapám adta nagyanyámnak mikor udvarolt neki, szeretet-
tel gondolok vissza mindkettőjükre. Az első lapra nagyapám ezeket a so-
rokat írta: „*Soha ne azt nézd, hogy kinek mije nincs, hanem hogy mije van. Tanulj
meg mindenkitől tanulni...*”

E szavak jó hatvan év távlatából hozzám is szólnak. Mert való igaz, sokat
lehet, és sokat kell tanulnom... és van kitől, van kiktől. Nagyszüleim emlé-
kéből, szüleim életpéldájából, mindenkitől! Van, akitől kedvességet, van,
akitől figyelmességet, van, akitől megértést, van, akitől együttérzést tanul-
hatok. Hisz jó példát mutatnak... Az ember sokszor olyan buta, hogy haj-
lamos azt hinni, hogy ő már mindent tud... A legnehezebb talán megta-
nulni elfogadni önmagadat, megtanulni szeretni. Biza, a szerelem tudomá-
nyát is el kell sajátítani. De igaz a bölcsélet, hogy az élet a legnagyobb ta-
nítómester. A szeretet mindenki-ben ott lakozik. És csak arra vár, hogy Te,
vagy Én megtaláljuk... Ez legyen az első lecke. Úgy éld életet minden nap-
ját, hogy este mikor lehajtod fejed az Álmodok birodalmába, elmondhasd:
igen, ezért érdemes élni! Szép álmokat, az év minden napjára...

*„Reszket a bokor, mert
Madárka szállott rá.
Reszket a lelkem, mert
Eszembe jutottál,*

*Eszembe jutottál,
Kicsiny kis leányka,
Te a nagy világnak
Legnagyobb gyémántja!”*

Olvastam el Petőfi egyik legismertebb szerelmes versét, amit az ő Júliájá-
hoz írt 176 évvel ezelőtt. Május van! Érzem a tavasz illatát, feltölt, erőt ad,
jól érzem magam a bőrömben! A napfényben megcsillan arany karikagyű-
rűm ujjamon.

– Lassan induljunk, ébredezik már Józsi baba! – szól hozzám életem szer-
elme.

Éljen a Tavasz, éljen a Szerelme!

Jekő György

Bemutatkozás

A Kos csillagjegyben, 1942. április 10-én születtem Újkécskén, (jelenleg Tiszakécske) pedagógus családban. Általános iskolai tanulmányaimat is ott végeztem, majd Budapesten Villamosipari Technikumban érettségiztem. Szerkesztő technikusként dolgoztam a katonai szolgálatom kezdetéig, két év után a József Attila Tudományegyetem matematika szakán folytattam ta-

nulmányaimat, s kaptam középiskolai matematika tanári diplomát.

Pályámat Tiszakécskén, édesapámmal egy tantestületben kezdtem, majd 1971-től a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskolában tanárként, 1973-tól igazgatóhelyettesként, 1980-tól nyugdíjazásomig, igazgatóként dolgoztam.

1971-ben házasodtam, gyermekeim Kiskunhalason születtek: György (1972), Attila (1975), Mária (1980) Gyermekeim hét nagyszerű unokával ajándékoztak meg. 2002-ban elváltam, 2004-től élettársi kapcsolatban élek Sáfrány Edit pedagógussal, akit 2022-ben feleségül vettem.

Nyugdíjba vonulásom után köszöntők írásával kezdtem a verselést, a társas együttlétek hangulatának emelése érdekében, majd bővítettem a repertoárt oly annyira, hogy a mai napig több mint 300 verset, versformában írt köszöntőt továbbá jó néhány anekdotát írtam.

A témákat illetően legbővebben a családról, az unokákról írtam, a szerelemről, szeretetről, továbbá az emberi kapcsolatokról, természetről, az öregedéssel járó gondolatokról, a nevelésről, annak fontosságáról, a megszerzett tudás jelentőségéről és nélkülözhetetlenségéről.

Verseim olvasmányosak, s egyértelműen kiolvasható belőlük a mondani való. Fentiekén túl a versírást az értelmem, a szellemi frissességem ápolásának tekintem, s amíg tehetem élek e lehetőséggel.

Eddig két verseskötetem jelent meg nyomtatásban és EPUB kötetben a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Címeik: A fény útján és Derűs lélekkel.

A Poet irodalmi oldalon, és a Facebook nyilvános oldalán publikálok, ez utóbbiban majd minden esetben aktuális fotókkal és logóval.

Tavaszdik...

Tavaszdik! Leáldozott a fagynak,
a verőfényes nap mind korábban kél,
vége a hideg zord éjszakáknak, bár
még olykor süvít a márciusi szél.

Lassan, de ébredszik a természet,
pusztákon sarjad a mindig szomjas gyepek,
élettel telik a tópart, az erdő,
még is a madaraké a főszerep.

A nyárelőn, nyugodt helyeken csodás
madárhangversenyben gyönyörködhetünk,
ezért oly öröm pihenőidőnket
az ébredő természetben töltenünk.

Sétáink alatt rendhagyó élmény a
mindig megcsodált, sok tavaszi virág,
elkápráztat a színek kavalkádja,
s érezzük mily gyönyörű is a világ.

Farsangi emlék

Farsangi emlékek

Így farsang idején megesik,
Visszagondolok az első bálra.
A háborús évek után volt,
Szegények voltunk,
Nem tellett cifra maskarára.

Még javában dúlt az osztályharc,
Áradt a félelem légköre,
Politikai üldöztetés,
Ellenségkeresés
Lett az új hatalom eszköze.

Így báli jelmezem jelképe,
Stílszerűen a béke lett.
Pattogatott kukoricából
A piros zsákruhára
Vart sok fehér galamb békét hirdetett.

A jelmezverseny eredményére,
Azóta már nem emlékezem,
De sikere volt, mert az emberek
Békére vágytak,
Hiszen nincs megalázóbb érzés, mint a félelem.

Szívszorító farsang.

Enyhe időt hozott a farsang kezdete,
Örvendezik, kinek fűteni kellene,
Mert, hogy tüzelője igencsak elfogyott,
Ruhája is szellős annyira megkopott.

Pedig nem ártana szemrevalóbb gúnya,
Azt reméli, mára megenyhül a bújja,
Egy rövid időre, mert farsangolni megy,
A gazdagok által ez is igazi kegy!

Meleg ebéd várja már az ingyen konyhán,
Hosszú ugyan a sor, de oda botorkál,
Abban reménykedik, talán ma jóllakik,
Biztos nem lesz éhes legalább holnapig.

Van ám azért itt flanc, ülnek a sátorba',
A meleg teától kerülnek mámorba,
Majd előkerülnek lassan a maskarák,
Egymásnak tapsolnak nincsenek trombiták.

Szánalmas a jelmez leginkább ijesztő,
Régi ruhadarab, lyukasztott lepedő,
Nem búsulnak rajta lényeg, hogy ehetek,
Végül már kínjukban egymáson nevetnek.

Lassan hűl az idő a tea is fogytán,
Már a maradék is elfogyott a konyhán,
Kezd széledni a nép, nincs már rajtuk sallang,
Számukra ez jutott, ennyi volt a farsang!

Bőség napjai

A bőség napjai

Vízkereszt napjától hamvazó szerdáig,
Vigadhat, ki bírja reggeltől napestig,
Eljött az ideje bálnak, karneválnak,
Mókás köszöntőknek, a busójárásnak!

Termékenység, bőség, legendás lakomák,
Változatos helyszínen kocsmák és paloták,
Mind velejárói e jeles napoknak,
Nézők és résztvevők sok élményt aratnak!

Össznépi bujaság mára sokat enyhült.
A vad pogány ünnep idővel szelídült,
Népszokások lettek immár dominánsak,
Ezzel tisztelegve a múltnak és mának!

Bajban lehetnek, most buzgó gardedámok,
Maskarában lévén legények és lányok!
Lehetetlen nekik az erkölcsöt vigyázni,
Most lehet bátrabban egymással cicázni!

Kiben a hevület már megérett arra,
S elszánta magát az örök viharra,
Ki még mindent elhisz a csalfa beszédnek.
Eljött az ideje leánykérésének!

Az ifjú férjek kik előbb belevágtak,
Várják szép napjukat, mert a „vővasárnap”
Lehetőséget ad nagy mulatozásra,
Ekkor fogyaszthatnak após kontójára!

Farsangvasárnaptól a húshagyó keddig,
Még jobban behúzza ki még bírta eddig,
Csúcspont következik, mely „a farsang farka”
Karneválok jönnek minden tarka-barka!

Osztozik a világ eme népszokáson,
Kicsit másként járnak Rióban s Mohácson!
Van ahol a jelmez félelmetes látvány,
Másutt a táncoshölgy az isteni bálvány!

Végül eljőve a húshagyó kedd napja,
Van ki a véget ért napokat siratja,
Mások, úgy gondolják elég ebből ennyi,
Hiszen egy év múlva lehet ismételni!

Tavaszközeledvén

Tavaszközeledvén, népesül a dűlő,
Öreg megszállottak, vizsgálják a gyűlő,
Elfagyott vesszőket, s a fiatal fákat,
Úgy tűnik a metszés, áprilisig várhat!

Ennek ellenére, jönnek minden napon,
Hosszú hideg tél volt, nem mertek a fagyon,
Még kimozdulni sem, nem hogy közlekedni,
Féltek, hogy a család, el kezd pörlekedni!

Most, hogy így tolódnak, a metszési munkák,
S cél nélkül magukat, halálra ne unják,
Gyakran beszólítom Őket a pincébe,
Lélekemelésre, és egy-két iccére!

Hideg még a pince, de a bor melegít,
Panaszának mind nagy, feneket kerekít,
Mindegyikőjüknek, van már nyavalyája,
Érzik, vénembernek bor a patikája!

Ezért szólítanak, töltsed már az ó-bort,
Nekünk is hadd jusson, e fenséges jóból!
Az öregebb siller, üti az átlagot,
Egyre emelkedik a lelki állapot!

Talán nem is biztos, hogy a bor a lényeg,
Az aktus az, melytől szárnyalhat a lélek!
Ez vonzott engem is, nem a bort nyakaltam,
Pincét vén koromra, épp ezért akartam!

Korom ellenére, még van bennem tettvágy,
Testem rogyadozik, de a lelkem nem hágy!
Majdan itt szeretném, magamat megadni,
Mámoros lélekkel, borházamban halni!

Juhászné Bérces

Anikó

Bemutakozás.

Zalaegerszegen születtem, s élttem 35 évig. Több évtizedes távollét után visszatértem Zalába.

Jelenleg nyugdíjasként élek Zalalövön. Egy nehéz élethelyzetben - 13 éve - gyógyírként jelentkezett nálam a versírás.

Van néhány magánkiadásban megjelent kötetem. Különböző antológiákban is szerepelek verseimmel. A Poet.hu irodalmi oldalon 500 versem található.

Ars poeticám: Egy porszem vagyok a világmindenségben, akit néha felkap a szél, hogy aztán, mikor megforgatta, földhöz csapja. S, hogy nagyon ne törjem össze magam, kapaszkodom fűbe, fába, virágba, zenébe, versbe, és nem utolsó sorban családba.

Jöjj el kikelet

Jöjj el kikelet, szellők szárnyán,
napfény mosolyog, csillog, rád vár.
Rügy bont levelet, bimbó feslik,
párért könnyörög béka estig.

Kéklő ibolyán nektárillat,
ifjú a leányt csókra biztat.
Jácint kivirul, kelyhe tárul,
jöjj el kikelet, régen várunk!

Téltemető

Zsibongnak a madarak
az alvó bokrok alatt.
Búcsúzik tőlük a tél,
lába nagy tócsába ér.
Jeges könnye felolvadt,
vándorbotja elkorhadt.
Szomorúan bandukol,
a göröngyös földúton.
A tisztáson hóvirág,
jókedvűen rákiált,
szedd a lábad, menj innen,
tavaszt hirdetek éppen.
Nincs itt helye, megy tovább,
hallja madarak dalát,
azt éneklük kis cinkék
harsogva, hogy NYITNIKÉK!

A kikelet hírnökei

Vége a télnek,
éled az élet,
hirdeti fennen
téltemető,

földre terített
szőnyege hímzett
éteri csillag,
szívderítő.

Illata árad,
dísze a tájnak,
fényre felébredt,
úgy hunyorog,

fél szeme csukva,
messzire bújna,
fénytelen élne,
ő a hunyor.

Kertben a nárcisz,
méheket ámít,
"friss, üde nektárt
ingyen adok",

leng a leple,
tárva a kelyhe,
hajnali dértől
szinte vacog.

Fák rügye pattan,
lenn az avarban
ébred a kis sün,
étket keres,

földalagútban
indul a munka,
éber a vakond,
túrni se rest.

Ágon a bimbó,
szirma kacsintó,
csipkeruhája
szúzi fehér,

lág, puha szellő
szárnyakon eljő,
vágyakat ébreszt,
lélekig ér.

Őzike lépdel
tőzikeréten,
bókol a szélben,
leng e harang,

légben a hangja,
érti, ki hallja,
dallama vallja,
itt a tavasz!

Parton a barka
fénylik a napra,
selymes ezüstje
gyöngysorözön,

vesszeje ringó,
rajta máringó,
énekel egyre,
élni öröm!

Kikeletkor

Elbotorkál az éj, még alig pitymallik,
madárkórus dala messzire hallatszik.
Ibolyaillatot lehel a zöld pázsit,
léleksimogató, kirándulni csábít.

Lágy szellő finoman sárga nárciszt ringat,
mókusfi`odvából vidáman kacsintgat.
Kockásliliomok tavaszt harangoznak,
előtte boldogan majd földig hajolnak.

Ünnepelni készül gyümölcsfa és bokor,
szívderítő látvány, csipke, tüll és fodor.
Menyasszonyruhában díszlik a vajkörte,
álomszép ruháját régről örökölte.

Barackrózsaszínben a koszorúslánya,
igézőn tündököl, ő is nászra várva.
Szellovasként repül a dicső vőlegény,
hártyás szárnya fénylő, apró, szorgos legény.

Aráját kedvesen százszor körbezsongja,
édes virággal folyvást púderozza.
Azúrkék égboltot átszeli egy gólya,
áhított tavaszunk híres hírmondója.

Tavasszal

Ünneplőben a természet,
a szépsége megigézett,
virágmintás rajta minden,
kacéran lép, szinte libben.

Talpa alatt üde moha,
belesüpped lépte nyoma,
topánkája pitypang bársony,
méhecskének mézes jászol.

Aranyeső fürtje ragyog,
vállán táncolnak csillagok.
Virágkalap virul fején,
rajta barackvirág, fehér.

Szeme fénye ibolyakék,
nap hevétől, ha elalél,
szellő halkán dúdol neki,
jácintillat keltegeti.

Nyakán éke a százszorszép,
tündökölve szép gyöngysorként.
Selyeminge babarózsa,
nagy kedvence már régóta.

Földig hajol az orgona,
fodrozódó bő rokolya.
Tulipán meg sárga nárcisz
kísérgeti, bárhol jár is.

Tengerkék ég meg napsugár,
őrt álló fák, mind oly sudár,
köszöntik víg madárdallal,
ó, mily szép vagy, így tavasszal!

Lehetsz király

Álarcban

Farsangkor a jelmezbálon
teljesülhet sok-sok álom,
régi vágyad megtestesül,
gyermek éned előkerül.

Lehetsz király vagy katona,
kivel vágtat a falova,

furfangos hős, Ludas Matyi,
aki Döbrögit osztja ki,

aranyhajú tündérlányka,
tülltől repdes szoknyácskája,

tipegő kis Hamupipő,
egyik lábán nincsen cipő,

egy fogatlan, vén boszorka,
a seprűje felturbózva,

peckes léptű torreádor,
arénában nagyon bátor,

angyal, ördög kézen fogva,
vajon ki a mások foglya?

Fényes tollú, büszke páva,
hullámokat vet zöld szárnya,

Kántor, híres rendőrkutya -
félte bűnös retyerutya,

bádogember meg oroszlán,
örömet osztó rosszlány,

tarka lepke, szárnya hártya,
megcsodálja, aki látja,

sántikáló, tarka szarka,
földre húzta nehéz farka,

medvetáncot lejtő mackó,
az álmatlan barlanglakó.

Felvonul e díszes sereg,
egy kígyó is ott tekereg.

Az arcokat álarc rejti,
nem ismer fel talán senki.
Fergeteges zenebona,
jön a várva várt tombola.

S ha vége a mulatságnak
mennyből földre zuhansz másnap.
Másik álarc az arcokon,
s mélyül a ránc a homlokon.

Újmódi karnevál

Régóta áll már a bál,
hol egy prímás muzsikál.
Parádés a forgatag,
itt minden szó port kavár.

Jobbról szólva balra száll,
porba hullik, meg nem áll.
Balról borsóként vetik,
falrahánytként érkezik.

Álarcban van mindenki,
a közönség nem sejti,
mit rejt a sok fapofa
álnok, öntelt mosolya.

Van itt gőgös vörösbegy,
táncparketten öltre megy.
Meg ájtatos hóapó,
a mosolya megkapó.

Keresztjét rég letette,
vagy nem is volt? - feledte.
Amott meg a bunkócska,
régí titkok tudója.

Emitt a pap prédikál,
vizet? Ezt ki érti már?
Híres költő egy, biza`,
pénzt rábízni? Nagy hiba!

Tündököl egy kurtizán,
a pódium grádicsán,
s az a fiú - lehet lány?
üde csókot lehel rám.

Jön az össztánc ideje,
elmerülnek mind bele.
Együtt ropják önfeledt,
nem nézik, mi van veled.

Állatok farsangja

Erdő mélyén, a tisztáson
hatalmas a dínomdánom.
Farsangi bál dúl e tájon,
hangja hallik hét határon.

Tücskök hada zenél bőszen
hegedűvel, nagybőgővel,
gitárokat nyúz veszettül,
dobot perget, ki tuskón ül.

Dalra fakad tarka szarka,
beleremeg hosszú farka,
áriázik a vén varjú,
rigóhoz szól az i love you.

Botos táncot jár a medve,
brummog közben az ütemre,
táncra kéri mókus Misit,
aki örömeben visít.

Róka táncot lejt a nyúllal,
bagoly harkály doktor úrral,
szarvas keringőzik őzzel,
és szédíti teljes gőzzel.

Kör közepén produkció!
Rock and rollt rop a vaddisznó.
Párja nincsen, vígan járja,
remeg a föld - meg a hája.

Farkasbőrbe bújt a gida,
forralt borát mohón issza.
Bátorságát bizonyítva
az igazit táncba hívja.

Álarcban van a kis csiga,
rejtőzködésének titka
csigalábon forgó háza,
kecses, íves palotája.

Borozgat az öreg bölény,
jól bírja, akár a gödény,
s mikor emelkedett kedve,
tangót táncol epekedve.

Teliholdnak arca ragyog,
én a lámpásotok vagyok,
mulassatok virradatig,
míg a napfény rátok kacsint!

Idilli állapot

Zenebona, dínomdánom,
itt vagyok a maszkabálon.
Sürgés-forgás, eszem-iszom,
ezüstitálon szendvics, minyon.

Titkot rejtő álarc alatt
rejtőzködik minden alak,
virág, vadak, mesehősök,
felfegyverzett börtönőrök.

Koldus, király, mit se számít,
kedélyesen parolázik,
patás ördög, őrzőangyal
körtáncot lejt a vén pappal.

Politikus meg ellenfél
kvaterkázik, nem ellenség.
Megérhettük ezt is végre,
kitört ma a világbéke!

Zöld varázs

Mély álmából ébred,
serken a természet,
faágon az élet
rügy képében éled.

Zöldet ölt az erdő,
oly csodás e látvány,
hangja lelket simít,
lággy dallam a hárfán.

Harmatgyönggyel hímzett,
zöld palástú réten
vadvirág mosolyog
szellőölelésben.

Tengerzöld a vetés,
lággyan ring hulláma,
túlélte a telet
minden áldott szála.

Kedvét vesztett ember,
a jövőtől ne félj,
erőt ad majd neked
az örökzöld remény.

Május

Ajtó, ablak kitárva
a hajnali világra.
Odakint zsong a tavasz,
új életet fakaszt.

Turbékol a vadgalamb,
párban szállni nagy kaland.
Verébsapat csiripel,
ébredjeteK végre fel!

Rigó szólót énekel,
trilla száll az égig fel.
Szívéből szól a dala,
kristálytisza dallama.

Távolból kakukk üzen,
éberem figyel fülem,
vajon hány évet jósol?
Igazat szólj, ne bókolj!

Ifjú békalegények,
párra várnak szegények.
Áhítózza brekegnek,
míg csak be nem rekednek.

Akácerdő lágy zöldje
szúzi fehér köntösbe, `
mézillata szétterül,
a lelkekre települ.

Lágyan végigsimogat,
felejteti gondomat,
édes élet gondolat
boldogságot bontogat.

Életmentő akácok,
ti boldogságforrások!
Május örök mágusa,
mámorító ámora.

Kalocsa Zsuzsa

Bemutatkozás

Kalocsa Jánosné vagyok, írásaim Kalocsa Zsuzsa néven jelennek meg. Családommal Kaposváron élek, két gyermekem van, akik már felnőttek és boldog családi életet élnek.

Verseket, prózákat korábban is írogattam kisebb-nagyobb kiadványokkal. Komolyabban nyugdíjba menetelem után foglalkozom az írással. Fontosnak tartom a szeretetet, a barátságot, az őszinte szavakat, véleményeket. Gondolataimat, érzéseimet, a természet adta szépségeket és azt a

hangulatot, világot fogalmazom meg, amelyek közel állnak hozzám. Derűs, kicsit romantikus, vagy éppen melankólikus, de az élet szeretetét tükrözik. Hálás vagyok a sorsnak, hogy írással kifejezhetem mindezeket.

Tagja vagyok a helyi Berzsenyi Dániel Irodalmi Társaságnak és több internetes Irodalmi Csoportnak, ahol publikálom verseimet. Több elismerő oklevelet kaptam, verseim Antológiákban, Folyóiratokban jelennek meg. Verseskötetem 11 jelent meg és 2 kisregényem. Örömmel tölt el, ha mások számára is érthetőek, egyértelműek az alkotásaim, írásaim.

Dért szitál

A télnek csélcsap viharja,
a hópihéket kavarja.
Lepel teríti a mezőt,
s ráhinti az ónos esőt.

Tél zúgása lelkem gyásza,
erdőknek síri vadonja.
Felkél a borzas, hideg szél,
hangosan sírja énekét.

A dért szitáló hidegtől
a könnyem is befagyott,
szemem fénye is, csak
a hófehér jégtől ragyog.

Ó, ti zordon téli szelek,
mikor csillan a kikelet?
Hideg az arcom, s halovány,
Ó, csak előre tudhatnám?

Tavaszi-nyári-őszi-téli

(egy kicsit másképp)

Tudtam, tél után jó a tavasz,
de én a nyarat vártam.
A nap melegét,
forrásnak hűs vizét,
a földi világ szépségét.

Elérkezett a nyár,
a sütkérező fényár, s én már
az őszt vártam.
A színes természetet,
a lehulló leveleket.

Elérkezett az ősz,
gyönyörködtem benne,
mégis a telet vártam,
a friss, hófehér havat,
az ünnepi csodákat.

Tél után csak úgy jött
magától a tavasz,
éreztem a nap melegét,
hallottam a madarak dalát,
s megértettem a természet
minden szavát.

Közelítő tavasz

Kertek alatt a tavasz dalolgat,
a napsugár rügyeket csalogat.
Deres fák közé életet hozott,
az apró rügyeknek titkot súgott.

Lágy szellő üde lombot ölelget,
kacagva ringat, aztán meglenget.
Fény szökell az erdők mélyébe,
madárcák esnek majd szerelembe.

Márciust köszönti a várt tavasz,
meleget lop és verőfényt havaz.
Érezni már a rétek illatát,
a magocskák ébredező álmát.

Zöld pompájában virít a táj most,
szirmot bontva üdvözli a napot.
Fehér virág csüng a zöld levélen,
pillangó száll a virágzó réten.

Lelkemnek szép ez a muzsikaszó,
ahogy a fákon zeng a madárszó.
Csábítóak a tavasz dalai,
mint ifjúságom csodás álmai.

Pacsirta dala

Halkan neszez bokrok közt a szél,
fákon meglibben a sok levél,
tavasznak a szelíd mosolya,
csábítja a kéklő ibolya.
Életre kel természet vágya,
a pillangók mókás kis tánca,
smaragd zöldben pompázik a rét,
fehér ruhában a százszorszép.

Úgy vártam rád, te szép kikelet,
tél után úgy nélkülöztelek.
Bennem is ébrednek emlékek,
virágok felém integetnek.
Pacsirta dala száll szabadon,
a friss és reggeli hajnalon.
Ó természet, mily nagyon szép vagy,
ha napsugár ragyog, s tavasz van!

Nyári remény

Lombok között surran a szél,
sietve, egyre jó felém.
Rám hinti a régi bókját,
hosszú ősznek hűvös csókját.

Lomboknak is szenvedni kell,
reggel sűrű párát lehel.
Miért e késői fecsegés,
nem csillan már a nyári napfény?

Levelet hí', lenti avar,
itt az idő halni akar,
oda a színes takaró,
vörösen izzó, lángoló!

Őszi szél hiába dalolsz,
nem hiszi el senki, ha szólsz.
Álmos lesz hirtelen a táj,
elszenderül, madár elszáll.

Hulló avaron sétálok,
e csendben, merengve állok,
őket esedezve kérdem,
hova lett, nyári reményem?

Hideg szél tán' eldalolja,
nyárnak vagyok csak a rabja!

Októberi szüret

Ősz, októbernek üzente:
Emberek, fel a szüretre!

Szemezük a seregélyek,
megértek a szőlőszemek.
Hívatlanul ott teremnek,
hamar leszüretelnének.
Fittyet hánynak riasztásra,
oda szállnak lakomára.

Nap korongja derűs, fényes
szőlőlevél máris színes.
Muskotályos lett a nyáron,
hosszú fürt lóg vessző-ágon.
Gazda üdvözli a sereget,
fiatal szüretelőket.

Tele puttony és a kosár,
apró szemek potyognak már,
musttal csordul tele pohár,
sógor-koma csak erre vár.
Sok szőlő a kádban gyűlik,
rakják, amíg meg nem telik.

A leánykák megtapossák,
szoknyájukat felvillantják.
A finom nedűt megszűrik,
a nagy hordókba lefejtik.
A szőlő levét érlelik,
búcsú napján ízlelgetik.

Ihaj-tyuhaj lesz mulatság,
táncot rop majd az ifjúság!

Könnye pereg

Dalt zeng már az ősz gitárja,
bokrok között búsan játszva,
szél pengeti vékony ágát,
a hidegnek száz dallamát.

Elszáll, mint a röpke álom,
icipici lepkeszárnyon,
kacagó széllel muzsikál,
s ettől lesz ő olyan vidám.

Meglelem, el nem eresztem,
örökre a nyárba rejtem,
reményemet vigye messze,
s az utamat dal kövesse.

Zeneszóra táncol a táj,
ragyog minden, csupa varázs.
Ne bánd, vedd le a napruhád,
az ősz majd színeset ölt rád!

Farsangolás

A farsang napja itt van már,
elérkezett a jelmezbál.
Szól a dal, harsan az ének,
zeneszóra vigad a nép.

Féjről álmodnak a lányok,
ők mindannyian angyalok.
Hamvazó szerdáig tart a bál,
párjára mindegyik rátalál.

Elúzik a hosszú telet,
mindenki vígan integet.
Eszik-iszik, mulatozik,
hahotázik és mókázik.

Sokaságé a parádé,
megérkezett a hercegné,
deli herceg is itt van már,
farsang táncát ropják szaporán.

Téltemetés, tavaszvárás,
vedd le végre a maskarát.
Vele száll a gond és a bánat,
mutasd hát igazi orcádat!

Klotz Mária

Bemutatkozás

*„Játszani a szavakkal jó,
füzérbe fűzve a léleknek
megnyugtató.”
(Klotz Mária)*

Klotz Mária vagyok, és a festői szépségű Pilisszentivánon élek. Német nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár, közoktatási vezető és újságírói végzettséggel rendelkezem. Hobbim a gitározás, éneklés, fotózás. Magyar és német nyelven alkotok verseket, prózákat, egyéb műfajban megfogalmazott írásokat. Munkáim

eddig fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumban, antológiákban, kiadványokban.

Eddig kilenc könyvem jelent meg. Claus Klotz und seine Dichtung című, 2010-ben német nyelven írt kutatási anyagban a fiatalon elhunyt magyarországi német költő és kisebbségi politikus bátyám életművét dolgoztam fel.

A Fent és lent címmel (2018), a Litera-Túra Művészeti Kiadó gondozásában megjelent verses - és prózakötetem, eddig három kiadást ért meg. A gyűjteményben képzeletvilágom különféle mélységekben és magasságokban szárnyal, témáimat saját élményeimből, és a körülöttem levő világ rám zúduló hatásaiból vettem.

A következő könyvem az Irodalmi Rádió által kiadott, Apeva-cserepek címet viseli (2019). A huszonkét témára felfűzött apevák egy, a Verslista által kiírt pályázatra készültek. Az apró írások olvasása nem folyamatosan ajánlott, hanem egyesével, elmélázva annak tartalmán.

A Litera-Túra Kiadó gondozásában látott napvilágot a Szerelmes napló című verseskötetem (2019). Miért éppen a szerelemről szólnak ezek a lírai villanások? Ennek oka maga a szerelem érzése, amely időnként a

mennyekben szárnyal, néha szúrós fájdalmat okoz. A könyv második kiadását a Kalamáris Kiadó látta el (2020).

Következő verseskötetem Évszakfüzér címmel, az Irodalmi Rádió gondozásában jelent meg, 2020 júliusában. A kiadvány érdekessége, hogy miután több versem adott zene hatására született, ezért a dalok mellé QR kódot helyeztek el a szerkesztők, így az olvasók egy kattintással meg tudják nyitni a vershez tartozó dalt a YouTube-on.

A 2020-as adventi időszakban látott napvilágot az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetem. Könyvemben minden napra ajánlok egy kis bevezető merengést, egy-két adventtel, karácsonnyal, télrel, gyermekkori élményekkel kapcsolatos szívmengető írást.

2021 őszén mutathattam be az érdeklődőknek a német nyelven írt Stufen című, magyarországi német hagyományokat, szokásokat – megélt élmények alapján – tartalmazó összefoglalómat, amelynek címlapján Farkas Ervin festőművész Lépcsők című képe tündökölt. A könyv az Irodalmi Rádió gondozásában, a Német Nemzetiségi Önkormányzat Pilisszentiván nagylelkű támogatásával jelent meg.

2020 adventi heteiben tártam a kedves Olvasó elé az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetemet, amely kirobbanó sikert aratott, ezért újra kiadtam, Új Adventi nyitogató (2021) címmel, kiegészített, aktualizált tartalommal. Egy évig egy ER-MA-Art projekten dolgoztam, Farkas Ervin festőművész képeire írtam verseket, amelyből közös kiadvány született. A címlapján a művész Felemelsz c. képe látható, amelyet a Felemelsz című versemre alkotott. Egy önálló verseskötet szerkesztését jelenleg végzem.

Több irodalmi csoport tagja vagyok: Irodalmi Rádió, Verslista, a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesülete (MANE) és Aranycsillag Irodalmi és Művészeti Csoport, Cserhát Művész Társaság.

2020-ban, a Kortárs Magyar Irodalom–Verslista jubileumi rendezvényén eddigi alkotótevékenységemért, Kortárs Magyar Irodalomért Díjban részesültem.

Farsangi vigalom, télelűzéssel

„*Abhoz, hogy meglásd a tavaszt, ha tényleg látni akarod, előbb túl kell élned a telet*” – írta Rumer Godden. Túl fogjuk élni, de előtte még élvezzük egy kicsit, aztán majd elűzzük. Minden évszaknak megvan a maga szépsége, varázsa. A télnak is. Idén már kaptunk belőle éppen eleget, volt ezüstös hóesés, apró szitálás, kellemetlen ónos eső, lábtörő jégpáncél, minden. Gyönyörködtünk a vakítóan hófehér tájban, sőt faszánkóval is lesiklottunk a meredek dombon. Még gömbölyű hógolyóval is megmosdattuk egymást, de volt, aki korcsolyázott is a befagyott Slötyi jegén. Hát nem csodálatos?

A hagyományoknak megfelelően megkezdődött az esztendő talán legvidámabb periódusa a farsang, amely a vízkeresztől (január 6.) hamvazószerdáig (a nagyböjt kezdetéig) terjedő időszakot foglalja magában. Csúcspontja a karnevál, amely a magyar népnyelvben a „farsang farka” nevet viseli.

A farsang a tavaszvárás ünnepe is egyben, ezért az emberek jelmezekkel, maszkokkal ijeszti el a telet. A farsangi időszak tele van bolondozással, felhőtlen mulatozással, felvonulással.

Ilyenkor a jelmezek színes pompája varázsol fényt a hideg téli napok szürkeségébe, és milyen kellemes az örült bolondozás! Sarkadi Sándor Kikiáltó c. verse találóan tükrözi az ilyenkor mindenkit elárasztó életérzést:

*„Maskarások, bolondok
Rázzátok a kolompot!
Takarodjon el a tél,
Örvendezzen aki él!”*

Hogy milyen régi sváb szokások elevenedtek meg 2013 februárjában Zsámbékon? Ezek mind: lánycsalogató farsangi tánc, kakas-ütés, táncház, farsangtemetés. Szívesen elevenítem fel az akkori emlékeimet, hiszen azok édesanyám meséléseire emlékeztetnek, amikor is hasonló szokásokról számolt be nekem.

Azon a februári szombaton a Szent Vendel Domborműves Népi Lakóház elé (Tájház) érkeztek a farsangi bolondok és már gyülekeztek a szemlélődő érdeklődők is. A Tájház előtt a Lochberg Táncsoport fiú tagjai, a Farsangi

lánycsalogató című sváb táncukkal hívogatták a lányokat a farsangi bálba, majd farsangi lovasok kísérték a zenés menetet a régi Nagykocsmáig (jelenleg művelődési ház). A fúvószenét a Várgesztesi Vagányok szolgáltatták. Az intézmény udvarán régi hagyomány szerint (gumi)kakast ütöttek (régen élő). Ez a játék abból állt, hogy egy vállalkozó szellemű szereplő bekötött szemmel, saját tengelye körül többször megforgatva, bottal a kezében, a közönség buzdítására kereste a kakast, majd amikor a földön fekvő szárnyasnak eltalálta a fejét, akkor ért célba. Ez a játék többször ismétlődött és az lett a győztes, aki a legrövidebb idő alatt találta el a baromfit. A játék és a szurkolás igazi vidám közösségi élménnyé fejlődött a fagyos téli hidegben. Egy régi versike is megemlékezik erről a kissé durva szokásról:

*„Farsang napja ma nagyon,
Tyúkot üssenek agyon.
Bor legyen az asztalon,
Hogy a vendég ihasson.
Tyúk ide, húsos,
Kalács ide, fonatos,*

*Rétes ide, mákos,
Garas ide, páros!”*

(Farsang napja ma nagyon – Népköltés)

Régen így történt a kakas-ütés, ahogyan Fuchs Sandra Titanilla, a Lochberg Regionális Táncsoport vezetője mesélte. *„Hamvazószerdán jött el a legősibb szokás felelevenítésének ideje, amelyet egyes magyar és székely vidékeken is jól ismernek. A kakas-ütéshez a legények elloptak néhány baromfit, majd a Zárda előtti téren leásták őket, hogy csak a nyakuk látszott ki a földből. A tömeg ekkor körbeállta az állatot, egy bátor jelentkezőnek bekötötték a szemét, megforgatták többször a tengelye körül, majd egy kardot adtak a kezébe, és bekiabálásokkal irányították az állat felé. Szegény kakast, miután elérte a végzete átadták a szakácsnőnek, aki elkészítette és vendégül látta a farsangolásban megéhezetteket.”*

A februári kakas-ütés szertartása után a művelődési ház nagytermében kezdetét vette a vigalom, a mulatozás, a táncház, amelyen a Várgesztesi Vagányok muzsikáltak. Az általuk játszott polkára, keringőre ropta a táncot fiatal, idős egyaránt. A kora délutáni órákban a táncsoport fiú tagjai eltemették Farsang Tónit, tradicionálisan sváb-magyar kevert nyelven.

Volt sírás-rívás, a közönség részéről nevetés. A farsangtemetés során a telt elűzték, mert ahogyan a régi emberek mondták, aminek lejárt az ideje azt meg kell semmisíteni, nehogy rontást hozzon az emberekre. Ezért tették el képletesen, hagyományos rituálé szerint Farsang Tónit.

A farsangi fánk korábban is szerepet játszott a farsangi étkezési szokásokban. Az emberek azért ettek zsíros ételeket, hogy szervezetük felkészüljön a negyvennapos böjti időszakra. A sütemény kerek alakja állítólag a napkorongot szimbolizálta, sőt a fánkknak őseink mágikus erőt tulajdonítottak és finom íze mellett azért is sütötték, hogy a vihar ne vigye el a háztetőt. A zsámbéki program során az ügyes háziasszonyok benevezhettek a fánkparádéra, volt ugyanis fánksütő verseny. Én is indultam, mégpedig rózsafánkkal, amely három különböző nagyságú, kerek alakú tésztából állt, széleinél bevagdosva. A forró zsír hatására a korongok csodálatos rózsákká nyíltak. A közepébe baracklekvárt csöpögtettem, egy kis porcukorral meghintettem és nagyon finom lett. Az ínycsiklandozó édességemmel a versenyen harmadik helyezést értem el. Mennyire találóak ezek a sorok:

*„Heje-huja vigalom!
Habos fánk a jutalom”*

A következő gondolat is erről szól:

*„Már a tálon
a sok fánk,
Fehér cukorfelhő alól
nevet ránk.
Ránk nevet
és integet.
(Szepesi Attila)*

A tél elűzésével itt a tavasz. A tavasz! A napsugaras évszak, amikor kizöldül a természet és végre szaladhatunk az erdőbe madáracsicsergést hallgatni, ibolyát szagolni!

maszk mögött

Gareth Gates – Anyone Of Us (Stupid Mistake) zenéjének hatására

selyemágyon ülök a szobámban
a mese városában
lány zenére leszek figyelmes
az erkélyhez libbenek
a Szent Márk térre nézek
maszkot szemüveget kérek
amerre szem lát
víz víz víz
szinte megrészegít
selyme isteni adomány
sok a hajó a rakomány
tükrében felcsillan szűrős szemed
de szorítanám finom kezed
mit látok
maszkban táncoló párok
szorosan ölelkeznek
napi gondokról elfeledkeznek
egymást szorosan fogják
keringőre a dallamot dúdolják
egy-egy csók is elcsattan néha
összefornak a testek dalolva
az egész léggör oltári kedves
vallomás ez mily nemes
néma költészet a tánc
beszélő tánc a költészet

csak figyelj és megérted
tested rímekben ring
körbe-körbe kering
gondolások is elsuhannak itt-ott
lelkemben szerelem kavarog
távolba mered tekintetem
arcodat maszk mögött meglelem
te is meglátsz
lelkedben már táncot jársz

gyere ölelj át
várjuk együtt a csodát
forogjunk daloljunk
egymástól bizseregve mozogjunk
a szerelem városában Velencén
kapaszkodj belém
tollas maszk mögé bújunk
már nincs bánatunk
szívünk mindig remél
szerelmünk örökké él

Farsang-apevák

hej
farsang
télűző
maskarásan
tavaszköszöntő

ó
nahát
maszkosan
járkál a nép
nem is kell már
igazi farsang

már
duplán
maszkokba
bújtatottan
farsangolhatunk

Álarc-haikuk

Bűnödöt maszkkal
elrejteted, tükörben
lehull az álarc.

álarcod mögött
rejlík igazi éned
légy saját magad

Egy maszk, amellyel
beborítod arcodat,
véd és eltakar.

El lehet bújni,
ha leveted álarcod,
újra te leszel.

álarc mögötti
éned hamissá teszi
cselekedeted

Kristófné Vidók Margit

Bemutakozás

Kristófné Vidók Margit vagyok, 1954. 10. 23.-n egy alföldi kisvárosban Kalocsán születtem.

Pár évet tanyán laktunk, ami örökre meghatározta a viszonyomat a természethez, és állatvilághoz. Életem legkülönlegesebb időszaka volt, és mindig is a legszebb marad. 2016 óta publikálok a Poet.hu oldalán, valamint a Holnap Magazin oldalán is.

Tagja vagyok a MANE Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének.

Több internetes magazin is közli verseimet, valamint antológiákban is lehetőséget kaptam.

A Kortárs Magyar Irodalmi Kiadó Verslista, és az Irodalmi Rádió szerzője is vagyok.

2018-ban jelent meg első verseskötetem magánkiadásban: Álomszöttes címmel, majd 2021-ben Pillanatvarázs című könyvem a Holnap Magazin kiadásában.

Farsangi díszlet

Farsangi bálon,
ropjuk a táncot,
hol álarc mögött
álarcos közöny,
feszül napokra,
fájón sajogva.

Táncolj, csak táncolj,
tavaszt varázsolj,
űzd el a telet,
fagyot, a jeget,
balzsamos szellők,
fussanak erdőn.

Öröm, vigadás,
hallod zshivaját,
elnyom aggódást,
nincs most szorongás,
maskara alatt,
az élet kaland.

Kopog a holnap,
álmok a porban,
súgja a szíved,
mindez csak díszlet,
lehull az álarc,
emberré válhatsz.

Tavas

málnahabos az égalja
lassan a napot előcsalja
rigó füttyent, - szép reggelt
megkezdődik a dalverseny
rügyet bontanak a fák
bimbót hoz a sok virág
tündértrombiták zengik
tavasz jöttét bejelentik

Farsangolók

Farsangol a jó nép, hangulatuk vidám,
maszk van az arcokon, némelyik nagy zsvány,
felcsendül már a zene, kezdődik a bál,
ajtónál egy-két kíváncsi is kandikál.

Elámulnak rajta, mily színes forgatag,
most múmia közeleg - kissé roskatag,
vén tengeri matróz botorkál mögötte,
Piroska kosarát üveggel töltötte.

Darth Vader is ropja Juliska oldalán,
mellettük hallatszik nagy fogcsikorgatás,
Hófehérke táncol, Drakula a párja,
ám a maszkabálnak nem ő most a sztárja.

Csipkerózsika még álmosan bólogat,
Jancsi ölelgeti, és suttog bókokat,
kemence közeleg, száját már kitérít,
befűtöttek neki, le is ül zihálva.

Jó pap holtig tanul, csuhás barát tudja,
Barbie-tól vesz leckét, ki nagyon unja,
Hamupipőke a királyfit keresi,
lassan rájön, csak idejét vesztegeti.

Superman érkezik, magasan is szállna,
ha vele szemben nem egy zöld maszkos állna,
a sarokban Pókember hálót szövöget,
két Nindzsa komoran rója a köröket.

Zorro settenkedik, lovát hátrahagyta,
oldalára csatolva csorba fakardja,
mérgező madár csipog, majd megüti guta,
Donald kacsa hápog, nem lehet kórústag.

Zsong, zszibong a terem, egyre többen jönnek,
jókedv és vidámság az egekbe szökken,
mi lesz majd, ha végleg lekerül az álarc,
elkezdődik újra az élethalálharc.

Most még vigadjatok - józanít a jövő,
ugyanannyi lesz a körmönfont cselszövő,
maszkok mögé bújva megtehettek mindent,
de ne kísértsétek a sorsot - és Istent.

Más ez a hajnal

Szaténselyem fákon tavaszfuvalat,
harmatcseppek szőnek csipkevirágot,
szépségük tünékeny, - földre hullanak,
nap ölel magához sok milliárdot.

Más ez a hajnal, - aranyfényben lüktet,
nemrég még a szelíd, csöndes lombokon,
kipattanni készülő rügyek ültek,
ma levendula, tűzszínből nyár oson.

Léptei nyomán tarkálló virágok,
lelket részegít az illat kavalkád,
kellenek már a nyári délibábok,
ezerágú fénynyaláb, és kacagás.

Fátyolfelhők felett azúr-ragyogás,
nyújtózó patakban tünde jelenés,
hullámok hátán vidám kalandozás,
embernyi szívek várják már melegét.

Magasba szállnak trillázó akkordok,
pipacstengerben búzakék ringatás,
fényszikra homok terül a partokon,
és már narancsban izzik a pislá láng.

Tavaszerkezik

Ujjongó madárdal száll a magasba,
tavasz érkezik rügybársony lepelben,
édes suttogás a szellők sóhaja,
cseresznye virága mosolyt rejteget.

Kék-pille álmokat felhők kergetnek,
pacsirta dalol, ébred a természet,
versenyre kelnek halk szavú csermelyek,
színesre festik a téli fehéret.

Tavasztündér táncol tarka ruhában,
azúrkék égre bárányt is varázsol,
nyomában fű zöldül erdők zugában.

Mezőn és réteken szárnyal könnyedén,
fürdeti arcát frissítő záporban,
szivárványt fakaszt az ég végtelenjén.

Tavaszhírnöke

Zúzmarás fák alatt,
fagyos föld felszakad,
sötétből kibújik,
a fény felé nyúlik,
napon még szundikál,
hófehér kis virág.

Álmából ébredő,
hiába jégeső,
bátor kis hóvirág,
várja a nagyvilág,
reményt kelt szívekbe,
készül új életre.

Szégyenlősen szétnéz,
felette a kék ég,
szél hátán tündér jár,
követi napsugár,
szerető fény árad,
tavaszi varázslat.

Erdei tőzegen,
övé a főszerep,
kikelet hírnöke,
fogadják örömmel,
zsong-bong a természet,
festői csendélet.

Tavaszi emlék

Szirom köntösben pompáznak a fák,
simogatják apró napfényszikrák,
patak szeli át a kicsiny völgyet,
a gyönyörű táj szelíden csöndes.
A híd is áll, kissé már ingatag,
bódító a virágok illata,
emlék éled, vele a boldogság,
szívem újra érzi a borzongást.

Szívem újra érzi a borzongást,
emlék éled, vele a boldogság,
bódító a virágok illata,
a híd is áll, kissé már ingatag.
A gyönyörű táj szelíden csöndes,
patak szeli át a kicsiny völgyet,
simogatják apró napfényszikrák,
szirom köntösben pompáznak a fák.

Cseresznyevirágzás

Rózsaszín szirmok földön hevernek,
sugárkoszorút a nap fon köréjük,
opálos fényekkel keverednek,
ölelkező fák borulnak fölénk.

Újjászülető örök természet,
míg múltó időként peregnek szirmok,
rövid életük derűs csendélet,
fák csipkeköténye őrzi a titkot.

Hullámzik, ringat a tavaszi szél,
virágos ágakon ezüst hold oson,
selyemszőnyegen illan csillagfény,
megakad egy percre égi mosolyon.

Nem álmodok, rám köszönt a tavasz,
cseresznyevirág illata rám tapadt.

Virágzó almafa

Amint bontogatta színes szirmait,
Ámulva szemléltem a vén almafát,
Boldogan tárta fel apró titkait,
Cirógató nap elhozta tavaszát.
Csipkeruháján táncoltak a fények,
Derűs magányában békére vágyott,
Egy végső szíromkeringő a széllel,
Édes illatával megbabonázott.

Megújuló természet

Ahol a föld az éggel összeér,
Álmokat ringat itt a képzelet,
Bódító illat száll a föld felé,
Cirógat, átölel a végtelen.
Csorog a fény almafa virágán,
Döngicsélő méhek még remélnék,
Egy korty édes nedű a boldogság,
És megújul a csodás természet.

Tavaszi – idill

Téli kabátján,
kreppselyem álmát,
csillanó fényár
megkoronáz.

Hajnali párán,
tarka rét vásznán,
csillagos égbolt,
ív alakú.

Ébred az erdő,
lebben a szellő,
bársonyos érzést
harmonizál.

Víz tör a földből,
csermelye bölcső,
összefonódó
életeké.

Flörtöl a nap már,
zegzugot átjár,
árnyakat űz most
kis csalogány.

Szőke sugárkák
karjukon áldás,
ultramarinkék
csipkevarázs.

Haiku

Cseresznyefákra
illatos szírom köntöst
terít a tavasz.

Balzsamos szellő
lágymogatóra,
szíromeső hull.

Lovag Dáma Nagy Cynthia

Bemutakozás

Egy Alföldi városban születtem. Az irodalom és történelem szeretetem a magyar tanáromnak köszönhetem, aki képes volt megszerettetni, e tantárgyat, olyan színessé varázsolni saját külön történeteivel, az órák anyagát. Miatta szerettem meg Adyt, Petőfit, Csokonait, Radnótit, sőt még Napóleont is. Később megismertem Mécs László verseit és mivel azt mondták, hogy nehéz Mécsset szavalni, megtanultam két versét. Nem volt könnyű gyerekkorom.

Hat testvér közül, a legkisebb voltam. Felnőttként, egy gyermek mellett jártam szakközépiskolába.

Később felkerültem Budapestre ahol a közelmúltban elvégeztem egy Szinkronképzőt, hogy legalább egy álmom váljon valóra. A könyv és vers írás fontos része életemnek. Felnőtteknek szóló első regényem: A széptevő és a kései boldogság, ezt követte az: Aranyfényű csillaggalaxis, majd egy író társammal közösen írt könyv, az: Örök kapocs címmel. Számos lapban jelentek meg írásaim: pl.: Poet, Kalamáris, Szikla magazin, Gold Pen , a Kláris I. folyóirat, Holnap magazin. Állandó szerzője a : Délibáb Magazin-nak, Honvilág Irodalmi F.I. / Erdély/ EMMIR Magyar M. Irodalmi Folyóiratnak, Megszólalok c. magazinnak, továbbá a Meskete c. gyermekese oldal közli meséim, ahol a hangom is adom a hangos mesékhez a mások meséihez is, nagy örömmel. Eddig százötven mese őrzi hangom.

Számos Antológia közölte írásaim. Pályázati verseimmel több oklevelet szereztem. : Líra, Nívó, Arany Penna, Költői Arany oklevél. A Cserhát Művész Társaság tagja vagyok. Itt kaptam: Kortárs Előadó Művész címet is. Mint író, Cserhát Aranytoll díjas lettem. Történelmi Szent Lázár Katonai és Ispotályos Máltai Lovagrendben Dámává avattak.

Lovagja vagyok a Római Sas Birodalma Lovagrendnek.
Az itt szereplő fényképeket mint amatőr fényképész készítettem.

AKÁC, BODZA

Reggel, mikor kilépek a kertbe
nagy levegőt beszívom, s elveszek
a felém áradó illattengerbe.

Akác, bodza jól kivehetően elvegyül
a légben, s mint a menyasszony
hófehérben díszelegve a Jezsamen
szelíd illatával beolvad a szélbe.

S az örök álmot hozó Liliomok hada,
Mocsári, a Sás vagy Kerti, Írisz és
Nőszírom garmada, boldogan szívom be,
hisz ez a lélek elixírje maga.
És a lelket melengető Bazsarózsa?
Illatával szívedig hatol ma.
Mindegy, hogy piros vagy pink,
Ő most a királynő itt!

S az illattalan virágok, mint a
Futórózsa, Molyhoska, s nevét sem tudom
hány fajta, de szemünknek csodát nyújt

látványa.

Na és ami mindenre felteszi a koronát?
Az az aprócska Mézvirág!

Messziről érzed mézédés illatát, mely kavarog
a szélben heteken át, s orrodban ott
marad egy egész nyáron át...

KIS TOLVAJ

A sok szomorkás nap után végre kisütött
a napsugár! Melegség árad belőle, ha
belenézel, hunyorogsz tőle.
Felé tartod arcodat, dolgozik az agy.

Felsejlik egy kedves arc, egy makacs
gondolat. Miért vonzol ennyire?
Csak a Te szerelmed kellene.
Valamiért megbabonáztál...

Képzeletemben minden porcikámat
bejártál! Testemmel, mint egy finom
hangszeren, úgy játszottál.
Magaddal vitted titokban a szívem...

S hogy a Tiédet ideadd, várom híven!
Te ügyes kis tolvaj, észre se vettem,
hogy szerelmes lettem, s veled szeretnék
lenni az örök mindenségben!

FÜLEMÜLE

Megszólal a fülemüle
csak nem ő a tavasznak hírnöke?
Alig pirkad, de már mondja
álmosan nézed, vajon hol van?
Hamarabb kelt, mint a szomszéd
kakas, mely most tollát borzolva
előszalad. Mondja máris a magáét,
elnyomná a fülemüle énekét.
Szemed cikázik fel a fára s le a földre,
nézed őket elmerengve, s belekortyolsz
a jó meleg bögrécskédbbe.
Azt gondolod „Elhallgatnátok már végre?
Hétvége van csöndet kérek!
Aludnék még most egy csöppet!”
Fentről rád mosolyog a korán kelő
napsugár, azt sugallja:
Menjél vissza már! Vár a jó meleg
pihe-puha ágy, s kipihened
magad hétfőre talán.

MIKOR MEGÉBRED A HAJNAL

Mikor megébred a hajnal, útra kél a nappal.
Felébred a testünk, lelkünk táncra perdül.
Előbújik a nap, élvezzük a sugarakat.
A természet is ébredszik, itt-ott látni
méheket is. Előkerül álmosan egy darázs
ki tudja? Talán ma társra talál!
Reggeli kávékat szürcsölgetve,
testünket átjárja a béke.
Nézzük a természet lágy ölet.
Karunkat széttárjuk: – ugye szép?
Eszembe jut a szerelem, mikor lesz
velem a kedvesem?

Ahogy felnézek az égre, ahol repülő száll éppen...
Milyen jó lenne veled lenni, messze az égen elrepülni...
Képzetelem szárnyán, szivárványok hátán,
messze menni, elfeledni, jobbra tenni...
Deee, pillantásom visszatér a földre...
Ahol egy „Kacsafarkú Szender” épp egy
virág kelyhében nedűt keresve kémlel.
Mosolyogva konstátálom: – Hmm, igen
ez itt lenn az én világom...!

Nyári délután

Rekkenő hőség van, újra itt a nyár.
Az úton előttünk csillámlik a délibáb.
A bárányfelhők néha eltakarják az ég kékjét,
ha őket nézem, meglelem a lelki békém.
Elém tárul a mezőn pipacsok pirosuló hada
ha végig megyek közöttte, ott vár már a régi
kicsi ház maga. Gyönyörködve érintem a sok
szarkalábat, búzavirágot, s levendulát, mely
megtarkítja e csodás táj látványát.
A romos házba már nem lehet bemenni, de a
gémeskút árnyékában a fövényen le lehet heverni.
Felsejlenek az emlékek a vén eperfa láttán, ahová
Irma néni kísért, vállamra támaszkodván.
Hallom a gyerekzsivajt, mik mi voltunk egykor
a sok befalt mézédés eperlé karunkon végig folyt.
Mennyit nevettünk itt sok nyári délutánon!
Bújócskáztunk, kergetőztünk, szalonnát sütöttünk.
Heteken át ez volt nekünk a nyári tábor, és egy
csodás gyermekkor, melyet később felváltott
a nehéz felnőtt sors!!

Lovas Magda

Bemutatkozás

Lovas Magda vagyok. 1962 április 19.- én születtem Hajdúszoboszlón. Itt végeztem a tanulmányaimat is, szülővárosában. 2017 - ben kezdtem el festeni autodidakta módon. Anyukámat ápoltam és mellette kezdtem el festeni. Sok technikát kipróbáltam már. Pasztell, szénceruza, akril, akvarell és kávéval is festettem. Az akrillal való festés a kedvencem. Munkámat értékelték: 2018 - ban kaptam meg a Ver-Deco díjat, amit Gödöllőn vehettem át a királyi kastélyban. Számos önálló kiállításom volt és csoportos is. Több képem új gazdára talált. A neten is sok díjat és elismerést kaptam. Több nemzetközi csoport tagja vagyok.

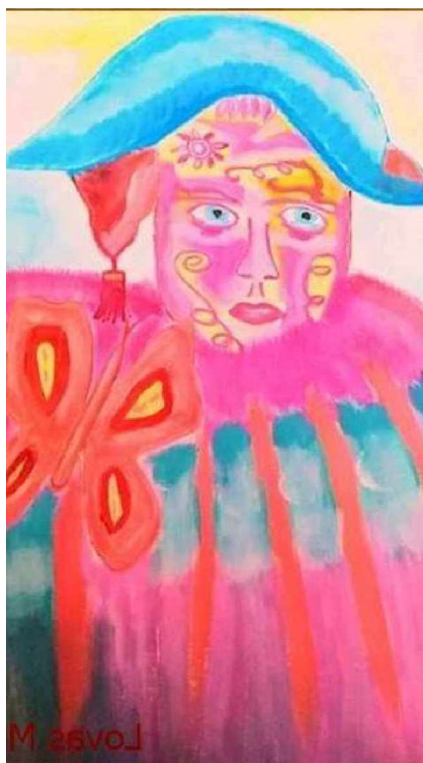

Lovas Magda: Szerelmespár

Lovas Magda: Szerelmes kandúr

Lovas Magda: Velencei álarcos

Lovas Magda: Vágyakozás

Lovas Magda: Kettészakadva

Máthé Rozália

Bemutakozás

Máthé Rozália vagyok, 48 éves, Kaposvárról. Kerekesszékben élem minden napjaimat. Szeretek verseket írni, hatalmas agytornának tartom. Leköt. Sajnos novellát nem tudok írni, de próbálkozom. Két novellával jelentkezem ebbe az Antológiába.

Írásaimmal remélhetőleg szebbé teszem ezt a mai világot.

Bontakozó Tavasz

Hűvös hajnalon indulok, pirkad már,
Tisztul az égbolt színekbe borul a táj.
Gyönyörű kékre festi, benne bíbor csíkkal,
Elúzi a meleg szél a hideget akarattal.

Madarak dala töri meg a csendet,
Hírnökei a tavaszi időnek.
Még minden álmos, csupaszon sivár,
De a felhők mögül a nap már bátrabban kukucskál.

Imitt- amott a tavasz jelei bontakoznak,
Búcsút intve a hideg korszaknak.
Friss levegő simogatja arcom,
Csodás bíbor felhők kúsznak az égbolton.

Daloló kismadár

Daloló madár ne búsuljál,
Hamarosan itt a tavasz már.
Némaság uralja a fákat,
Bontakozó rügyezésre várnak.

Az égbolt hol szürkébe borul,
De a napsugár színeket fest huncutul.
Minden csendes a szív örül,
Kikelet közeleg, a meleg szél füttyül.

Bánatos szomorú takaróját viszi a tél,
A kismadár újra vígan zenél.
Hírnöke az álmos tavasznak,
Gyere már tavasz, ne légy ravasz.

Szunnyadó Kikelet

Kopasz fák alszanak a téli csendben,
Néhány madár dalol tavaszt zengve.
Hóvirág kacsingat a napsugárnak,
Búcsút intve a téli álomnak.

Daloljatok madarak, suttogja a meleg szél.
Tavasz ó tavasz gyere ne késlekedj.
Ezernyi virág éledjen fényedre.
Illatozzon száz huncut krókusz kedvedre.

Zöldelljen sok ezernyi fa, és a füves világ,
Mosolyogjon vidáman sok száz hóvirág.
Minden ébredjen, keljen életre,
Vágyakozva tekintsen a szunnyadó Kikeletre.

Farsang éjszaka

Álarcban titkosan, táncolva,
Sejtelmes lesz ez-az éjszaka.
Illatos parfümök szállnak a levegőben,
Hölgyek szoknyája libben egyre csak libben rejtélyesen.

Titokzatos álarcok mögé bújva,
Induljunk hát a maszkabálba.
Már javában áll a bál,
Víg emberek éneke száll csak száll.

Pergő - forgó táncot járnak,
Izgalmat adva a farsangi éjszakának.
Hajnalig tart a dinom - dánom,
Hurrá- hurrá másnapig a táncot járom.

Hóvirágok mezején

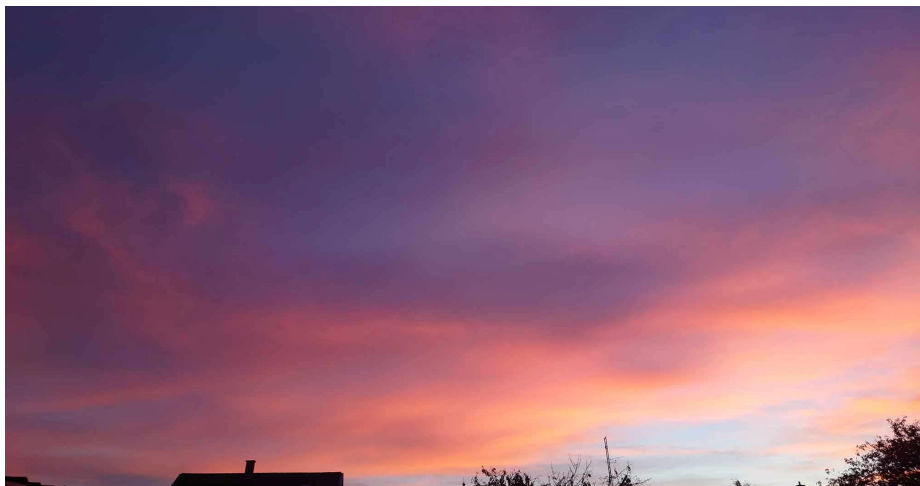
Tavaszi szellő erdején,
Hóvirágok mezején.
Érkezik a fényes nap,
Itt a tavasz itt a tavasz.

Hóvirágok mezején,
Sétálgat a napfény.
Simogatja szirmukat,
Itt a tavasz itt a tavasz

Hóvirágok mezején,
Óvatosan lépkedek én.
Cinkék dala tovaszáll,
Itt a tavasz itt van már.

Bíborszínű Fellegek

Bíborszínű felhők úsznak az égen,
Színpompás látvány a csodálatos kékben.
Hol szürkéskék, hol pirosas színű,
Káprázatos égi remekmű.
A természet alkotta az életet,
Bíborszínű csodálatos fellegeket.

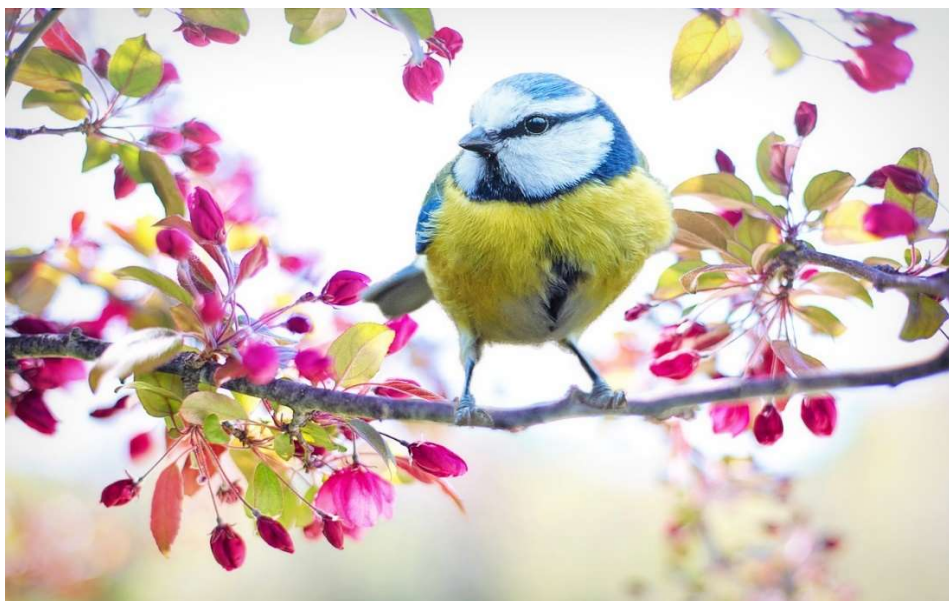
Dalolj madár daloljál

Csicsergő madarak dalát viszi a szél,
Tavaszi illatával újra és újra zenél.
Csendes tar fák ébredve,
Rügysző bokrok bimbózva szélesedve – szélesedve.

Krókusz, jácint kacagva bújik,
A napsugár fényesen kacsint egyre csak kacsint.
Hóvirágok a kertben álmosan félszegen,
Ébrednek a tavaszi fényben.

Dalolj kismadár csak daloljál,
A természet nyílik már, nyílik már
Lassan a szunnyadó fák élednek,
Örülnek a bontakozó kikeletnek.

Dalolj madár daloljál,
Itt a kikelet közeleg már közeleg már
Az ég gyönyörű kék,
Báránnyelők úsznak még.
Dalolj kismadár daloljál,
Itt a tavasz közel jár.

Tánc Tánc Tánc

Táncolj az utcán, táncolj a felhők felett,
Táncolj, a lelkeddel amíg lehet.
Táncolj, amíg a szíved dobog,
Táncolj, amíg a cipőd kopog.
Táncolj, amíg a ritmus vezet,
Táncolj, amíg a föld is remeg.
Táncolj, kacagva súlytalan,
Táncolj, gondtalanul gondtalan.
Táncolj, önfeledt önfeledten,
Táncolj, bánatodban örömdben.
Táncolj, némán egymagadban,
Táncolj, amíg a szíved dobban, dobban.

Mészáros Lajos

Bemutatkozás

1948-ban születtem. Szeretem a verseket magam is elég sok verset írok. Vers írással 2007 óta foglalkozom, amatőr szinten. Eddig több mint nyolcszáz versem jelent meg, különböző internetes oldalakon.

Legtöbb a POET oldalán itt több mint 700 versem megtalálható és olvasható. Verseim néhány POET antológiákban és Holnap magazin antológiákban és Így írunk mi című kötetben is megjelentek.

Saját kötetem még nem jelent meg, de tervezem a közeljövőben.

2018-óta tagja vagyok a Tanka János irodalmi körnek.

Visegrádi farsangi bálon

Visegrádi bálban voltam én az este,
a báli belépőt szomszédom szerezte.
Jótekonysági bált szervezett a város,
az iskola költségvetése hiányos.

Áprily Lajos iskola volt a helyszín,
nagyon szép, színes álarc volt ott mindenkin.

A bálteremben hangosan szólt a zene,
meg is jött a táncosok felhőtlen kedve.

Itt vígan ropta minden ember a táncot,
éjfél után levették az álarcot.

Nagy volt a meglepetés a bálteremben,
most derült ki, hogy ki volt a jelmezekben.

Vígan zajlott a tombolák sorsolása,
az egyik lánynak egy torta volt az álma.
Mikor kihúzták a tombolája számát,
örömmel vitte az asztalhoz zsákmányát.

Egész éjszaka jó volt itt a hangulat,
még hajnalban is minden résztvevő mulat.
Nagyon jól sikerült ez a farsangi bál,
gyűlt szépen az adomány az asztaloknál.

Talán jövőre is eljövünk, ha lehet,
szeretjük az ilyen kedves emlékeket.
Jó célt szolgált ez a remek farsangi bál,
lassan ideje lesz majd hazatérni már.

Fecskemadár

Fecskemadár, fecskemadár,
gyere haza, várunk,
nemsokára itt a tavasz,
légy lakó minálunk.

A fészket megőriztük,
vár a régi otthon,
istállóban sok lesz a légy,
ott lehetsz bent koszton.

Átrepülhetsz a kiskertbe,
nyílnak a virágok,
gyümölcsfákról felfedezed
az egész világot.

Bogarakat, kis férgeket
találhatsz itt mindig,
és ha messze akarsz szállni,
repülhetsz a szirtig.

Jó dolgod lesz itt minálunk,
gyerekek is várnak,
elmondják az óvodában,
kis fecskét is láttak.

Tavaszi illata

Csipkerózsika álmából felébred,
kibontakozik lassan a természet.
Domb tetején megpihen a napsugár,
lassan felébred álmából a határ.

Tavaszi illata lengi be a tájat,
mikor láthatunk hasonló csodákat?
Mikor kipattan bimbóból az élet,
virágba borul az egész természet.

Felmelegít az éltető napsugár,
életünk párja is forró csókkal vár,
akkor rájövünk, hogy ezt is megéltük.

Elhagytuk mi már a zord, hideg telet,
életünk talán még boldog is lehet,
igaz, titokban mindig is

Álarcosbál

Maszkabálba készülünk ma este,
ezért szépítkeznek sok menyecske,
a bála finom pácolt sült készül,
melléje pálinka és bor kerül.

Édesszájúaknak sül a rétes,
mindenki ehet, amikor éhes,
ha tánc közben nagyon megszomjazunk,
vár minket a terített asztalunk.

Farsangi fánk kínálatja magát,
pácolt sült hús árasztja illatát,
gyere sógor, egyél, igyál velünk,
ettől jön meg a mi táncos kedvünk.

Menyecskéket kérjük fel egy táncra,
terüljön az alsószoknya ránca,
hadd forogjon, pörögjön a szoknya,
ne áruljon répát az asszonyka.

Vidámsággal űzzük el a telet,
mulassunk mi farsangkor eleget,
nemsokára érkezik a tavasz,
de az idő még egy kicsit ravasz.

A múlt farsangjai

Régi idők farsangjai nem térnek már vissza,
nem járnak már úrilányok hintóval buliba.
Lovasszánnal nem érkeznek a farsangi bálra,
nem vadásznak már a lányok grófi hozományra.

Letűnt korok emlékeit elmosta az idő,
grófok, bárók báljaira nem jár már a szülő.
Nem a bálban ismerkedik a mai fiatal,
úgy választ már párt magának, ahogyan ő akar.

Szerelemből házasodnak, nem a hozomány ért,
nem vesz már el csúnya leányt legény a jussáért.
Szép lányok sem mennek férjhez öreg agg legényhez,
ha szerelmet nem éreznek ehhez az egészhez.

Megváltozott már a világ, nem járnak a bálba,
szerelemre vágnak a nők, nem a hozományra.

Óvodai farsang

A szováti óvodában nagy a készülődés,
álarcosbál lesz nemsokára, lesz nagy meglepetés.
Farsangi bál lesz ma este, készül a sok gyermek,
jelmezekkel telnek meg az óvodai termek.

Pistike is felöltözik, herceg lesz belőle,
még a szomszéd Marika is menekül előle.
Ne félj tőlem, kis Marika, nem bántalak téged,
ez a ronda herceg jelmez nyújt most menedéket.

Marikát meg parasztlánynak öltözteti anyja,
ő a rövid kis kapáját soha el nem hagyja.
Csabika is felöltötte katona ruháját,
alig bírja cipelgetni hátán a málháját.

Minden egyes kis óvodás jelmezbe öltözött,
az óvodás kis rendőr meg bűnözőt körözött.
Vígán táncolt mindenki az óvodai bálban,
felnőtteknek öröme telt sok kis apróságban.

Farsangi batyus bálban

A szováti batyus bálban vígan szól a zene,
szórakozni járunk oda minden szombat este.
Pénteken már minden háznál a bálra készültek,
menyecskék és nagy leányok tésztákat sütöttek.

Kemencében hurkát, kolbászt sütöttek a bálra,
szombatra a készülődés maradt a családra.
Az asszonyok el pakolták a sok finom kaját,
a lányok meg készítettek egymásnak frizurát.

Legények és az emberek bort, pálinkát hoztak,
így a bálban vígan ittak, reggelig mulattak.
A legények táncra kérték anyjuktól a leányt,
találgatták, kivel kapnak ők nagyobb hozományt.

Vígan táncolt a társaság apraja és nagyja,
néha-néha a parkettet egy-egy pár elhagyta.
Kimentek a folyosóra néhány csókot lopni,
nem kell az édesanyjuknak szerelmükről tudni.

Így teltek a téli napok hamvazószerdáig,
áttáncoltuk az éjszakát farsangnak farkáig.

Nem olyan a farsang

Nem olyan a farsang, mint volt régen,
nem szánkózunk behavazott jégen.
Korcsolyával nem járunk a bálba,
nem élünk már a régi világban.

Ha akarnánk, akkor sem tehetnénk,
ez a tél már nem olyan, mint volt rég.
Fakutyával érkeztünk a bálba,
nem volt terepjáró a tanyában.

A lányokat fa szánkóval húztuk,
néha- néha le is borítottuk.
Behavazva érkeztünk a bálba,
felmelegített ott a vaskályha.

Kulák Lányok lovasszánnal jöttek,
lószerszámra pántlikát kötöttek.
Paripájuk nyargalt a szűz havon,
szegénylegény szíve sajgott nagyon.

Bálteremben vígan szólt a zene,
italtól jött meg a legény kedve.
Táncra kérte kedvesét a legény,
vígan táncolt, hiába volt szegény.

Gazdasszonyok ültek az asztalnál,
emberek meg bort ittak a pultnál.
Közben pedig azon tanácskoztak,
hozományul vajon mit adhatnak?

"Bíró Julcsa" kövér volt, és csúnya,
de őneki nagy volt a vagyona.
Körül dongta a sok szegény legény,
a gazdagság csodálatos erény.

Versenyre keltek a hozományért,
nem a szívük dobogott a lányért.
El is nyerte egyikük a kegyét,
vajon hová tette józan eszt?

Gólyahír

A tavaszi mező gólyahírral tele,
gyere, édes párom, üljél az ölembe.
Hajtsd ide fejedet az én mellkasomra,
édes csókot adok rózsás kis arcodra.

Gólyahír virágból egy szép csokrot szedek,
a te csókjaidért menten elepedek.
Virágos a mező, virágos a kedvem,
a te szerelmedtől majd az eszem veszem.

Ne cukkolj sokáig, édes kis szerelmem,
attól félek, mindjárt elvesztem az eszem.
Ó, én kicsi párom, dehogyis cukkollak,
csak forró csókokkal téged elhalmozlak.

Nem tehetek róla, felpezsödül a vérem,
amikor ajkadat ajkaimon érzem.
Ereimben a vér szilajon áramlik,
szerelmes kis szívem utánad vágyódik.

Sose búsulj, kedves, megkérem a kezéd,
apád kis házából oltárhoz vezetlek.
Kettőnk szerelmére paptól kérek áldást,
meg sem kockáztatom többé az elválást.

Boldogságban élünk a mi kis falunkban,
gyereksereg zsibong majd az udvarunkban.

A mi nagy szerelmünk nem múlik el soha,
ha egyszer meghalunk, együtt megyünk sírba

Farsangi bál

Gyertyaszentelővel kezdődik a farsang,
húshagyó keddig tart a mulatós, nagy hang.
Gazdag lányok Pestre farsangolni járnak,
bemutatják őket, gazdag férjet várnak.

Fényes hintón jöttek bulizni a lányok,
járják a keringőt, terül bő szoknyájuk.
Nagy a felhozatal, lehet válogatni,
eladó legények tudnak is mulatni.

Táncba viszik őket a nyalka legények,
sürögnek, forognak, szédülnek szegények.
Egész farsang alatt buliznak a lányok,
itt cserélnek gazdát a nagy hozományok.

Nincs itt szegény leány, csak gazdag jár ide,
ha nagy a hozomány, el is kél ízibe.
Ha egy kicsit csúnya, pótolja a bankó,
ha fényes a birtok, hát az sem utolsó.

Farsang alkalmából vígan szól a nóta,
ne tegyél hát féket, prímás, a vonódra.
Minden héten húzzad a talp alá valót,
ne kíméld reggelig azt a rongyos vonót.

Hamvazószerdán már a nagyböjt kezdődik,
ezért a hangulat itt ma betetőzik.
Mulasson, vigadjon ma éjjel mindenki,
mert holnap reggeltől nem mulathat senki.

Búcsúzzunk a téltől, táncoljunk, vigadjunk,
a kegyetlen télre most már ne gondoljunk.
Várjuk a szép tavaszt, temessük a telet,
frissítsenek minket fel a böjti szelek.

Nothof Mihályné

Király Lídia

Bemutakozás

Kis bácskai faluban, Bácsborsodon születtem, 1948. 01. 22-én, második gyermekként. Édesanyám, Buvári Gizella, háztartásbeli, apám, Király Pál, kovács volt.

Születésem után, nem sokkal, Pusztamérgesre költöztünk, apai nagyszüleimhez.

Az általános iskolai tanulmányaimat is, abban a kis, faluban végeztem.

Szegény, de boldog voltam. Ver-

senyt futottam a futóhomokkal. Nagyszerű tanáraink voltak. A magyar nyelv szeretetét Horváth Dezső magyartanár oltotta belém, az Ő érdeme. Ő, aki szívvel-lélekkel tanította, a szép beszédet, a nyelvtant. Sokat köszönhetek neki. mert elhitette a szegény gyermekkel is, hogy szorgalommal, kitartással, küzdéssel, valóra válhatnak álmái.

Szüleim, a húgom születése után, elváltak. Apai emlékeim, nagyon halványak. Édesanyám, egyedül nevelte fel a gyermekeit, s mi megtanultuk: *"több nap, mint kolbász"*. Nem éhezünk, de nem is válogattunk. Ettünk, ami volt. Anyukánk, a szőlőgazdaságban kapott szolgálati lakást, s ott is dolgozott. Noha, több nyelven beszélt, neki, a *"trianoni paktum"* miatt, ez jutott. Délvidéki volt. Nagypám Halason született, erdészként dolgozott, s oda helyezték. Kemény munkával biztosította a család megélhetését.

Mi, gyermekként megtanultuk, mi a helytállás. Igaz, másoknak sem volt sokkal könnyebb, akkoriban.

Általános iskola után, a Szentesi Mezőgazdasági technikumban kezdtem meg, a középiskolai tanulmányaim. Nehezen viseltem a kollégiumi bezárt-ságot. Két év után, Budapestre mentem, gyári munkásnak, pénzt keresni. Nehéz volt a megélhetés, az albérlet fizetés, és jobbnak láttam Szegedre költözni, a könnyebb megélhetés reményében, ahol munkát kaptam, és esti

tagozatra, beiratkoztam, a közgazdasági technikumba. Mindenképpen érettségizni akartam.

Közben, férjhez mentem, s 1968-ban született egy kislányunk, majd 4 hónap múlva, el is váltunk. Éretlenek voltunk a házasságra.

1972-ben Tatabányára kerültem. Egy nagyszerű, közgazdász, felesége lettem, aki a gyermekemet, vérszerinti gyermekként nevelte, s taníttatta, egészen a diplomáig. Igazi férj, társ, apa, barát, később nagypapa és dédi volt. Tatabányán érettségiztem.

Egész életemben, a nehéz helyzetekben, az irodalom, a zene, és a humor segített mindig át, a nehézségeken. Mára, csak kettő maradt. A humor odébbállt. Nincs okom kacagni. Volt, amikor verset írtam, volt, amikor novellát, s volt, amikor csak jegyzeteltem, a magam kedvére..

Szeretem az embereket, a sok csalódás ellenére is. Amolyan, Anna-Frankosan. *"Hiszek az emberi jóságban"*.

Sokféle munkát végeztem, de társadalombiztosítás volt a fő területem, a rendszerváltásig. Jelenleg, nyugdíjasként élem az életem.

Közben, felnőtt a lányom, szeretteim közül, sokan már elmentek a fizikai világból. A férjem sem tudta legyőzni a covidot, pedig három oltása is volt. Egyedül maradtam.

Lányom, s három unokám, tanultak, felnőttek, családot alapítottak, dolgoznak, és ha tehetik meglátogatnak. A négy dédunoka, az *"örökélet ígérete"* számomra.

Ennyi a megélt életszakaszom.

Délibáb

Nem tudtuk mit rejt még
számunkra az élet
Hittünk az álmokban,
aztán semmivé lett.

Sorsunk nehéz is volt
majd könnyebbre váltott.
Boldogságban éltünk,
már semmi sem ártott.

Terveztük a jövőt,
Megéltük a jelent
Tudtuk a boldogság.
új holnapot jelent.

Ma már, nem álmodom
minden baj rám szakadt
Egyedül maradtam,
életünk elillant.

Napfény és ragyogás?!
Egy boldogabb élet?!
Délibáb volt minden
s mára semmivé lett.

Múlt századi sulifarsang

Zsuzsi, egy általános iskolába járó, felsőtagozatos, tinilány volt, abban az időben, amikor még az iskolákban, időnként, jó bulikat szerveztek hétfvé-
gére, és a közösségi nevelés is, fontos, pedagógusi tevékenységnek számí-
tott.

Egyik februári napon, örömmel ment haza a suliból.

– Anya! Szombaton, farsangi buli lesz – mondta az anyjának – szeretnék
valami olyan jelmezt, amivel nem ismernek fel! Találjunk ki valamit!

– Rendben – mondta az anyja – Mi szeretnél lenni? Tündér, hercegnő,
királylány, abból, egy tucat van mindig. Valami mást találjunk ki!

Mit szólnál, ha boszorkánynak öltöznél?

– Megbeszéltük – mondta, és ment a szobájába, tanulni.

A farsangi feladat, mindkettőjük gondolatát mozgásba hozta.

Egyszer-kétszer, kiugrott a szobájából, az anyjával, ötletelni.

Felvázolták a tervet, a kellékeket megbeszélték, és várták a nagy napot.

Szombat délelőtt, lázasan készülődtek. Előkerült egy sötét, nehézse-
lyem ruha, ami megfelelt egy boszi-ruhának. A hátára a ruha alá, egy szép,
nagy púp került. A nagy púpra, egy kartonpapírból kivágott, lefestett, kés-
markolat került, "kés" felirattal.. Azután a fejére, egy ősz, göndör, kócos
paróka került, s arra egy fejkendő. Az orrára egy hajszalakkal készített

bibircsókot helyeztek, barna ragtapasz segítségével és végül, a sminkkel, véglegesen felismerhetetlenné vált.

Elindult a suliba, a buliba, egy seprűt is magával vitt.

Az iskola aulája, a farsanghoz illően, fel volt díszítve. Szólt a diszkózene, és gyülekeztek a jelmezes gyerekek, kicsik és nagyok.

Találgatták egymásról, kit rejt a jelmez.

Zsuzsit körülvették, hangosan "véleményezték" a jelmezes lányt, aki, végül, elnevette magát és így, a hangjáról felismerték. Jókat nevettek egymáson.

Egyesek, vidáman táncoltak a zenére. Mindenki jól érezte magát.

Egymást kerülgetve rohángáltak a kisebbek a folyosón. A sulibüfében fogyott a süti, meg a szörpökből készült üdítő, amelyeket a diákok szülei biztosítottak a bulira.

Eljött a sorsolás ideje. Felvonultak az alkalmi zsűri előtt, a beöltözött jelmezesek, maskarások. Három helyezett volt, Zsuzsi nyerte meg a tortát.

Nagy örömmel szaladt haza, a nyereménnyel, és nagyon boldog volt!

Ez a farsang szuper, farsangi sulibuli volt.

Azóta is, örömmel emlékezik vissza, arra a bulira, amely egész életére megmaradó, vidám emlékké szelídült.

Farsangi bál

Vízkereszt után, kezdődik a farsang ideje. Ünnepek és a tél után, jöhet a vidámság, a bálozás és a télbúcsúztatás. Vannak, akik várják a bálokat, az álarc mögé bújt, mókázó emberek tréfáit. Ilyenkor tartanak, jótékonysági bálokat is, amelyekre, a résztvevők, meghívóval érkeznek.

A bálokon, suhogó, nagyestélyi ruhában, s álarcban jelennek meg a hölgyek és az urak is, az eseményhez méltóan, kiöltözve, szintén álarcban.

Minden csupa csillogás és pompa. Megszólal a zene, táncok jönnek sorra. A résztvevők táncolnak, vagy kisebb társaságokat alkotva, diszkrétan beszélgetnek, kacagnak, adomáznak. Jól érzik magukat.

Isznak, esznek és csacsognak. A gondok otthon maradtak.

Az idő gyorsan telik. Jól szórakoznak, amíg tart a zene és a bál. A bál végén, a bálozók hazamennek. Lekerül az álarc, lepihennek.

Másnap folytatódik a megszokott életük, ahogy eddig éltek. A csillogó-villogó álarcot félreteszik és felveszik azt az arcot, amelyet adott nekik a sors. Sokaknak farsang az egész élet, csak időnként, álarcot cserélnek.

Farsangi hírhozó

Eljött a farsang ideje
Itt a télbúcsúztató!
Lehetsz a jelmezed alatt,
pórnép, vagy mindenható!

Messzire harsog a zene
mindenkit elvárunk!
Most vidám a hangulat.
Mókázhatsz minálunk!

Mindegy, kit takar a maszk,
űzzük el a telet!
Holnapra minden más lesz
Jön a szép kikelet!

Barátság

A történet, több mint fél évszázada kezdődött, a fővárosban.

Egy szép, tavaszi napon, egy 17 éves, vidékről jött tini-lány, Marika, találkozott egy 19 éves fiúval, Péterrel. Mindketten, fiatalok voltak. Útjukat keresték. A fiú, udvarias, kedves volt, sokféle érdeklődési körrel, kellemes modorral. Jókat beszélgettek, irodalomról, filmekről, s egyéb témákról amelyek a fiatalok fejében jártak. Nagyon hasonló volt az érdeklődési körük, különféle témák iránt. Sétálgattak, ismerkedtek. Nevezetes helyekre mentek. Jól érezték magukat együtt.

Egyik nap, a fiú, elvitte a lányt, a Kamara Varietébe. Főként, Rodolfo, a bűvész mutatványait csodálták, amelyről, a műsor után, hosszasan beszélgettek. Értékeltek, elemezték a trükköket.

Marika boldog volt, mert eddig, nem járt színházban. A két fiatal között, kialakult egy baráti kapcsolat. Nem terveztek előre semmit. Ígéretekkkel sem szédítették egymást, de várták a találkozásokat. Szerelemről szó sem esett. Mikor elköszöntek egymástól, várták a következő találkozást.

Mindketten dolgoztak. A lány, munka mellett, esti tagozaton, középiskolába járt. Albérletben lakott. Kevés ideje maradt a találkozásokra, amelyek egyre ritkultak, majd elmaradtak.

A lány, albérletet cserélt és munkahelyet váltott, ahonnan könnyebb volt az esti iskolába járás és a tanulás.

Nem voltak mobiltelefonok és egymás címét sem tudták, így, megszűnt, az eddigi barátság. Mindketten mentek az útjukon tovább.

Évtizedek teltek el. A nő boldog családi életet élt, férjjel, gyerekekkel.

Egy tavaszi napon levelet kapott a régi barátától. A levél, baráti hangulatú volt és találkozóra hívó.

Nem akart titkolózni, megmutatta a levelet, elmondta a férjének, valójában, ki is ez a férfi. Férje megértően annyit mondott: *"Ha akarsz, találkozz vele! Én, bízom benned."*

A nőt, furcsa, kamaszos érzés kerítette hatalmába. Nem értette, hogyan találta meg a régi barát, és egyáltalán, mi indította a levélírássra?! Soha, semmit nem ígértek egymásnak, és semmi sem történt kettőjük között, csak apró kedvességek, beszélgetések, egy-egy puszi, vagy ölelés, találkozáskor és búcsúzaskor. Mégis, érezte, hogy nem kerülheti el a találkozást, hiszen, régen, el sem köszöntek egymástól. Kíváncsian ment el a találkozóra.

Találkozáskor, mindketten felnőtten, de kamaszos-hévvvel, folytatták a beszélgetést, ahol régen abba hagyták. Nem volt szemrehányás. Semmiféle számonkérés nem történt, csak mesélték az életüket. A férfi függetlenné vált, csak beszélgetni akart a régi baráttal. Sétáltak, beszélgettek, mint régen, majd elköszöntek.

Otthon, megbeszélte a találkozást a férjével, aki nemcsak kiváló férj volt, hanem, igazi társ. Megértette, hogy a régi ismerős barát, nem riválisa.

A barátságnak nincs neme. (Neki is van gyermekkori barátnője, aki óvodától végig kísérte az életét, úgy jött mindig, mintha testvér lett volna.) Ilyen egy barátság. A barátok, egy-két találkozás után, elköszöntek, mert nem akarták megzavarni egymás életét, csak szükségük volt, egy fejezetle-záró beszélgetésre. Nem leveleztek, nem keresték egymást.

Évek teltek el. A nő megözvegyült. Mindenkinél jobban szerette a férjét.

Hirtelen rászakadt az üresség és a magány. Lassan kezdte feldolgozni a változásokat.

Egyik nap, egy ismerős jelölést lát a facebook profilján. A technika, a világháló segített, hogy a barátok ismét rátaláljanak egymásra. A világhálón, eltűnik a távolság. Azóta, esetenként, chatelnek, beszélgetnek. A férfi túrázik, unokázik és továbbra is aktív életet él. Érdeklődési körét nem adta fel, az ad értelmet az életének az unokáin kívül.

A nő már, csak a családnak él. Önmagát is nehezen látja el, de elhatározta, hogy a függetlenségét, nem adja fel. Igaz, nem is kérte rá senki.

Nincs értelme a személyes találkozásoknak senkivel, hiszen nem tud és nem is akar, lépést tartani senkivel, semmivel. Senkit, semmiben nem akar korlátozni.

Senkinek a terhére lenni nem szeretne. Már megszokta, hogy egyedül van, mégsem magányos.

Amíg élnek, maradnak az esetleges, virtuális beszélgetések, rokonokkal, barátokkal, ismerősökkel. A régi barátság eltarthat a sírig.

Játék

Játszom a szavakkal,
mint labdával a gyermek.
Van akinek tetszik,
van, aki nem ért meg.
Van ,aki lélekkel
hallja a zenét.
Van, aki megosztja
a szép szó örömét.

Őszidő, tavasszal

Elmúlt a farsang ideje. Vége a multságoknak, báloknak. Február második felében járunk, de az időjárás, olyan, mintha március volna.

A kertben, sárgán virágzik a som, az utcán, az aranyeső virágrügyei duzzadnak. Csodaszép a természet éledése.

Imitt-amott, a krókuszok és egyéb virágok is kezdenek előbújni. Kora reggel, látom a feketerigók udvarlását. Ők is érzik a tavaszt. A rovarok is felélednek, a hibernált állapotból.

A Nap melegebben süt már és előcsalogatja árnyékból, az élőlényeket. A kert is hívogatja a dolgozó embereket. Sok a tennivaló és kellemes az idő. Tavaszi-,kerti munkára alkalmas. Néhány évvel ezelőtt, ilyen tájban, nagy gyerekzsivaj volt a lakásban, az udvaron és boldogan csevegtünk, szorgoskodtunk. Volt aki a kertben, volt aki a lakásban. Tettünk-vettünk és élveztük az együttlét örömét. Minden szépen rendbe lett rakva, a helyére került. A gyerekek, az udvaron játszottak. Örömben úsztunk, egy-egy családi együttlét idején.

Most, kirepültek a fészekből. saját életüket élik és időnként, jönnek segíteni, de már, nekik sincs idejük kertészkedni, vagy több időt, a régi háznál tölteni.

Csodálatos a családom. Lányom, unokák, dédunokák és a húgom is, aki naponta beszélget velem, hogy oldja a magányt.

Nem panaszkodhatom, mert ha tudnak, jönnek.

Én, a korommal, túlléptem az életem kétharmadát.

Nem sokat értek a mai világból, csak a terhét érzem, egyre jobban, egyre nehezebbnek. Ha energiám lesz, megyek a kertbe metszeni és egyéb munkákat végezni.

Ha, időm még engedi és erőm is lesz hozzá, megint szép lehet a kert, az udvar, ahol a gyerekek játszhatnak, vagy kiülhetünk, alkalmanként, beszélgetni. Addig álmodom egy szebb világról, ahol látom érvényesülni a jövő generációját. Ahol, nem lesz semmiféle diszkrimináció és a békére fordítják azt a rengeteg energiát, pénzt, amit most, a háborúra költenek.

Évezredek óta,– hiába a magas technikai színvonal, az ezredévek tapasztalata –,az ész érvek helyett, mindig az erőszak győz, és a háború marad, a hatalomszerzés eszköze, a világ gazdaságának, a "*legjobb*" mozgatórugója.

Őszidőmet élem tavasszal. Sok erőm már nincsen. Nézem az éledő természetet, amely mégis arra sarkall, hogy teljesítsem a küldetésem.

Számunkra mit jelent

Jött egy rendszerváltás,
nagyon reménykedtünk,
hogy szabadabb, könnyebb
lehet az életünk.

Nem tudtuk, hogyan kell
ezután már élnünk.
Tervezni sem tudtunk,
csupán csak reméltünk.

Nyugatról álmodtunk
karnyújtásra volt már...
Nem tud elrepülni
a szárnyszegett madár.

Farsang volt itt minden,
csupán illúzió
Más tervez helyettünk
és elrepül a szó.

P. Dányi Gabriella

Bemutatkozás

Dányi Gabriella vagyok, Borsod megyében élek. Gyermekkorom óta rajongok az irodalomért és képzőművészetekért, időnként életem az önkifejezés lehetőségeivel, de nem éreztem késztetést, hogy megmutassam magam egészen 2011 teléig, amikor szinte kényszerűen éreztem, hogy kiírom magamból azt, ami szétfeszít és túlsordul rajtam. 2008-ban kezdetem el festeni, 2009-ben illusztráltam Devecsery László verses kötetét, ekkor hónapokig szinte versekben éltem és színekbe öntöttem az

érzéseimet. P. Dányi Gabriella lett az alkotói nevem. Folyóiratokban és Antológiákban jelentek meg rövidebb írásaim és verseim, 2014 Decembereiben megvalósult régen dédelgetett álmom és megjelent első önálló gyermekverses kötetem a Béka lesz az ebihalból. Majd ezt követte a Láng fellobban, felnőtteknek szóló verses könyvem, és 2020-ban a Zöld tej címmel novellás kötetem. 2021-ben hatan írtunk egy közös mesés könyvet az Erdi Kupaktanácsot. Gyólai Gabriella Illusztrációival 2022-ben tarthattam kezemben a Hétszögletű erdő lakói címmel, verses formában írt mesés könyvemet. 2023-ban ismét prózával mutatkoztam be a Friss Hús című novellás kötettel, amelyben a történeteket lélekrajzaimmal vezetem fel. Jelenleg prózán dolgozom, valamint nyomdai szakaszba jutott egy gyermekeknek szóló, készségfejlesztő, verses összeállításom.

Ars Poeticám: - A beszéd képiesítése elsősorban a betű, ám ha a betűk következtében megnyílik a lélek, és a képzelet, amitől színek szöknek a vászonra, vagy dallamok komponálódnak, azzal az érzelmek és élmények magasabb szintre emelését segítjük elő!

Bányásznapra

Fekete arc és fekete kezek,
Feketeszentől fekete szemek.
Fehéren száll le, bérért cserébe,
Fehér a kenyér, amit kap érte.

Veszélyben örökké a bányász léte,
Pedig nem kalandért megy le a mélybe.
Apáról fiúra szállt e pálya,
Évtizedeken át sok családba'.

Kemény munkától erős az izom,
Nem csak díszből feszül a vállakon.
Kihívás volt mindig bányásznak lenni,
Idő előtt kellett megöregedni.

A szén szagát egykor nők is szívták,
A lapát nyelét erősen tartották.
Arcuk verítékét szénpor lepte,
Nem lehetett tudni ki van mögötte.

Ötvenes évek újítása nyomán,
Bányavíz nem folyt többé nők kobakján.
Aknagárdon lettek porsíbolók,
Gépkezelők vagy palaválogatók.

A csákány és szívlapát elavult,
Bányász érte, egyre ritkábban nyúlt.
Szénfejtéshez modern eszközök jöttek,
Rakodógépek munkát könnyítettek.

Kicsivel egyszerűbb lett a bányásznak,
De nem sokáig lehettek hálásak.
Egy évben egyszer őket ünnepeljük,
A névtelen hősökre emlékezünk!

Bányásznapon egy percre megállunk,
Főhajtással tiszteletet lerovunk!
Nyugdíjasoknak és új bányászoknak,
Mindörökké jó szerencsét kívánunk!

A 100 éves Kazincbarcika

(Fikció-vers)

A föld majdnem gömbölyű ez nem véletlen,
Követendő forma ezért lett kéretlen.
Fénygömbökben utaznak súlytalanságban,
Starttól-célig antigravitációban.

Talajt nem érint, a házak felett suhan,
Zsinór sem tarja, mert légnemű burka van.
Utasai pontosan céljukba érnek,
Agyhullámmal jelzik, jegyet hová kérnek.

Csipet visel mindenki a bőre alatt,
Gondolataival bármit irányíthat.
Vénusz-sugárral üzemelnek a gépek,
Hajtóművükben a kénsav lett az éték.

Térben kifeszülnek csepp formájú házak,
Súlytalanság hatásai itt már nem hatnak.
Mert Kazincbarcikai fejlett technika,
A mikrogravitációt fölülírta!

Számítógép vezérli a közlekedést,
Perpetuum mobile végzi a kezelést.
Izomzatot masszázsgépek karbantartják,
Csinos testet, kimért kalóriák adják.

Sohasem üres kamra és hűtőszekrény,
Utántölti automata szerelvény.
Ultrasugárral tisztulnak ruhák és tárgyak,
Infrasugárzástól melegnek a házak.

Vezetékek és csapok már rég nincsennek,
Nem mosdanak, és nem isznak az emberek.
Mindent sterilizál a szuper-ultrahang,
Sejtekben a víz direkt raktározva pang.

Hidrogén-erőmű már elavult emlék,
A Vénuszt, Földet, Marsot összekötötték.
Albert Einstein elmélete imperatív,
Meggörbített térben az idő relatív!

A földünk már tetszés szerint formázható,
Légkör és időjárás szabályozható.
Nincs háború, sem éhezés és betegség,
Meghozta a békességet a kerektség!

Albert Einstein elmélete megvalósult,
Meggörbített térben az idő lelassult.
Minden Kazincbarcikai fitt és fiatal,
Számítógép vezérlésű a főhivatal.

Pislog, mint a Miskolci kocsonyában a béka

Nagyapám mozdonyvezető volt, így sok távoli vidéket beutazott. A nagyobb állomásokon pihenő idejében szívesen beszélgetett a helyi lakosokkal. Sohasem unatkozott. Miután unokái lettek, mindig készen állt egy új mesével minket szórakoztatni. Szegedtől Pécsig, Szombathelytől Debrecenig mindenhol emlegettek egy furcsa miskolci esetet, és amikor Miskolcon járt, ott meg is erősítették a mondát. Valamikor nagyon régen, úgy az 1500- 1600-as években élt egy főbíró, aki különösen barátságtalan és roppant szigorú ember volt. Annyira félték személyét, hogy a háza közelébe sem mertek menni. A bíró lányai eladósorba értek, de bizony senki nem mert nekik udvarolni. A főbírónak mivel fia nem született, abban reménykedett, hogy a három leány közül majd valamelyik fiú unokával ajándékozza meg. A legidősebb leány kérte apját, hogy rendezzen bált, ahová hívjon meg olyan fiatalembereket, akikből később kérők is lehetnek.

Bizony érezte a bíró az idő sürgetését. Lányára hallgatva nyár közepén bált rendezett Miskolc főterén. Nyíregyházától Pécsig rengeteg

meghívót szétküldött, ám a mulatságra férjnek való ifjak nem érkeztek. Teltek-múltak a hónapok, és a lányok egyre csak szomorkodtak. Következő év tavaszán a legidősebb leány már lemondott a reményről, hogy valaha is férjhez menjen, ezért apácának állt. A főbíró tisztelettel fogadta leánya döntését. Titkon arra gondolt, van még két leányom, majd csak férjhez mennek, és megajándékoznak unokákkal. De bizony hiába volt a testvérpár csinos, kifinomult hölgy, az udvarlók nem mertek a közelükbe menni. Tartottak a gyermekei is a bírótól, de a nyár közeledtével megbátorodott a középső leány, és most ő állt az apja elé:

– Apámuram, tegyen valamit annak érdekében, hogy időben bekössék a fejünket. Kérem! Rendezzen a tavalyinál is nagyobb bált ezen a nyáron.

Úgy is lett. Kassától Bécsig futárok vitték a hírt, ékesen szólva adták át a meghívásokat a nemesi udvarokba. A Meggyesalja kapu felé vezető úton hatalmas sátrakat állítottak, bennük roskadásig telt asztalokon kínálták a jobbnál jobb falatokat és borokat. A legnagyobb sátorban már kora délután hangoltak a zenészek. A város apraja-nagyja a bál körüli munkára volt befogva. A gyerekek a Szinva-patakából hordták a vizet és a környékbeli kertekből a friss gyümölcsöt. Este, mikor felcsendült a furulyaszó, és belekezdtek a zenészek a lantok pengetésébe, reménykedve lépett a sátorba a főbíró két leánya. Ám csalódniuk kellett, mert vőlegénynek való egy sem érkezett. Sorba jöttek a táncok, lágyan ringtak a párok a sarabande allamande ritmusára, de a lányok mindhiába mosolyogtak körbe, senki nem vitte őket táncba. Jól mulattak a meghívott vendégek, csak a házigazdának állt sírásra a szája reggelre. Egyre szomorúbbak lettek a kisasszonyok.

Hónapokig búslakodtak és tanakodtak, miként lehetne megtörni az átkot. Keserves téli hónapok után, mihelyt tavaszodni kezdett a két nővér rendszeresen sétálni ment a kertbe. Egyik délután a kert végében járva arra lettek figyelmesek, hogy egy hajlott hátú, ősz asszony álldogál a kerítés mellett a botjára támaszkodva, és hívogatóan integet feléjük. Először riadtan hátrálni kezdtek, de kis idő múltával kikacagták saját gyávaságukat, hiszen mit is árthatna nekik egy ilyen öregasszony, mikor ők ketten vannak. Mikor közelebb léptek, nyájasan szólította őket meg az anyó:

– Szép kisasszonyok, most jöttem az erdőből. Friss szamócat szedtem, vegyenek belőle. Olcsón adom, csak annyi pénzre lenne szükségem, hogy a beteg unokámnak patikaszerszámot tudjak venni.

A kisasszonyoknak pénzüik nem volt, de éles nyelvük annál inkább. Megszólalt az idősebb leány:

– Ha jól látom, a Fábián kapu felől jött.
– Igen, arról – válaszolt az anyóka.
– Noha arról jött, akkor bizony a mi földünkön járt, és tőlünk lopta azt a szamócát – pirított rá a kisebbik leány.
– Nem, nem, kisasszonykám, nem a földeken terem a szamóca, hanem az erdőben, és én ott szedtem.
Az idősebbik lány megkeseredett a nyári kudarctól, és gonosz lett. Azon fondorkodott, hogyan szerezze meg a jó illatú, pirosuló gyümölcsöt ingyen. Ezért fura kérdést intézett az anyóhoz.
– Na, öreganyám! Maga már jó sok évet megért. Biztosan tud valami boszorkányságot, hogyan tudnánk férjet szerezni magunknak. Ha ebben tud segíteni, megvesszük az egész kosár gyümölcsöt.
Az anyóka némán bólogatni kezdett.
– De ha nem tetszik a tanács, akkor ingyen ide kell adnod a szamócát!
A megszeppent anyó már látta, hogy keményszívű teremtésekkel van dolga, és rájött, bármit mond is, a szamócáját el fogják tőle venni. Ezért arra gondolt, lóvá teszi őket, és így szólt:
– Mutassátok a tenyereteket!
A két tenyér egyszerre nyílt meg előtte. Kicsit feléje hajolt, hümmögött párat, majd mosolyogva kijelentette:
– Kisasszonykáim, jó híreim vannak. Holnaphoz három hónapra, három hétre és három napra mindketten megismeritek a jövőbeli férjeteget, csak hallgassatok rám.
Kíváncsian fordultak felé, és egyszerre kérdezték:
– Mit kell tennünk?
– Édesapátokat kérjétek meg, hogy rendezzen egy olyan nagy bált, ahol 33 disznóból készült lakomát szolgálnak fel étekül, és bárki, aki a sátrak előtt elmegy, kapjon egy szelet kenyeret és annyi disznóságot, ami elfér rajta. De legyen ott minden, ami télen szokott készülni egy disznóölésen, és mire megköt a frissen főtt kocsonya, mindkettőtökhöz megérkezik a vőlegénynek való.
Persze magában arra gondolt a néne, hogy a nyári nagy melegben minden meg fog romlani, és a kocsonya sem köt meg, hiszen ahhoz hidegre van szükség. A két lány szinte itta minden szavát, ezért gondolta, megtoldja még az állítólagos boszorkányságot.
– Amikor kihirdetik a bált és vele együtt a vendéglátást, akkor legyen kiszabva feltételnek, hogy csak az kap disznótorost, aki hoz magával egy békát. Kisasszonykáimnak csak arra kell majd figyelni, hogy melyik férfi

markában levő béka kacsint rá. Amikor megtörtént a találkozás, lépjetek közelebb, és a békát tartó férfi arcára leheljetelek egy pusztit, miközben súgjátok a fülébe: Te az enyém, én a tied, minket senki nem fenyeget meg! Ezután minden kedvetek szerint fog történni. Fontos, hogy a mulatságra bárki betérhessen, aki hoz a markában egy békát.

A két sóvárgó leány hitt a mesének, és mindenben úgy cselekedtek, ahogyan azt az anyó elmondta. Hagyták őt békével tovább állni a gyümölcsös teli kosarával együtt, és szaladtak apjukhoz. A bíró hamar letörte a lelkesedésüket, mondván, már kétszer potyára rendezett mulatságot, harmadszor nem akar pórus járni. Aznap némán, lehorgasztott fejjel pityeregve jártak fel és alá a leányok.

Másnap aztán a kisebbik leány újra odaállt apja elé:

– Apámuram, legyen irgalmas! Álmodtam az éjjel, és álomban megjelent az ön unokája, akit én fogok megszülni. Gyönyörű kisfiú volt és nagyon okos. Még bölcsőben ringatta a dajka, de már beszélni tudott, és így szólt hozzám: Édesanyám készen állok gyermekeddé lenni, csak bírd rá az én drága nagyapámat, hogy rendezze meg Miskolc város legnagyobb bálját, ahová a belépőjegy egy eleven béka. Ha ezt megteszi, úgy ön megtalálja méltó párját, az én édesapámat és a nagyapámat is olyan dicsőség fogja érni, hogy még sok száz év múltán is emlegetni fogják országosan.

Eleinte nemet mondott a bíró, de aztán a lányka meggyőzte, és hamarosan hozzákezdtek a bál szervezéséhez. Kidobolták országszerte az eseményt, még a határon túlra is eljutott a hír. A két leány nagy izgalommal készült a jeles napra. Sürögtek-forogtak a hentesek és szakácsok napokon keresztül. A környék összes kútját és pincéjét lefoglalták a húsok és elkészült ételek hidegen tartására. Az egész országban békákra vadásztak az ifjak. Legyőzve undorukat és félelmüket, markukban egy-egy békával jelentek meg a bálban. A két kipirult lány nem is annyira az udvarlójelölteket vette szemügyre, mint a békák szemét fürkészte. De bizony a zárt markokban az nem igazán látszott, így felszólították a legényeket, hogy tárják ki a tenyerüket. Szegény rémült békák, mihelyt kinyíltak a tenyerek, sorra nagyot ugorva a szabadságot választották. A békák a nedves helyeket kedvelik, ezért ösztönösen a pincék felé menekültek.

Az őket üldözők hamar szem elől tévesztették a brekiket, így azok nem is sejtették, hogy a békák a pincébe érve egyből a kocsonyákba ugráltak. A félig megaludt kocsonyába jó néhányan beleragadtak. Volt, amelyik még jól is érezte magát, mivel ez a környezet kicsit hasonlított a megszállt élőhelyükhöz.

Közben a vacsora folytatódott. Ha már ott vannak a zenészek, a tánc is elkezdődött. A riadalom kicsit felszabadította a kedélyeket, a jó bábonybércei, avasi és bedegvölgyi bor is megtette a hatását. Az ifjak táncba vitték a főbíró lányait. Boldogan lépkedtek a gavotte és dzsig (gigue) ritmusát, a finoman pengő lant mellett pezsdítette vérüket a dob és csörgő érces hangja. Hajnalig ropták a táncot. Addigra el is dőlt, ki kinek lesz a párja. A két lány nem törődve a békamesével, a számukra tetsző ifjakkal odasúgták a mondókát:

– Te az enyém, én a tied, minket senki nem fenyít meg!

Az ifjakkal egyébként is tetszetek a lányok, és az érdekes mondókán felbuzdulva rögtön meg is kérték a két lány kezét.

A zenészek pihenőt tartottak. A szakácsok érkezettnek látták az időt egy kis éjszakai csemegézésre, ezért kiadták a parancsot, hogy hozzák fel a pincékből a kocsonyákat. A konyhalányok sikoltozására figyelt fel mindenki, és többen is egyből a hang irányába indultak. Az össze pince felől visítózás hallatszott. Volt, ahonnan már a vendégekkel szembe szaladtak a cselédek, és egymás szavába vágva sorolták. A főszakács csendre intette őket, és a legcsendesebb asszonyságot szólította magához, hogy sorolja el, mi történt odalent.

Az asszonyság félve szólalt meg:

– Főszakács uram! Pislog a kocsonya! A békák ott pislognak a kocsonyában! Talán még az egyik rám is kacsintott – mondta, de ekkor már kitört belőle a nevetés.

A többi cseléd mind helyeselt:

– Úgy van bizony, pislog a béka a kocsonyában.

Hát innen ered a szólásmondás, hogy pislog, mint a miskolci kocsonyában a béka!

Bölcsőmben

Ha tenyerembe vehetnélek,
onnan zsebembe rejtenélek.
Betakarnálak hogyha fáznál,
de, nagy melegben sem izzadnál!

Kalapommal árnyékot vetnék,
ha úgy kevés, kézzel legyeznék.
Velem éreznél, jóban-rosszban,
fürdetnélek lelkem tavában!

Megosztanám veled amim van,
elringatnálak karjaimban.
Megvédenélek a vihartól,
óvnálak az égető naptól.

Ha tenyerembe vehetnélek,
könnyű szívvel elengednélek.
Ám, messze tőlem mégsem mennél,
visszavágynál, s futva jönnél!

Búcsútlan

Nem akarok gyenge és szánalmas lenni,
a rólam alkotott képed összetörni.
Elmémből vértetem fájó, tört szívemet,
mert ki nem téphetem lelkemből lényedet!

Szeretnék maradni kellemes szép emlék,
de hiába küzdök ha látnálak, könnyeznék!
Mosolyom kedves volt ábrándos szívednek,
maradjon meg kacajom az emlékednek!

Vért izzad a lélek amikor elsorvad,
mert mit hitt csodának, nem volt több mint kaland.
Ki csapott be kit, az már örökre rejtély,
kezdetekkor volt csak hatalmas szenvedély.

Berepülő ellenség

Kicsi zümmögő bogárka,
ha berepül a szobába.
Viszketést sejtész előre,
tudod szomjazik véredre.

Villanyt gyűjtasz, közben fülelsz,
a csúf kis szörnyre mégsem lelsz!
Amíg figyelsz csendben lapít,
majd orvul megcsíp valakit!

Jobbra- balra csapkod kezed,
saját magad orrba vered .
Ki –be ugrálsz az ágyadba,
úgy szaladgálsz a szobádba”.

Egyre megszökik előled,
testedet már összetörted.
De ő sértetlenül repül,
közben te szolgálsz ételül.

Hajnal felé már nem bírod,
magad álomba vakarod.
Álmodban csapdát építesz,
mégis dudorokkal ébredsz!

Elsimító

Elidőz a lelkem nálad,
Szívem ebbe el nem fárad.
Gyöngye karom hull ölembe,
Mert csak a semmit ölelte.

Borzongat az üres magány,
Megbetegít mint egy járvány.
Kedves arcod ma sem láttam,
Illatodat régen szívtam.

Elidőz a lelkem nálad,
A szívembe remény árad.
Hitből palotát építetek,
Benne csodabájt rendezek.

Ölbe veszem beteg tested,
Táncoltatlak ha azt kéred.
Belső zenémben fürdetlek,
Kínjaidból kimentelek!

Elidőz a lelkem nálad,
A szívem már örök társad.
Minden sóhajtásban ott vagy,
Amíg elmém cserben nem hagy!

Kisimítom lelked ráncát,
Mikor ropom vágyad táncát!
Álomba ringatom lelked,
Még csak nem is kell ezt kérned!

Elidőzött lelkem nálad,
A szívem már egyre fárad.
Erőm elfogy, hitem marad,
Elmém mindent csak neked ad!

Örökkön magányos voltam,
Melletted is az maradtam.
Mindhiába vívok harcot,
Egyedül vallok kudarcot!

Nem időzök már sokáig,
Utolsó szív dobbanásig.
Karom nem nyújtom előre.
Kivisznek a temetőbe.

Ellopom a fényem tőled,
Lényemet többé nem érzed.
Soha többé nem fog fájni,
Hogy nem tudtam rád vigyázni.

A mesének vége

Befellegzett Csipke Rózsikának,
kimúlt lova a király fiának.
Álma örök, nincs ki felébressze,
elrepültek a szép mesék messze.

Hófehérke szürkébe öltözött,
nem lakik már Ő a törpék között.
Mostohája sem ölt fel álruhát,
piacra viszi a piros almát.

Ali Baba mára, jó útra tért,
munkájáért kap most havonta bért.
A negyven rabló földművelő lett,
szántanak és kaszálják a füvet.

Hamupipőke egy bárban táncol,
férfi szemeket magához láncol.
Cípő viselésre sincs már gondja,
csinos bokáját limuzin hordja.

Diplomás lett Jancsi és Juliska,
tőlük tanul sok fiú és fruska.
Jancsi jól oktat informatikát,
Juliska meg a matematikát.

Piroska férjhez ment a farkashoz,
utána megszökött a szarvashoz.
De nem maradt hozzá sem hűséges,
sok férfihoz lett gyönyörűséges.

Mici mackó külföldre költözött,
nem lelte helyét a mesék között.
Lézerfegyvere és mobilja sincs,
elfeledte, hogy a barátság kincs!

Seherezádé meséknek vége,
masszázsszalomban van sok vendége.
Szép alakját a fátyla takarja,
nem érinthetik, csak ha akarja.

Időtlen utazás

Óra csak egy szerkezet,
az időmúlás emlékezet.
Mégfagy a párás sóhaj,
ha kínból születik az óhaj.

Kell egy terv, vagy időtlen
célok nélkül minden végtelen.
Naptár csak írott papír,
újságlapokon megfakult hír.

Társsal sikolt a magány,
rekedten síró szeretethiány.
Létben tartalom legyen,
ne csak üldögélj a gondhegyen!

Óra vitustáncot jár,
hiába fognád vissza, nem vár!
Közelebb hozta a sírt,
sok rozsdás éved beléd hasít!

Korból porba

Árvát gyártott a vén marha,
Felelősség ment a pokolba.
Unokára vágyott talán?
Múló élete alkonyán.

Puha karok öleljetek!
Nem is leszek akkor beteg.
Naptár lapok megálljatok!
Vajon ezzel kit áztatok?

Párom erős és fiatal,
Majd csak megküzd a bajokkal.
Pelenkázni kettőt is bír,
Nem rakódik testére zsír!

Bébi papi nekem is jó,
Fogam egy sincs, ami fájó!
És ha feldobom a talpam?
Felneveli majd az álam...

Lelkem kovácsa

Nézem az arcod és nem tudom,
kit szeretek benned oly nagyon.
Fogom kezéd, általa látlak,
úgy mintha szemmel kutatnálak.

Szavak mögé nem kell értelem,
elég ha itt van lelked velem.
Közös csönd tartalommal telik,
elméd az én elmémbe nyílik.

Csukott szemhéjam mögé úszik,
borostyán íriszed felsejlik.
Édes hangod mikor énekel,
tetőtől talpig körülölel.

Veled megszűnik tér és idő,
szemed tükre megrészegítő.
Nem számít többé, jövő és múlt,
amióta szívem lángra gyúlt!

Nézem az arcod és már tudom,
nem lehet véletlen alkalom.
Sors rendelte a találkozást,
lelkünk sürgette a vallomást!

Perjéssy Katalin

Mária

Bemutakozás

...vallom, hogy mindenki „csatornákkal” születik, melyeken keresztül a fentiek üzennek, küldenek képeket történeteket, dallamokat és színeket.

Ennek jegyében születnek írásaim, amikkel különböző antológiákban és pályázatokon találkozhatnak a kedves olvasók. A teljesség igénye nélkül publikáltam már a Szegedi Horizont, Tollal.hu, Székelyföld, Biharországban.

Több irodalmi megmérettetésben szerepeltem sikeresen, ezen írásaim antológias kötetekben olvashatók.

Alapító tagja vagyok a Gyevi Art Kulturális Egyesület Tollforgatók Körének, irodalmi munkásságom elismeréseként Algyő Nagyközség 2010-ben Alkotói-díjjal tüntetett ki, valamint bekerültem az Algyői Értéktárba is.

Négy önálló novelláskötetem jelent meg, Aranykalitka, Mackó Úr repülni akar, A hógolyóárus és Sárember címmel.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe oldalamat, a kato65.blogspot.com elérhetőségen, ahol verseket is olvashatnak tőlem

A gyertya

Anya és lánya tanácstalanul álldogáltak a cukrászfelszerelést árusító bolt kellei között. Zselék, marcipánok, csoki figurák kellették magukat szemérmetlen módon a polcokon és a kínálón. Buja marcipán virágok pompáztak minden színben, papagájok, kiskutyák, focilabda és társai. Szinte elvesztek a kínálatban. Az eladó készséges mosollyal támaszkodott a pultnak. Lesett, mint pók a hálóban.

– Valami különleges gyertya is kellene – mélézött az asszony- olyan, amire mindig emlékezni fog apád. És persze a vendégek is. Ha nem is a legdrágább... Ámbár, a főnöke is ott lesz, meg a kínai delegáció feje. Legalább meglátja, nem akárkit léptetett elő a múlt hónapban.

Az eladó mosolygott majd megfordult és keresgélni kezdett.

– Kerek születésnap, nem fogunk kukacoskodni – vágta fel fejét dacosan a lány és az eladóhoz lépett.

– Lótusz gyertya, ez most a legdivatosabb, és a legdrágább– emelt az le a polcról óvatos mozdulattal egy aprócska dobozt. – Ahogy meggyújtják a csúcsát, sorban nyílnak le a szirmok, mindegyik végén apró lángocska ég majd. Nagyon exkluzív és elegáns.

– De ugye nem muzsikál, mert azt a férjem ki nem állhatja – nézegette az asszony a kínai nyelven írt használati utasítást.

– Biztosan nem – erősítette az eladó – akkor még drágább lenne. És beütötte az összeget.

– Aha – nyelt nagyot az asszony, és bankkártyájáért nyúlt.

– Milyen színben kérik? Fehér, lila vagy vanília – emelgette óvatosan a dobozokat az eladó és díszes papírszatyrot készített elő.

– Legyen a vanília, az elegáns – tért magához a lány az összeg láttán és anyjára mosolygott. Minden megvan a tortához, futotta át az asszony sebtében a listát és elköszöntek.

Szinte repült az a pár nap a hét végéig. Lefoglalták a legjobb vendéglő különtermét, átbeszéltek a menüt és az italokat. Nem, torta nem kell, azt mi hozzuk, húzta ki magát büszkén a lány és anyjára mosolygott. És mire a nagy nap előestéjén elkészültek a tortával, az asszony fáradtan dőlt neki a konyhapultnak.

– Gyönyörű lett – mosta kezét elégedetten a lány és az anyjára mosolygott.

– Narancsos csoki, apa kedvence, és milyen elegáns lett ezekkel a girlandokkal. Olyan ügyes vagy, anyukám – lépett túlradó szeretettel az anyjához és szorosán megölelte.

Az szeretettel visszaölelte és megsimogatta a haját.

– Közös projekt – mondta és puszit adott az orrára. – De dugjuk el, míg apád meg nem érzi a narancs illatát, vidd át hamar Zsuzsa nénédhez. Siess, mert mindjárt haza ér!

Este, miután minden elcsöndesült, az asszony aggodalmasan pörgette magában végig az eseményeket. Minden tökéletes lesz. A torta volt az utolsó gondolata, és elmerült az álomban

– Jaj, a gyertya itthon ne maradjon – lépett vissza másnap az ajtóból a lány és a kis dobozt sietve a retiküljébe rejtette.

– Milyen szerencsés fickó vagyok –, nézett végig családján az apa – ilyen csinibabákkal élek körülvéve.

– És milyen gondoskodó csinibabákkal – nevetett az asszony és összekacsintott a lányával.

– Nem érdemlem én ezt – szólt az apa a könnyeivel küszködve – mikor meglátta a köszöntésére összegyűlt társaságot.

A főnök mellett feltűnt a kis kínai. Mosolygott, hajlongott és láthatóan jól érezte magát. És ittak. Tósztot mondott a keresztapa, a szomszéd, a főnök, a legjobb barát, és a sporttársak nevében Józsi bá. És sorban minden férfi, ahogy illett. Aztán diszkréten megállt a pincér az ajtóban az előétellel, és az asszony megkönnyebbülten felsóhajtott. Remek volt a töltött libanyak, a tepertő falatkák lila hagymával és friss kenyérrel.

– Kaca- jegyezte meg a kínai – és mindenki udvariasan kuncogott.

– Cuki pofa vagy – mondta a főnök felesége kissé spiccesen és szeretettel megsimogatta a vállát.

Mosolyogtak. Csend volt, csak szuszogás hallatszott, míg Józsi bá hangosan hörpölte a levest. A sült illatosan omlott le a csontról, a bazsalikomos krumppli párája fölött elgyötört arcok mosolyogtak egymásra és elfojtott nyögések hallatszottak. Kis csönd támadt, miután a pincérek faarccal összeszedték a tányérokat, és a főnök titokban kieresztett egy lyukat a nadrágszíján. Szállt a kávé párája a tálcákon, diszkréten csengtek a kiskanalak és a pincér desszertes tányérokat osztogatott.

– Úristen – mi lesz még- mélézött az ünnepelet, és titkon az órájára nézett. Még fél óra a meccsig. Csak vége lesz addig, gondolta szórakozottan és elnyomott egy ásítást.

– Boldog születésnapot, drágám – rebegette meghatott hangon a felesége és forrón megcsókolta. Az ajtóban feltűnt a pincér, kis zsúrasztalon tortát tolt.

– A kedvenced, apa, narancsos csoki – ölelte a lánya és az anyjára mosolygott. – Elő a gyertyával, mami!

– Á, lótusz – bólogatott meghatottan a kis kínai – a cerence, boldogcág virága, míg ég, hozza a cí.

Az asszony vigyázva meggyújtotta a toboz alakú gyertya csúcsán a kanócot és lélegzet visszafojtva várták, hogy kinyíljon a lótusz. Megtörtént. Ahogy a viasz átmelegedett, a vendégek elragadtatott sóhajai közepette sorban lenyíltak a szirmok, mindegyik végén apró láng remegett.

– Gyönyörű – súgta az asszony a lányának, és megszorította a karját. Aztán váratlanul felhangzott egy torz, rekedtes hang. Oh, jingle bells, jingle bells Jingle all the way, hadarta egy elvis presley-be oltott micky egér hangja, és a főnök önfeledten felröhögött.

– Ez honnan jön – nézegette szederjes arccal az ünnepelet a tortát és izgatottan gyűrögette asztalkendőjét. Háta mögött felvihogott a főnök felesége és a szomszédasszony vinnyogva borult az asztalra.

– Nem kapcsolnád ki, drágám – nézett könnyörgő szemekkel a feleségére és meglazította nyakkendőjét.

– Pillanat, már keresem a kapcsolóját – kaparászta az asszony a gyertya alját elszántan és izzadtan széttárta a kezét.– Nincs kapcsolója, azt hiszem-rebekte elhaló hangon és remegő lábakkal leült. A szomszédja tenyerébe hajtott, szilvaszín fejjel röhögött.

– Csak nem kikapcol, nem hozni cí – emelte fel imbolyogva mutatóujját a kis kínai és mosolyogni próbált. A főnök felesége szeretettel rámosolygott és aprót csuklott.

– Drágám, fújd el a gyertyát, talán akkor elnémul – súgta az asszony és megtörölte férje verejtékes homlokát. Az vonagló szájjal próbálta eloltani a lángokat, de azok makacsul ellenálltak. Nem történt semmi.

– Milyen vicces gyertya, súgta Józsi bá, és megpróbálta elfojtani nevetését.

– Vedd le, és takarjuk le valamivel – súgta anyjának a lány, és mosolyogva kikapta a gyertyát. Kancsóba mártotta, a lángok sisteregve kihunytak, ám a dal nem némult el.

–Tedd el a retikülődbe, anya, mert apa mindjárt rosszul lesz. Gyorsan! Az asszony nem tétovázott, gondolkodás nélkül a táskájába rejtette és ráült. Oh, jingle bells, jingle bells, Jingle all the way, hangzott fojtottan a szoknyája alól, és ő próbált kedvesen mosolyogni. A társalgás rendeződni látszott, ám a végtelenül ismétlődő dallam mindenkire különbözőképpen hatott. Miután a főnök céklavörös fejjel kitámolygott a mellékhelyiségbe, felesége táncra perdült a kis kínaival. Józsi bá kásás hangon dúdolta a jingle bells-t, a pincérek ki-kiszaladtak a konyhába röhögni.

Aztán az asszony döntött. Halálra vált arccal felkapta a retiküljét és kirohant a konyhára. Egy szempillantással felmérte a tűzhelyen álló legnagyobb fazekat, melyben csendes rotyogással főtt valami alaplé. Kiemelte a gyertyát, sunyin szétnézett és tétovázás nélkül belesüllyesztette a levesbe,

kicsit hallgatózott, majd elégedett arccal bólintott. A legszebb mosolyával lépett vissza a terembe és ölelte meg a férjét. Diszkrét tányércsörgés közepe felváltotta a tortát, miközben a muzsikáló lótusz az utolsókat rúgta a forró levesben.

Éljen május elseje

– Eeegy-kettőőőő... Eeegy-kettőőőő – szálltak kissé visszhangosan a megafonból Lánci elvtárs, a körzeti bizalmi vezényszavai. A hajnali harmat még meg sem száradt az Aranysárkányról elnevezett kocsmá előtti kis park bokrain, ám a munkásosztály jelentékeny hányada szorgos tornagyakorlattal ébresztgette izmait. Borsos elvtárs ugyanis úgy találta, a május elsejei felvonulás előtt jót tesz majd a felvonulóknak egy kis bemelegítés. Ezért reggel hatra testületileg kirendelte a dolgozókat az Aranysárkány elé, majd Lánci elvtársra bízva őket, ő maga is elvonult egy kora reggeli bemelegítésre Puszi úr kocsmájába.

Azt, hogy a friss, tavaszi hajnalban még a megafonban is kicsit reszketegnek tűntek Lánci elvtárs szavai, foghatnánk a szélre, ha fújta volna, vagy a fülekre, amik rosszul hallanak, ám az igazság az, hogy Lánci elvtárs tüdeje nem szuperált valami jól. A hivatalos verzióban az állt, hogy a háború alatt a partizánokkal harcolt, ott lőtték meg véres csetepatéban mindenre elszánt német katonák. El kell ismerni, hogy a történet szép. Csak nem igaz. A valóságban úgy volt, hogy Lesi sógornál disznóölésre gyűlt össze a család, aztán a már ittas állapotban és ehhez mérten kötekedő kedvvel érkező Láncit elvtársi minőségében csak úgy tudták leszerelni, hogy jól megverték. Valahogy megszúrta a tüdejét egy törött borda, ezért erős izgalmi állapotban egyszerűen kifulladt, elszállt belőle a szusz, ahogy az Aranysárkány törzsközönsége bölcsen megállapította, és ilyenkor csak tikogott, mint a szamaras Kis jószága eső előtt.

Elég az hozzá, hogy a háború után keresték a jó kádereket, Lánci elvtárs meg a beteg tüdeje miatt nem szeretett dolgozni, viszont tehetségesen tudott hazudni meg kötekedni, ezért a párt kiemelte és azt mondta, jó lesz körzeti bizalminak.

Lánci elvtárs szerette a munkáját és teljes odaadással végezte azt. Csiklandós izgalmat érzett, amint mellét peckesen kidüllesztve végig lejtett a főtéren, vagy beült egy fröccsre Puszi úrhoz, füle szomjasan itta az elharapott félszavakat, mindenütt leleplezésre váró szabotázst vagy egyéb pimasz

összeesküvést sejtett, és boldogan fogadta Borsos elvtárs dicsérő szavait, ha újabb feljelentést nyújthatott át neki. Éberség, ez volt Lánci elvtárs vezérlő csillaga, ez vezette, mikor éjfél tájt kikelve a meleg ágyból megfigyelő körútra indult, ahogy előszeretettel nevezte a maga kis portyáit. Így leplezett már le illegális disznóölést a négy gyerekes Varga családnál vagy kobozott el három kotlóst fészekaljnyi csibékkal özvegy Zatureckinétől, aki pedig a hálósobájába, pontosabban az ágya alá rejtette a szárnyasokat. Hiába.

– Az éberség, elvtársak – szokta könnybe lábadt szemmel mondogatni a hatodik rum után az

Aranysárkány közönségének az a legfontosabb.

Egyszer megtörtént, ami minden éber elvtárs rémálma. Hajnalban bóklászott a Fő tér egyik kis mellékutcájában, amikor gyanús mozgásra lett figyelmes. Köpcös, testes férfi lépett ki egy ház kapuján, kalapját mélyen szemébe húzva megindult a belváros felé. Lánci elvtárs szagot fogott, kis noteszébe feljegyezte a pontos címet és remekül tapadó nyersgumi talpú cipőjében nesztelenül sietett a delikvens után. Már éppen befordult a sarkon a gyanús idegen, mikor elébe kerülve hirtelen feltartóztatta és hivatása teljes tudatában felszólította, hogy igazolja magát. Kínos volt, nagyon. Ugyanis Borsos elvtárs éppen ügyeletes szeretőjétől tartott hazafelé, és nem éppen irodalmi stílusban közölte Lánci elvtárssal, mihez kezdjen az éberségével. Lánci elvtárs az izgalomtól kifulladt.

– Híííí ! – hörögte Borsos elvtárs méregtől ellilult képébe meredve.

– Ne hihegjen itt nekem, mint egy francos kísértet – vágta hátba a megyei párttitkár, mire Lánci elvtársba visszatért a szusz.

Ezek után új kifejezéssel gyarapodott a körzeti bizalmi szótára.

– Diszkréció – súgta Puszi úr fülébe egy-egy fárasztó nap után – az éberség édes testvére – suttogta elhaló hangon, és bedobta a hatodik pohárka rumot.

A napot lelkes tornával köszöntő dolgozók éppen kellőképpen kimelegedtek, mikor Borsos elvtárs, megkoronázva az éhgyomorral leküldött kisüstit egy nagy karaj libazsíros kenyérral, amit Nénnyuka, az Aranysárkány szakácsnéja kis lila hagyma szeletekkel tett vonzóbbá, megjelent az Aranysárkány ajtajában. Kedvtelve legeltette szemét a tornától kipirult munkásosztály csapzott csapatán, nagyot bólintott, látván egynémely fiatal szövőgyári munkáslány kebleinek szilaj fickándozását a színes kartonruha alatt, majd nagyvonalú intéssel így szólt.

–Torna, állj!

A májusi nap, ami előszeretettel csal ki szeplőket a fiatal lányok arcára, teljes erővel sütött, a Fő tér másik oldaláról vérpezsdítő munkásindulók hangját hozta a szél, amikor a menet megindult, körbe a park körül. Színes lufik repkedtek, kipirult arcok meredtek a szerény méretű dísztribünön gubbasztó elvtársakra, izmos munkás karok emelték a magasba a fő elvtársak felszalagozott képmásait és kutyavérű férfiak használták ki a hömpölygő tömeg adta lehetőségeket, és jól megmarkolázták a csinosabb elvtársnők farát. Bámész szemű úttörők lengettek színes szalagokat a fővárosból érkezett Szűcs elvtárs felé, aki napszemüvege mögé bújva kedélyesen bólogatott népére és mindenkinek meggyűlt a nyál a szájában, mert az apró Fő tér körül körbe-körbe masírozva újra meg újra elvonultak a Puszi úr által kitelepített lacikonyha előtt, ahol szemérmetlen illatfelhőben sült a kolbász és rotyogott nagy kondérban a pörkölt. Néennyuka fehér kötényben szeletelte a jeles alkalomra sütött kenyeret, adagolta a roppanós uborkát, míg Puszi úr frissen csapolt sörrel várta a vonulásban megfáradt tömeget.

Csak várta, várta. Az volt a szokás, ugyanis, hogy addig vonulnak az aprócska dísztribün előtt körbe a téren, míg a székesfővárosból leutazott fő elvtárs jelt nem ad egy kedélyes intéssel a felvonulás befejezésére.

Egészen korán reggel volt még, mikor a szolgálati Pobeda ajtaja becsapódott Szűcs elvtárs mögött, aztán jött a bőséges reggeli Puszi úrnál, hát nem csoda, hogy a monotonon zúgó indulók közepette az elvtársat elnyomta a buzgóság a dísztribünre felhurcolt kényelmes karosszékben, ami Borsos elvtárs irodájának díszje volt egyéb napokon.

Szállt a dal, zengett az ének, Szűcs elvtárs nagyokat bólogatott, a brigádok éppen a tizenhetedik körüket rótták a porban vonszolt transzparenszekkel és az egész kezdett rémálommá válni. Megszárad a kenyér, hümmögött Néennyuka. Megmered a kolbász, vakarta fejét Puszi úr, míg a felvert porban fuldokló munkásosztály a lelkét is eladta volna egy nyelet hideg sörért. Borsos elvtárs, hallva az időközönként feltörő horkolást, érzékelte a problémát, de meg kell vallani, nem merte durva mozdulattal megzavarni felettese álmát. Eleinte mosolygott, aztán erősebb tapsolással igyekezett elűzni az álomtündért a tribünről, majd a huszadik kör után egyre nagyobb ijedtséggel nézte az elkeseredett arccal vonszoló tömeget és könnyekkel a szemében imával fordult a szent Szűzhez, ébresztené már fel az édesdeden horkoló Szűcs elvtársat.

És ekkor megtörtént a csoda. Éppen a Lánci elvtárs vezette szövönők sztahanovista brigádja botladozott el a tribün előtt, mikor egyikük lufija éles hangon eldurant. Lánci elvtárs feje lila lett, szabotázs, akarta ordítani, de az izgalomtól elment a hangja.

– Híííííí – rikoltotta vércsehangon, mire Szűcs elvtárs ijedtében talpra ugrott. – Éljen a nép – közölte álmittasan és két kezét feje fölé emelve in-tegetni kezdett.

A tömeg megindult, boldogan és féktelenül, mint egy engedetlen folyó, és két perc sem telt belé, kiürült a tér. Ettek.

Mindent belengett a pörkölt szaga, és a tribün előtt lomhán hengergett a porban egy kipukkadt piros lufi darabja.

Tavaszi bodobácsok, fiú kékben

Az első tavaszi nap. Mennyire vártuk már! Te, én, a borzas galambok a sarki háztetőn, a hajléktalan, a bodobácsok a bokrok alatt a téren, és a fiú kékben.

A fiú úgy kilenc-tíz éves forma lehet, szelíd, pecsenyés arcú gyerek, olyan, aki tornaórán utolsóként liheg be futás után, és két szalámis zsömlét is bevág szünetben, vasárnap meg repetázik a rántott húsból. A fiú kékben türelmes és kitartó, nagyjából tíz percen át nézem és gondolkodom azon, mit szedegethet a bokrok alól a kis parkban. Lehajlik, levelek közt koto-rász, majd vértolulással arccal felemelkedve valamit piszmog. Találgatom, virág még nincs, szinte fagyos a föld a kegyetlenül hosszú tél után. Talán kavicsot gyűjt.

Közelebb lépek.

Nem. Kezében tű, amin piros hátú bodobácsok tekeregnek néma kínban egy cérnára felfűzve. Kis bogárteremtényei istennek, kik feléledve az első napsugaraktól talán napozni indultak. Ki a fényre, a levelek nyirkos hidege alól. Nem találkoznak katicával, sem aranyos futrinkával, bogártestvéreik talán még alszanak. Ők fényre vágynak, melegre. Helyette a halál vár rájuk. Kékben.

Sz. Pál-Kutas Orsolya

Bemutakozás

A könyvek szeretetével Édesanyám már kiskoromban megfertőzött. Minden szabad percemet olvasással töltöttem. 16 évesen vettem papírra első versemet. Első munkahelyemen újság- és kiadványszerkesztéssel foglalkoztam, ami rányomta bélyegét a további életemre, a mai napig szívesen foglalkoztam/foglalkozom könyvszerkesztéssel.

Egy közlekedési balesetben elvesztettem páromat, akivel közösen neveltük sajátos nevelési igényű (középsúlyos értelmi fogyatékos) kisfiunkat. Ekkor újra az íráshoz menekültem, és ontottam a verseket. Az alkotás segített a gyászfeldolgozásban, és ebben találtam meg új hangomat, egyéniségemet. Kutattam a műfajok között, igyekeztem kipróbálni valamennyit. Alkotásaim között megtalálhatóak a haiku, kötött és szabad versek is. Prózaí művem egy mini-regény, amely lakóhelyem egyik történelmi jelentőségű témáját dolgozza fel sajátos látásmódban, Jókai Mór tardonai bujdosásának történetét. 2014-től tanárként dolgozom. A művészet, az alkotási vágy, életem középpontjában áll. Rendszeresen részt veszek irodalmi köröm antológia szerkesztésében. Jelenleg is több irodalmi kör tagja vagyok, a festészet különböző ágaival is kacérkodom. Folyamatosan publikálok online felületen és Antológiákban is megjelenek. Kiadott verses köteteim: Táncoló lélek (2013.), Didereg (2014.), Apró-percek gyerekversek (2019.), Magam adom (2022.) Miniregény: A Bükk bujdosója (2014.) Hangoskönyv: A Bükk bujdosója (2017.), Kuckóversek – több költő hangos gyermekversgyűjteménye (2017.)

Farsangmúlató

Csordul a jég, télnek vége,
üssünk hát a fenekére,
forralt bort a poharakba,
ízes fánkot az asztalra.

Táncot ropjon, aki bírja,
fagyot vissza sose sírja,
tele lesz majd jól a pince,
ezt ígérte meg a Vince.

Vénlány itt egy se maradjon,
aki itt van, társat kapjon,
szép a legények kalapja,
bokréta csücsüljön rajta.

Hangosan szól most az ének,
farsangolnak a zenészek,
vígán temetik a telet,
köszöntik a kikeletet.

Tréfatrafik

Pesten van egy Tréfatrafik,
hol sok csodás tréfa lakik.
Ha odamész, rácsodálhatsz,
jelmezekből van a tárlat.

Ide bújik minden móka,
sok-sok csodás gyermekóra,
lurkóknak vicces ajándék,
felnőttként is ide vágnék.

Polca roskad minden jótól,
lufitól, vidám bohóctól,
kis kesztyűbáb labdát kerget,
földön társasok hevernek.

Ó, csak egyszer jussak oda,
el se jönnék onnan soha.
Kipróbálnék minden tréfát,
kacagna mind, aki meglát.

Farsangoló

Csörgő dobnak hangja csendül,
vidám arcra álarc kerül,
hópalástot űzni jönnek,
szőrkabátos vidám szörnyek.

Kacér tavaszt így köszöntik,
bizony, ezt nagy zajjal teszik.
A hideget eltemetik,
a meleget beengedik.

Szalmabábu fekszik szépen,
díszes szekér tetejében,
onnan kerül fel a fára,
s táncot jár emésztő lángba'.

Lányok dala vígan csendül,
álarcos legénnyel perdül,
pörög-forog most a szoknya,
kereplőt hajt öreg banya.

Vidám ez a mókás sereg,
tánccal kergeti a telet,
jókedvükben bohóckodva
tavaszt hoznak farsangolva.

Kisze égetés

Lobog a tűz, száll az ének
mindjárt vége van a télnek.
Táncot jár most vén és ifjú,
valamennyi festett arcú.

Maskarába bújt az élet,
búcsúzóul kiszét éget,
legyen öröm már e naptól,
szabaduljunk meg a bajtól.

Telet űzünk, tavaszt várunk,
roppja-roppja már a lábunk,
lobog már a szalmababa,
ébredezik a föld java.

Farsangi képek

Csengő cseng, kereplő kerreg,
vidám multság telet kerget.
Barna medve odúból bújva
árnyékot lát, még visszabújna.

Busó ember botját rázza,
szekérderékon fázik egy lányka,
hangosan szól szerte az ének,
rá tust húznak a cigánylegények.

Kiszebáb alatt tűzifa lobban,
füstje szál, messzire surran.
Vége a télnek! – üzen a széllel,
táncot lejt a mindenséggel.

Karnevál-lét

Színes karneváli forгатag az élet,
hol a lelked őrült és vad táncba téved,
magadat préseled csillogó ruhába,
s bódító pálinkát töltesz a pohárba.

Hajad körül lágyan repkednek a tollak,
hol nem is oly régen, hajcsavarók voltak,
melyeken a fürtök lokniva simultak,
és vágytól pirosuló arcot koszorúznak.

Magával ragadott a színes forгатag,
hol felszínre törnek mélyen őrzött szavak,
s vágyakat bújtatnak álarc mosolyába,
zajongó, nevető emberek hadába.

Most a zajban lassan megbújik a bánat,
és a testen ruhát cserélnek a vágyak,
beleveszek lassan én is a tömegbe,
s leszek EGY figura, itt e színes estbe.

Bajadértánc

Felold a tánc, visz a vér
táncolok mind bajadér.
Ring a csípő, kendő libben
szédül a fej, álca minden.

Bajadértánc forgó kéje
tűz lobot vet bús szívembe
s röpke táncom lelket éleszt
csillagok közt varázst érzek.

Forog benne vad világ,
szédülve hoz új csodát,
táncát járja létemen,
beleveszik életem.

Ég a tűz ég

Ég a tűz, ég a tűz,
hideget, messze űz.

Száll a füstje messze,
szikrájába kapaszkodva
szállok beleveszve.

Lobbanj láng, táncot járj,
égesd el a múlt hamvát,
élet hív, vár reád,
szárnyalva messze száll.

Ég a tűz lobbanva,
táncot lejt roppanva,
messze szálló füstködén,
vágyam rejti rejtekén.

Farsangi haikuk

Szalmatűz gyullad,
víg maskarákba bújnak,
búcsút int a tél.

*

máz alatt már nem
látszik igazi énünk
díszes az álca

*

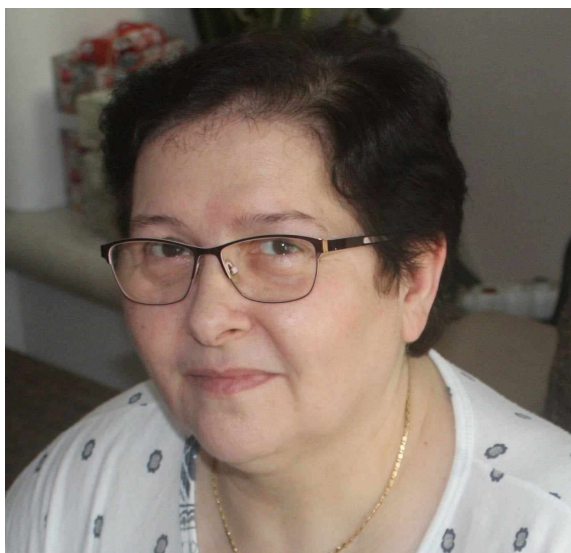
kereplő kerreg
maszkban vigadva kerget
telet a világ

*

színes maszk mögé
bújt álmok kergetnek rútt
téli világot

*

hangos zaj űzi
a telet, vígadnak maszk
mögött a lelkek

Szentesi-Horváth Gyöngyi

Bemutakozás

Szentesi-Horváth Gyöngyi vagyok Sülysápon élek. 2014-óta írom ki magamból a lelkem szösszeneteit. Saját és több verses csoport tagja vagyok a netes világban. Verseim java a poet.hu oldalán jelenik meg és a Facebookon is. Kötetem nem jelent meg a verseimből, de több Antológiákban olvas-

ható egy pár.

Farsangi móka...

Farsangolnak itt és ott,
búcsút intve a télnek,
víg kedélyű kacajok
szállnak fel a szélbe.

Gyermeksereg öröme,
szép ruhába bújni,
eltakarva magukat,
jelmezt kérnek, szépet.

Legyen meg a kedvük,
amire vágnak, Hableány
a Herceget várva
Maját küldi a méhecskét,
kísérje hozzája.

A kis Pók szaladgál,
megérinti Őket, hogy a
„szerencse legyen mindig
véled”!

Táncolnak szépen,
nevetnek boldogan,
s a buli végén fáradtan
hazaindulnak.

A tavaszt váró
„kis fecskék”, az
„ovis kis angyalok”
elűzik a fagyot .

Farsangi bálban

(Varázslatos Cigány-lány.)

Harmat csepp az arcomon,
napfény ragyog hajamon.
Ragyog szemem ég köve,
gyere Babám a kezembe.

Táncot járni jó velem,
nem véletlen képzelem,
hisz cigány-lány a nevem.

Tüzes táncos két kis láb,
megtáncoltat majd meglásd.
Csípő mozgást jól figyelj,
boszorkányként tündöklöm.

A kék szemem tűzben ég,
varázslattal el is égsz.
Gyere, babám csókolj meg,
szenvédéllyel égess el...

Álarcos bál...

(Néma tekintet...)

Néma ártatlannak látszó tekintet,
mi arcára kiült a fekete
Hercegnőjének, ránctalan szemei,
szemrebbenés nélkül figyelte,
hogy lejtí táncát bárgyú mosollyal,
a molyok hercegnője, az ő virágja
vonzásában.

Csak táncolt és kacagott kör táncában.
Érezte, egyre jobban lüktet a feje,
s türtőztetni sem bírja magát.
A virágja számára az öröme,
s a boldogság az illata neki.

Mereven nézte sokáig, még végre
a molyok hercegnője egyszer csak
hirtelen ellibbent, rájött megbántott
egy hercegnőt az udvariatlansága.
De a virágra gondolt, hogy mily
szép is volt...

Azért lettél megteremtve...

Még fény az arcodon játszik,
Megtöri finom vonásod.
S megcsillan a szemed kincse,
Nékem izzó varázsképe.

Az érzelem ott ég benne,
Belefonva fényes sávban,
Látni rajtad minden percben,
Hogy milyen jó s igaz lelked.

Minden perced legyen áldás,
Nekem Te vagy igaz vonzás.
Azért lettél megteremtve,
Hogy rám találj a rengetegben.

Mint a fény a sötét úton,
Úgy vezetsz és megyünk csendben,
Összeforrt szép szerelemben,
Szállunk szabad érzelemmel...*

Boldogság színei...

Festeni kellene szivárványt az égre,
mert az olyan csoda. Hiszen mosoly
születik a nyomában, felszabadul
mindenki aki látja mintha egy tündér
varázspálcával felfestette volna az égi festményt
ami a földön vászonra fest egy
festő, újra és újra születik, így
várjuk vissza a csodás jelenséget
az égre, mert fent ott minden kié.
Ha átsétálunk alatta szerencse talál akkor ránk
ezt mondja, oly sok száj.
Így vágyunk a csodára, a szépséges
színeket látni, hogy átfonva szívünk
nem is gondolunk másra...

Kis-csillag...

Mikor megszületted angyalok
vigyáztak rád. Féltő öleléssel
óvták csepp tested indulását.

Kértem az Urat vigyázza
éltedet, tartson egészségben,
segítsen meg mindig,
és kísérjen az utadon.

Meglátni, gyönyörködni,
oly csodás boldogság,
csodával nézni, hiszen
egy kis élet indul az élet útján.

Szeretembe fonva öllelek,
kis-csillagom mindent feledtetsz.
Egy kis mosoly, egy kedves hang,
s eltűnik a világ, csak te maradsz,
semmi más.

Most még csak mesélek,
te nézel nagy szemekkel,
figyelsz nagyon mindenre.
Néznék reggeltől-estig,
gügyögsz, kacagsz, kedves
mosolyt is adsz, hogy
feledtess gondot, bánatot.

Napfényt adsz a ködös időben.
Boldogságot a szomorú életben.
Két kis kezéd int,
én röpnék hozzád,
hisz vonzasz mint mágnes a fémet.
Kicsi napsugaram lettél te nekem,
mindig ragyogsz ha nem is vagyok veled.

De ha majd átfogja két kis kezéd
a nyakam, tudom majd, hogy szeretsz
mert mama is szeret nagyon.
Boldogságot adod nem is kell
kérnem. Így lesz csodás
minden nap veled...

Játszunk majd nagyokat,
rosszalkodunk is sokat,
megyünk majd fagyizni,
és a labdát rúgni.
Játszunk a cicákkal
és a kutyussal,
Lesznek majd barátok,
sok kisfiú, és kis lány.

Annyi minden vár ránk,
most nem is érted mind ezt.
De az nem baj elveszünk
majd szép lassan, megvárjuk
mind ezt...

A kimondott szóért cserébe...

Kimondtad e ma a szót, hogy szeretlek?
Tudván, hogy nem tudni mit hoz a holnap el.
Ölelted e forrón, szerelemmel, azt, ki
Mindig téged szeret, ki csak vár rád,
És nem tudni mit hoz a pillanat már...

Nem tudni az eső mikor, mit mos el,
Nem tudni a szél, hogy fújja az egészet el.
Ha vihar jön, hogy tépi, szaggatja meg
Azt az életet, ami gyenge szálon leng.

Mondtál e köszönő szót mindenért?
Hiszen mindig van olyan, ami köszönni való,
Mert az élet annyi mindent hoz elő.
A mindennapok tetteiért kell egy hálás szó,
Hogy érezze a másik, hogy szeretet lakik
A szívben, most és mindörökre ott lesz érte!

Ébredő nap..

Mikor nehezen ébred a test,
Mikor küzdesz de nem enged,
De ébredni oly csodás,
A csendben ahogy emelkedik,
Az útján szép fényesen a napsugár.
S annyi de annyi kedves hang kíséri.
Hallgatni oly jó.
Mind betöltve egy kapszulába ez az
igazi csillapító, gyógyító.
Mi a kínokat is elzsibbasztja.
Házilag készült recept nyomába,
Készítsd el magadnak mi kell:
Végy annyi madárhangot,
Amennyi csak hallható nálad.
Mindhez add a szépen zengő tücskök
ciripelését,
Önts hozzájuk a békék kuruttyolását,
S a szóló hangzásba kezdett éneket,
Mik az egésznek a megpezsztítő lényege.
A huhogást a hangosabb csivitelést,
A többi állatka hangját,
Hogy minden kínra, bajra jó legyen.
Kevergesd jól el a napnak fényével,
S majd ha türelmesen hallgatod,
S kapszulád megtartod, élvezni kell
a lényegét,
S meglátod mind ez mily csodákra képe.

Szikszai Ilka

Bemutakozás

Szikszai Ilka író, költő vagyok, Szolnokon élek, alkotok, legfőbbként verseket, de prózai műveket is, ami számomra igen nagy öröm, különösen azért, mivel tagja lehetek Lovag Bornemisza Attila Elnök Úr vezetésével a Cserhát Művész Körnek, és Lovag Németh Nyiba Sándor Elnök Úr vezetésével a Krúdy Gyula Körnek. Számos antológiában szerepelnek műveim. Budapesten elvégeztem a Szépírói Mes-

terkurzust a Magyar Író Akadémián. Vallom, hogy az embernek folyamatosan tanulnia és fejlődnie kell.

Farsangi idő

Farsangi bálra, hej, készülünk,
Megcsináltuk ünnepi kosztümünk!
Elzavarjuk a hideg, fázós telet,
Felvonulunk az utcákon, hisz lehet!

Magunkra öltjük sok cifra ruháinkat,
Álarcba bújtatva, rejtve magunkat!
Szétkorbácsoljuk a zord hideget,
Ideteremtjük a langyos meleget!

Maszkunk mögött lánykérőbe megyünk,
Zsigereinkben megújulva friss vérünk!
Nyakunkon már sürgősen a farsang farka,
Édes illatot áraszt a farsagnak fánkja!

Játszunk el egy temetési paródiát,
Hogy elfújjuk a mord tél porát!
Áldást kérjünk az új esztendőre,
Jó termést szüreteljünk ősz végére!

Elmehetünk a mohácsi busójárásra,
Fa álarcot, birkabőrt magunkra húzva.
Szalmával kitömjük bőszárú gatyáinkat,
Bütykös harisnyát, bocskort véve utcáinkra!

Bundáinkat láncsal, kötéllel összefogjuk,
Kereplő, fabuzogány, kolomp hírnökünk.
Hangos zenével, fáklya gyújtással ékeskedünk,
Időnként ágyúdörgéssel telet riasztunk!

Megrémisztjük rendben az itt lakó népet,
A tél koporsóját eltemetjük szépen.
Kikeletet varázsolunk a világban,
Ezért vagyunk a nagy busójárásban!

Tavaszi virágözön

Lépkedek csendesen a természet lágy ölén,
S lám, lila krókuszvirágok mosolyognak felém.
Fürtös gyöngyike üdvözöl tiszta pompában,
Sárga nárciszok jókedvre derítenek valóban.
Tulipánok piros szirmaikkal szívemet nyitják,
Harangvirágok lelkemet szépen gyógyítják.
Íriszek hamvas levelükkel mámort adnak,
Fehér gyöngyvirágok álomvilágba ringatnak.
Kökörcsinek nyugtató balzsamok létemben,
Lángvirágok könnyedén ölelnek, szelíden.
Százszorszépek gyönyörködtetnek zöld réten,
Kék nefelejcssek rezegnek, ámulat-édes éden!
Ibolyák illata varázslatot megigéz bennem,
Kedves hóvirágok suttognak, mily kegyelem!
Aranyeső nyitogatja gyönyörű, csodás virágát,
Megszépítve az eljövendő kikelet világát!

Szoby Zsolt

Bemutakozás

Születtem 1955. év Szent Mihály havának 28. napján egy kis Komárom melletti faluban, Szőnyben. Itt, a nagyszülői házban ismerkedtem meg a világgal, amibe csak úgy, hipp-hopp belecseppentem. Az iskolás éveimet már Miskolcon töltöttem, 1965 óta itt élek, de a szívem nosztalgiából még ma is visszahúz abba a családi házba, ahol felcseperedtem. A gimnázium éve alatt én is éltem az akkori fiatalok életét, mely

időszakra ma is szívesen gondolok vissza. Érettségi után műszaki főiskolát végeztem, majd munka mellett diplomáztam a BME villamosmérnöki karán, és nyugdíjazásomig vezető beosztásban dolgoztam mérnöki munkakörben. Maximálisan reál beállítottságú vagyok, szeretem a matematikát, az ezzel kapcsolatos logikai játékokat, és rajongok az 1970-es évek zenéjéért.

Fiatal koromban, és utána is rengeteget olvastam, szinte minden könyvet, ami a kezembe került. A könyvtár volt akkoriban a második otthonom. Szárnypróbálgatásként az első versemet 1972-ben írtam, s utána a következő években követték a többiek. Aztán nagyon hosszú szünet következett, és a feledés homályába merült minden akkor írott versem, mígnem egyszer véletlenül előkerült egy megsárgult, poros dosszié a padlásról. A verseim voltak benne. Ekkor kezdtem el újra írni, először csak magamnak, azután publikáltam őket.

Több kötetben (antológiák, évkönyvek, verses kiadványok) és egy helyi újságban jelentek meg eddig verseim.

Szeretem a gondolataimat és érzéseimet verssel kifejezni, és úgyszintén nagyon szeretek szép irodalmi alkotásokat olvasni mások tollából.

Végezetül álljon itt egy gondolatom, mely az életről szóló hitvallásom is egyben:

„Ma a holnapot álmodd, mert a tegnap már csak megmásíthatatlan múlt, ám a holnapod olyan lehet, amilyennek azt ma magadnak megálmodod.”

Tavaszi capriccio disztichonban

Morconan oszlik a felhő, despota, semmirekellő,
ám hideg árnya szeszély, mostoha gyermek a fény,
mígnem villan a nap tüze zúzmara hús, pihe pelyhén,
megzabolázva pogány, kései zord seregét.

Völgyeken illan a szellő, fák közt játszva kerengő,
dombokon olvad a hó, tél futos ott megadón,
s újra a vágy keserédes, régmúlt dallama pezsdít,
jó tavasz, ébred a táj, zsendül a téli határ.

Izzó nap szül ezüstoffényt, áldón így letekintvén,
angyali tűzsugarát hinti le földre dicsőn,
árvult kis ladikot rejt titkát óvva a gyékény,
s lent kele búvik alá vén, henye harcsa elől.

Zajlón árad a Túr, rajt kéve nyalábja tekergőz,
sarjad a parti fenyér, bár lepi, vájja a jég,
ellene szél fut a lejtőn, pajkos nyárba merengőn,
hol sete pandal előtt pinduri nyérc heverész.

Könnyes bút ma feledhetsz, sárgarigók dala reppen,
hűn epedő szerelem mennyei bája kísért,
dúdol a mezsgyén, rétek bársonyosan puha selymén,
s táncol az ég meseszép, édeni végtelenén.

Ha megérint a tavasz

Mint nyáridőben oly kéken fénylő
távoli csúcsokat az őszi felhő,
úgy takarja emlékét a múltó idő;
ám üde tavaszon, ha cirógat langy szellő,
szívem szakadt vágy-húrjait rezgetőn
muzsikál még a hársillatú levegő.

Isten tenyerén

Vigaszt ad lelkünknek, új erőt hitünknek búfelejtő vigalom,
hamvas szerda messze, kedvünk eleresztve, nem köt semmi tilalom,
s hogy mulassunk bátran, fura maskarákban: mennyből kapott jutalom.

Hol andalít halk szving, ott járja a szmoking, s úri bőségasztalok,
szolid batyubálban, pörgő tüllszoknyában jelmezbe bújt angyalok;
vállukon az ínség, erényük szerénység - álca nélkül is azok.

Felcifrázott dámák, rút vasorrú bábák, villás, vörös ördögök,
álarc mögött énjük, csóktól hevült vérük izzó vággyal dübörög,
s így is - álruhában, romlatlan alázat van szívükben, mely örök.

Parttalan vidámság, ki-ki ropja táncát mókás farsang idején,
mikor vége szakad, meghitt emlék marad e kosztümös, víg kedély,
s maszk nélkül is kedvvel, nemes, igaz ember maradj Isten tenyerén!

A halálraítélt

Pálcát tört a kevély praetori gőg, ostoba nyegleség;
ujjongott Kaifás: el vele, míg pártol e csőcselék,
s vádolt ősi jog – ám védte Pilátust, ha kezét mosott.

Bíborszín ragyogott köntöse ujján, bele vére folyt;
gúnyolták katonák: hisz te király vagy, koronádra nézz,
nádat tart ma kezed, míg a kereszt, s majd utad is nehéz.

Irgalmas, ki világ bűneiért nyögte a Golgotát,
hol zúgott gyülevész nép: ha vagy Isten fia, tégy csodát!
Nem fogják fel Atyám, mit viszek én – szólt, s vele porba hullt.

Bőrén ösztöke vajt rút sebeket, mert a düh elvakult,
ám hű asszonyok arcán siralom: menj Simon, ó, segítsd,
mert szentség, amit ő éjen a lelkünkbe szavával írt.

Júdás csókja csalárd, vér-iszamós arca ma tőle ég,
pőréen függve, szegekkel - míg ezüstöt nyer a dőreség;
és halván e világ bűneiért, hittel a mennybe tér.

S jött harmadnap a hír: már üresen porlad a sziklasír;
ő itt volt elítelt, teste helyén már csak a szemfödél,
éltét vette a föld, adta az ég, hol szava bűnt itél...

Gyarló vétkeivel henceg, akit hajt az uralmi vágy,
s önhittén leigáz népeket, ám lesz, mire rácsodál:
fénylő trónja előtt szolga lesz ő – bár sose volt király.

Nirvána

Ugye tudod, hogy hajnalok sóhaja
csenevész loncok közt, ha lopva oson,
és könnye harmat tarkálló szirmokon,
megigéz ajkad önfeledt kacaja;
s ha bársony palástját lebbenti az est
átszínezve mindent sejlő éjkékre,
a Hold fénykaréja mellé az égre
még csillag-ecsettel téged odafest;
ám emlékek vásznán átkos kárhozat,
és észrevétlen, ezernyi molyként rág,
ha dajkált remény nem ringat álmokat,
a szmogként fojtó, alattomos magány;
hisz mennyet remél, mégis pokolba ránt
a kívül pasztell, belül jajvörös vágy.

Ez a vers a Jelek 2023 Irodalmi Pályázaton megosztott II. díjat nyert

Szolnoki Irma

Bemutakozás

Gödöllőn születtem, itt élek férjemmel és két fiammal. Nyolc éve, hatvan éves fejjel kezdtem el novellákat írni. Szerettem volna az életem történéseit megosztani családommal, barátaimmal. Megörökíteni rokonaim, ismerőseim alakját, tetteit, gondolatait. Szembe állítva azokkal az emberekkel, akik csak fájdalmat és keserűséget okoztak.

Történeteim érzelmektől átfűtött, egyszerű történetek a mindennapok embereinek sorsáról, érzésvilágáról, beleszöve hitvallásomat, mely szerint élek és ítélek. Több írásommal nyertem már pályázatokon. Háromszor nyertem Év prózaírója díjat. Válogatott írásaimból három könyvem jelent meg, Novellák I. II. és III címmel.

Az 1970-es évek vidám, farsangi eseményei közt kiemelkedő szerepe volt az iskolai szalagavató bálók meghitt hangulatának.

Szalagavató

A nyitótáncból kimaradt. Jó alakjával, vékony termetével azonnal az elsők közé választották, de a hetvenes évek elején, géplakatos apjának keresete a ruhakölcsönzés számlájához kevésnek bizonyult. Báli ruha? Keringőhöz? Említeni sem merte a szüleinek, éppen elég lesz szegényeknek a ballagási ruhát kifizetniük.

A lányok az osztályból, szintén proli család gyermekei voltak, ezért egyhangúan megszavazták a nejlonbársony ruhát, mert az nem túl drága, de rendkívül mutatós és elegáns.

A barátnője ismert egy jó varrónőt, aki olcsón dolgozott. Ha mindannyian nála rendelik meg a ruhát, a varratásnál kedvezményt is kapnak.

Jó programmá vált az anyag megvétele is. Mindenki ugyanarra a mintára mutatott, mindenkinek ugyanaz tetszett. Ez jó előjel! Amikor az üzletvezető megtudta, miért kell a raktárból is felhozni a maradék készletet, mosolygott és jelentős árengedményt adott.

– Hölgyeim! – bókolt a csitri lányseregnek. – Örömmel tölt el minket, hogy nálunk vásároltak. Kilenc tündér e lány anyagban? Csodálatos! Szép legyen az a ruha, hadd ámuljanak a fiúk!

– Hölgyeim? – kuncogtak a lányok a boltból kilépve. – Hallottátok, azt mondta: hölgyeim!

Ízlelgették a szót, nagylányos hiúságukat legyezgette a bolt hatalmas üvegablaka, mely előtt megállva nézegették magukat, keresve „hölgyes” alakjukat.

A szalagavató napján, remegve álltak a kultúrház előterében. Ámulva néztek egymást. Szép lett a ruha. Karcsúsított, mini, a kor divatját követve. Testhez simuló, hátul, a gerincen végig futó cipzárral, „V” kivágással, könyékig érő, passzos ujjal. Ezüstösen csillogó szürke bársony alapon, fekete-fehér apró virágszirmok. Együtt mentek ruhapróbára, látták egymáson a félkész ruhát, de így, egy csoportban, nem is álmodták, milyen jól mutatnak. A másik két osztály lányai irigykedve bámulták őket, pedig fényes, bordó ruhájukban, ők is ragyogtak. A fiúk, kagylóra nyílt tekintettel bámulták a lányokat:

– Anyám! Én ezt nem bírom ki! Megáll az eszem! Miért nem vettük eddig észre, milyen észvesztően dögösek?

Felharsant a bevonulási zene, elkezdődött a szalagavató. Az osztályok felsorakoztak a színpad előtt. Nem oszlopban álltak, hanem laza sorokban, hogy a szalagot feltűző harmadikosok elférjenek az ünnepeltek között.

Igazgatói beszéd, műsor, szavalat, nyitótánc, újabb szavalat, s ők ez alatt a kijelölt helyükön várták a szalagtűzés megható rítusát.

Hatalmas tömeg a teremben, szülők, nagymamák, keresztmamák, testvérek, barátok. Az ő szülei nem jöttek el, túl drága volt a belépőjegy, a ruha ára mellett erre már nem futotta. Szomorúan állt. Tudta, milyen fájdalmas

ez a szüleinek. Öccse alsóbb osztályba járt, s mivel a bejáratnál segédkezett, ingyen jegyet kapott.

Hirtelen jött a baj, titokban ettől rettegett. A terem egyre füledtebb lett. A műszálas, szoros ruhát már nem bírta elviselni a beteg szíve. Összevissza kalapált, nagyokat dobant, fojtogatta a mellkasát. Izzadni kezdett, nem kapott levegőt. A keringőt táncolók furcsa, torz figurákká változtak a szeme előtt.

„Istenem! Meghalok!” – gondolta, majd rémülten súgta a mellette álló lánynak, szóljon hátra a mögötte álló fiúnak, húzza le a ruha cipzárját. Ő az egyetlen, aki megteheti, úgy, hogy a szigorú elvű igazgató ne vegye észre. A fiú nem állt kötélnek, nem merte vállalni az igazgatói rovét.

– Muszáj! Összeesem! – lehelte sápadt, faarccal, mert a tanároknak is feltűnt már a susmusoló társaság.

A fiú ismerte a lány baját, tudta, hogy szívbeteg. Némi habozás után mégis lehúzta a cipzárt. A ruha szétnyílt, és a mögötte álló fiúsereg előtt feltárult egy addig nem látott, izgalmas világ. Szépen ívelt háton, hófehér melltartópánt, bársonyos bőr, karcsú derék, kivillanó, csipkés bugyi szegély.

– Anyám! – nyöszörögtek a fiúk. Igyekeztek a keringőző párokra koncentrálni, de szemüket visszahúzta a látvány. Hányszor látták a tornaórán, dresszben, hányszor bámulták arányos alakját, de ez más. Egészen más!

A meglazított ruha segített, elmúlt a rosszullét. Boldogan sóhajtott, megmenekült. Ebben a pillanatban az igazgató gyanút fogott. Különösnek találta, hogy a lányok mögött álló fiúk mind ugyanarra az egy lányra néznek, bámulják a hátát. Már éppen elindult volna felé, de a felcsendülő, meghitt zene megállította. A harmadikosok az ünnepélyes szalagtűzéshez sorakoztak. Megálltak a számukra kijelölt negyedikes előtt, és feltűzték a ruhájukra a szép, kék szalagot. Az igazgató most már biztos volt abban, itt valami nem stimmel, mert már a harmadikosok is a lány mögé lestek.

„Most kirúgnak!” – gondolta magában. Rémmülten állt. Miért hitte, hogy megúszhatja? Talán jobb lett volna összeesnie?

Ekkor egy halk surranással, egy rövid zizzzenéssel a cipzár a helyére került. Nem tudta, ki volt az, kinek köszönje. Álomszép ruhájára megkapta a szalagot. 1969 - 1973 ez állt a kék csíkon.

Megkezdődött a bál, a felszabadult szórakozás. Az igazgató a tanárokkal diskurált. Kérdezgette őket, mi történt ott, mit csinált az a lány? A tanárok értetlenséget színlelve ajánlották, kérdezze meg őt magát. Az igazgató

tétován álldogált és figyelte őt. Érezte a tekintetét, a kétségeit, félt, most odajön hozzá és minden kiderül. Nem ez történt. A fiúk felkérték táncolni és kézről kézre adták. Kedvesek voltak, udvariasak, eltűnt belőlük a kamaszkor flegma stílusa. Sok mindenről szó esett, csak a lehúzott cipzárról nem beszéltek.

Rügyfakadás

Lassan ballagok a város felé. Sápadt arcom mohón issza be a meleg napfényt. Április, a kinyíló természet hónapja, jut eszembe öcsém csillagászati magyarázata Mars kedveséről, Vénuszról, akit latinul megnyílónak is hívtak, innen kaphatta e hónap ezt a szép nevet.

Kikelet, rügyfakadás, keresem a tavasz szinonimáit, ahogy az útszéli fasor ágaira nézek. Duzzadó rügyeik türelmetlenül, epedve várják, hogy virággá bomoljanak, pompájukkal hirdessék a tavasz eljövetelét. A fűben apró margaréták nyújtózkodnak, mint fehér csillagok ragyognak a fényben, jut eszembe ismét az égbolt, a felettünk lévő ismeretlen világ, melyről oly sokat tudunk, mégis ijesztően keveset. Felnézek az égre, olyan kék, hogy szinte már vakítja a szemem. Bocsánatot kérek egy öregúrtól, akinek bamba bámészkodásom miatt véletlenül nekimegyek. Rám mosolyog, nem haragszik, mellém szegődik és társalogni kezd.

Mesél a feleségéről, akinek kedvenc hónapja volt az április. Most hozzáindul a temetőbe, sárgán pompázó boglárkacserjét és kéken virító kaukázusi nefelejcsot kötött csokorba, a kertjükben nyílnak, áprilisi éke a virágágyásainak.

– Bocsásson meg, kislány – fordul felém hirtelen – csak papolok itt a szomorú dolgaimról, gondolom, unja már hallgatni egy vénember sirámaint ebben a csodás időben. Megkérdezhetem hány éves és hová lesz a séta? Randira megy, hogy ilyen szépen van felöltözve?

– Nem zavar, örülök a beszélgetésnek. Randizni megyek én is, éppúgy, mint Ön – mondom alig hallhatóan és a szemem megtelik könnyel. Az öregúr meglátja, azonnal egy útszéli padra mutat, kéri, üljünk le és meséljem el, mi bánt.

– Az április, ez a szeszélyes április bánt, de nagyon – sűgom, és mintegy gyónást, úgy sorolom a bánatom. – Kislány, én? Másodikán lettem húszéves és egyszerre félárva is. Hétrét sütött a napsugár, nagy melegben, lenge blúzban, szandálban indultam volna a kórházba apámhoz. Osztrák–magyar focimérkőzés volt aznap, a táskarádiót ígértem bevinni a kórterembe, hogy apám és a többi beteg hallgathassa és szurkolhasson a kopár falak között. Nem vihettem be, nem is láthattam őt. Tizenegyedikén temettük. A fák virágai jeges hópelyhekkkel kavarogva szálltak a szélben, a fagyos föld kopogott a talpunk alatt. Fázott a lelkem is, jeges rémülettel néztem gyászoló rokonságomat, ahogy dideregve zokogtak a téllé változott tavaszban. Szeszélyes és kedves az április? Dehogy! Kiszámíthatatlan, borzalmas és kegyetlen. Szép idő? Szép ruha? – gomboltam ki ideges mozdulattal a kabátomat. Alatta feketén sötétlett a gyászruha.

Nem tudtam megszólalni, csak némán néztem alkalmi ismerősömet. Szégyelltem magam. Meleg fényárban az utca, boldog emberek nevetgélnek, vidám gyerekek szaladgálnak a virágzó ágyások között. Babakocsit tologató kismamák sorolják egymásnak kisbabájuk fejlődésének történéseit. Itt ül mellettem egy kedves öregúr, aki a feleségéhez indul a temetőbe egy színompás csokorral.

Én hálátlan, feltépelem az ő sebeit is, miért nem tudom befogni a szám?

– Menjünk – karol belém idős lovagom, és lassan sétálunk be a temetőkapun.

Mielőtt elköszönnénk egymástól, óvatosan kettéválasztja gyönyörű csokrárt, és a felét a markomba nyomja. Nem utasítom vissza, tudom, miért kapom, ahogyan a lehelet könnyű puszit is az arcomra. Tesz pár lépést, majd visszafordul, és maradék virágjaival búcsút int. Széttárja karját az ég felé és nevetve kiáltja.

– Nézd kislány, milyen szép a temető! Rügyeznek a fák, a sírok sokszínű árvácskákkal vannak teli. A virágzó április a tavaszt, a megújulást, az életet hirdeti nekünk. Mosolyogj és örülj! Hiszen „*Az élet szép... tenéked magyarázom?*” – hallom, mintha apám hangján szólna.

(Heltai Jenő: *A néma Levente című művéből idézve*)

Nőnap i tahó

Olyan szép volt az a csokor! Éppen befejezte a szoptatást, kisbabáját magához ölelve járkált a szobában, büfizeteni próbálta, amikor a férje megjelent az ajtóban az üde virágokkal és felköszöntötte Nőnap alkalmából. Boldogan simult kisbabájával szerelmes férje ölelő karjába. Öröme azonban nem tartott sokáig.

– Szeretném, ha eljönnél velem anyámat felköszönteni – szólt a férje egészen halkán, mint aki inkább az elutasításra számít, mint a rábólintásra.

Mást szeretett volna hallani a férjétől. Azt várta, hogy a babakocsiban alvó kisbabájukkal, bejárják a közeli sétányt, élvezik a rügyező fák, a virágzó tavasz, a kikelet ébredését, és most egy szép délután reménye foszlott semmibe.

– Tudod, milyen lekezelően bánik velem a családod, nem szívesen megyek, de ha ennyire akarod, ám legyen. Anyám vigyáz addig a picire, de ne maradjunk soká – kérte csalódottan.

Mire átöltözött, kisbabája már álmosan ásítózott, látszott nemsokára elal szik. Így könnyebb szívvel készülődött.

– Hol a többiek virága? – nézett körbe, mert csak egy csokrot látott az asztalon. – Nemcsak anyádat, a testvéreidet, a kis unokahúgodat is illik köszönteni, hiszen mind a négyen nők. Megsérted őket, ha csak anyádnak viszel virágot – és határozott mozdulattal szedte szét az imént kapott gyönyörű csokrot. A lilomot magának tartotta meg, a többi háromfelé osztotta, két nagyobbat férje testvéreinek, és egy kedves, apróvirágost az unokahúgnak. Remegett a keze, fájt a szíve, amíg celofánba csomagolta szép csokrának ékes virágait. Már nem is csodálkozott, hogy az udvaron, felfújt gumikkal várta a biciklije. Lám, a férjének eszébe sem jutott a séta, a szerelmes andalgás a friss tavasz levegőn.

– Kicsit megmozgathatod az izmaidat is, mióta szültél még nem ültél biciklin. Jó lesz – mondta férje vidáman, mert örült, hogy végre kimozdítja feleségét a mindennapok robotjából.

– Majd elválík, nyugtával a napot... – morogta magában, mert onnan még sohasem jöttek jókedvűen haza.

Fájt ülnie a nyergen, nyilallt a hasa, rázkódott a melle, ahogy a göröngyös földúton tekertek. Megkönnyebbült sóhajjal tolt be végre a biciklit anyósáék kapuján. Ez nem hiányzott a szüléstől, szoptatástól megkínzott testének. Nem baj, a férjének szerzett örömet azzal, hogy eljött vele. Kicsit maradnak, azután hazamenet már csak tolja a bringát, mégis sétálhatnak kicsit a virágillatú utcákon.

Az udvaron a nők gyűrűjében egy nagydarab, ismeretlen fiú, gúnyos vigyorral fogadta.

– A leendő sógor vagyok. Biciklis fogyókúra a dagadt a hasadnak, a nagy melleidnek? – mondta gúnyosan, és bement a házba, kihozott egy törött szárú fréziát, és úgy adta át, mint a világ legdrágább virágát.

Szédülten állt, nem tudta mit mondjon ekkora bunkóságra. Ez a felfuvalkodott hólyag, úgy dölyfölt a nők gyűrűjében, mint egy pasa a háremében. Tudja jól, hogy nemrég szült, szoptató anyuka, mégis sértegeti? És a nők? Egyik sem kel a védelmére, hangosan vihognak. Bánta már, hogy eljött, miért engedett a férjének, miért? Ezért a csepp, kornyadt fréziáért? Ezért a faragatlan ficsúrért, aki illő bemutatkozás helyett így megalázta? Végignézett az udvaron álló hölgykoszorún. Anyósa és egyik sógornője maguk szabta-varrta csalé otthonkában, papucsban álltak az udvaron. A kis unokahúg talpig koszosan, pecsétes ruhában a cicával hempergett a porban. Nem lepte meg a látvány, hiszen mindig így néznek ki. Hanem a másik sógornőjét, ennek a faragatlan tahónak a nőjét, alaposan górcső alá vette. Nagydarab lomha test, unott arc. Csapzott, zsíros hajból kikandikáló, elálló fülek. Így várta a fiúját? Gyűrött, rosszul vasalt ruha alatt lógó mellek, pedig még sohasem szoptattak gyermeket. Nem duzzadtak tejtől, nem égtek égő fájdalommal egy-egy szoptatás után, de az ágaskodó vágyakat sem tudták láthatóvá tenni a lapos ciciken csüngő mellbimbók. Elege lett.

– Menjünk! Nemsokára szoptatnom kell – szólt a férjének, és ellentmondást nem tűrően a kapu felé fordította biciklijét. Válla felett még visszaszólt a leendő sógornak. – Üdv a családban, te tahó! Sértegetsz és alázol? Más-

képpen nem tudod levezetni a csalódásodat, hogy szoptató anyaként is jobb testem van, mint a menyasszonyodnak? – azzal felpattant a biciklire, és hátra sem nézve kerekedett haza. A férje alig tudta utolérni.

Otthon vidám zsivaj várta. Öccse a picit ringatta, bátyja a családjával, nem sokkal előttük érkezett. Már az előszobában fújták a nőnap köszöntőt, virággal várták, ölelték. Amíg a kisbabáját szoptatta, a jókedvű társaság a másik szobában asztalhoz ült. Falatoztak, vicceket meséltek. Később kézzel kézzel adták a kisbabáját, mindenkinek volt hozzá pár kedves szava. Boldog örömmel telt a délután.

Este fáradtan bújt az ágyba, nézte az asztalon sorakozó virágokat. Jó érzéssel töltötte el szeretetei figyelmessége. A liliom mellé tűzte a satnya fréziát, hátha életre kel. Nem az a szegény virág tehet róla, hogy fáj ránéznie. Sajnálta a gyönyörű csokrot, amit a férjétől kapott. Ha előre tudja, hogy hasztalan a figyelmessége, akkor itt virítana, dehogy készít belőle nőnap csokrot annak a trampli lánynak is, akinek csak ilyen modortalan fiú jutott.

Hajnal felé járt az idő, amikor kisbabája felébredt és követelni kezdte az újabb tejadagot. Csendben a mellére vette, némán szoptatott. Nem vette észre mióta figyelte titkon a férje, csak a suttogására kapta fel a fejét:

– Milyen szerencsés vagyok!

Tóth Gusztáv

Bemutakozás

Mezőtelegden születtem 1955.07.02. napján.

Minek is a hosszú bemutatkozás? Csak annyit, 1955-ben, mikor megszülettem, nagyon kicsi voltam, de azóta sem lettem nagy, csak súlyosabb.

Általános iskolámat Pósalakán(szülőfalum), illetve Mezőtelegden végeztem, magyar nyelven, az akkori törvények szerint.

Bár irodalmi fertőzőségem már megtörtént, mégis egy románnyelvű szakközépiskolában érettségiztem a Pece-parti Párizsban.

Ez még nem volt elég tévelygő életemhez, felsőfokú műszaki végzettséget szereztem a Szamos-parti szép városban, 1979-ben. Barkács – életemben minden voltam, csak az nem, amire mindig vágytam. A magyar irodalmat párnám alatt tanultam, amihez hozzájutottam, mindent elolvastam, akár zseblámpánál is. Írásaim sárgult iskolafüzetekben hevernek, fiókokból fiókokba, hisz hétszer költöztünk, de majd lassan számon kérem őket bűnös hallgatásukért. Nem adom fel, csak fogy az idő így 70 felé...

Tavaszi akkordok

Álombéli virágok
bújnak ki a földből,
a mező szivárványtengeréből,
darazsak csókolják le
a bódító nektárokat...
Feszésre gömbölyödik az égbolt,
tavaszi zászlónk vásznán
szél lobogtatja
az elmulasztott sóvár kacajokat!

Gyógykehelyből harmat
támad, téli sebeink talán
végleg begyógyulnak...
szívünk pacsirtákkal karcolja
az eget, s lüktetése
szárnyrakapott hangjegyek
erei örömgökerek,
talán még adnak életet...

Néha ablakomon csapkod az eső.
Az út összefoltozott
rongydarab...
Porzik a tető
Az ágon szétmállott
egy vadgalamb...
Szakad, szakad, szakad...
jókedvem mégis megmarad...
de szívem most már tovább
nem hasad...

Veled éneklek örömhimnuszot,
tavasz asztala megterül,
arcom boldogságtól hevül,
ha hangod lelkem húrjait
cirógatja rendületlenül!
Nézd, mennyi szép virág ébred,
nem baj, ha az eső újból megered,
én akkor is boldog vagyok veled!

Ó, tavasz

Tavasz, te bolond
vérkergető lüktetés,
te karókat begyökerező
erő
holdfény suhanáskor költsd

fel őt, mutasd meg erőd,
csókszagú levegőd,
szeled bőrbizseregтетő
balzsamát,
dalod ártatlan-röpke
fecskeszavát...

meséld, hogyan pusztítasz
ó, te teremтő tavasz,
csókoktól zsibbadt réteken
dombok közt álmodom,
s hamuban, kínok közt ébredem,
ó, tavasz engem eltemet
most már a szerelem...

Álmodj velem.

Nézem a csillagmintás eget,
hunyorgok...
a hold szakállat ereszt...
a csillagok szemembe szúrnak
vadul, álmatlanul...
de gondolatom csak ott jár,
hogyan talán rég elaludtál , .
ártatlanul
Gondolatom szálai
ágyad ringatják,
egy Hendrix-szám ritmusát
az éjbe karcolják,
s bár tudom, alszol
mint egy fejedelem,
mégis elkiáltom:
Álmodj velem!

Reszket az idő

Akár a lég a harangzúgástól
úgy rezket az idő...
az idő: ellenfelem
egyhelyben látszik rezgeni,
mint acélpenge,
szorongástól átforrósodott idő
halálba kergető
csúf tiktakkolás,
óraszerkezetek meghazudtolója,
távolléted végtelen mértékegysége
az idő tengelyén,
hatvan perc, érted ezt?
hatvan perc...a semmire várakozás
tehetetlenségem fárasztó
rohanás,
az idő, mely karodban
volt, víg barát,
bár tudom: az idő végtelen,
de szárnya van a percnek,
ám most az ellenfelem!

Lírám

a tánc: örök örvény,
arcodról sugárzó glória...
tüzes combodtól
már rég lángoló orgia,
s nem fog a törvény...

lelked húrjain énekelek,
te vagy a hangszer,
vajon zenész leszek?
megáll az eszem!
mint hajnali csillagfény,
halványodok,
nem én mosolygok,
nem én dúdolólok,
te táncolsz bennem,
lényed tündérvarázsa
bennem laktat jól
többezer embert,
egyetlen kenyérmorzsából,
te, messiáslelkű
örök-táncmesterem!

a tánc: örök lüktetés
vajon e forгатag
vihar utáni villámcsapás,
vagy egy újraélesztés,
síríg tartó borzongás
vagy álom-lebegés...

aztán:

későn fekvő izom-lazítás
a hajnali koránkelés
a boldogító ébredés,
mellettem – találás,
lenne-e más, mint
pezsgő erőátadás,
lenne-e dalom
égbekapó,
ha nem rólad szól
e tánc?

dalol a szívem,
mint megvadult lantos,
bár a világ felénk
kapdos
már nem kérnek le
e táncról,
boldog-síró-nevető
az arcom:
éljünk soká, táncoló párom!.

Légben

Üres a fejem, s légben
lebeg gondolatom,
a múzsa jön, de
cserbenhagy agyam,
füstként elszáll
s nem marad, csak korom,
elátkozom korom,
s hibámat hol keressem,
nem tudom.

a lég telve ötletekkel,
felvágok, hogy egyet is
elkapjak, de csak
üresen
lebegni tudok
a mindennapok szennye
készakarva rám folyik,
ó, mily fájdalmas, hisz
bepiszkítja lelkem,
én írni és nem mocskolni
akarok!

Harc

I. Tudom, te egy napon születél
a békével,
az emberek régóta égetik
a fegyvereket,
de csak a hazug szavak
árnyával...
a békegalambok hiába
szárnyalnak,
számtalan,

ha ég a világ,
s dübörgő lángjával,
leégeti szárnyukat.

II. eldobni a fegyvert,
azt kiáltja a világ,
de mit ér a szó,
ha hiányzik a tett?
kinevetik az igaz
szerelmet
és az emberek nem hiszik ,
hogyan létezik,
de mi ketten, tehetünk
valamit,
akár, ha kinevetnek!

III. azért, hogy mindenkivel
harcolok, békét akarok!
a Földet ne bántsátok!
azt kiáltotta valaki,
én is, én is így kiáltok,
Hirosimára gondoljatok,
az alfa-sugarakra,
miket hordoznak halak
s tengerek,

gondoljátok meg, hisz Földünk
belülről is rotyog!
Egy békés fészekről álmodom,
a szerelem a legjobb
békeharcos, mindenki
vétkezik, ha ezt valaki
nem hiszi...
Kettőnk szerelmében hiszek,
mely az atombombánál is
erősebb,
a háború atommagja a gyűlölet,
a békéé pedig a
szeretet!
Ne bántsátok a Földet!

IV. A háború az emberrel
együtt született!
de kezünkben van a mérce ,
tiltjuk a gyerekeket
az első hazug szótól,
nem biztatjuk lopásra,
verekedésre, nem adunk
fegyvert kicsi kezébe...
de az igaz szerelemben
óvakodjunk az első
hazugságtól,
mert belefutunk
a többibe...

V. Te áldásom vagy,
világbéke-kiáltóm,
a nagy harc mezején
csatatársam, s a csatában
megmutatjuk a világnak,
hogyan létezik igaz szerelem
a túl sok hazugságban
az emberek nem hiszik,
hogyan léteznek kivételek,

s csak nagyot intenek:
„hisz Ő is csak egy ember”,
félnek az önvizsgálattól,
azt nem is ismerik,
felvállalni nem is merik,
a bűnt egy mondattal
?(elintézik)?
a kivételben hogyan higgyenek?
példakép nélkül
miként éljenek?

VI. Te vagy, kit magamnak
megtaláltam,
kiről érzem, te vagy a
világom, a békém, a mindenem,
a sok rossz ember
meghazudtolója,
a világbéke hordozója!

VII. Nagy tévedés, hogy az emberek
naivan az életet
egy jó szerelmes filmnek
képzelik,
s nem látják, hogy ha
van, kit szeress,
elfogadod a bajt, a bánatot,
és az örömet,
a hajnalt, mely az ágyból kilop,
s bedarálja sivár hétköznapiod,
de tudod várni a csókos
vasárnapot!

VIII .Tudom ,a béke a te napod!
a születésnapod,
bolyongva kerestelek,
de már nem érzem magam
elveszettnek!
Szavaim egybeöltöm:
BÉKE LESZ A FÖLDÖN!

Az bornak elméjéről

Ki a bornak ízét nyaldossa,
sosem légyen seprőben vergődő muslinca,
hanem a bor lelkével törődjön,
ne a részegség bugyrában vergődjön!

A jó bor a jó barát csapdája,
akkor csap le rád, mikor bajban a családja.
Ha nem vigyázol, kiürül a hordód,
mehetsz majd barát után, nem töltik meg korsód.

Ki bort iszik, igaz ember lészen,
ki mást hörböl, hazugságra készen;
mert nem hiába a római mondás:
In vino veritas...vérré váló tanítás.

Az, mi őszinte, kijön ám a szádon,
csak a jóbor áldása, a mámor.
Nincs más nedű, mely mestere lelkednek,
forraló melegsége gyengülő testednek.

Ezt az érzést keresheted bárhol,
csak egy jó bor után érkezik meg Ámor.
Aztán, ha kiürül borral teli kancsód,
cammogj a hordóhoz, keresd meg a dugót!

Az tót atyafiak kvaterkáznak éppen,
több bor van már bennük, megered a nyelvük,
szépasszonyok vannak terítéken:
mivelhogy így kívánja úri kedvük.

Bátyám, mondá az egyik, bambán,
asszonykám tárt karokkal vár rám,
de mindhiába iszom e jó bort emitt,
úgy látom, most már semmi nem segít.

Hát, öcsém, mit mondjak én neked,
próbáld meg az nyalintást, a bor védelése helyett.
De hol próbáljam, az nyalás az segít?
Nem, te balga, másutt.....,a mindenit!

A jóság virágai

9. fejezet

Vízbefúlt ember

A mindenki által mélyen tisztelt állomásfőnök, büszkén hordta uniformisát, büszkébben, mint egy rendőr, kifényezett gombokkal, tányérsapkával a fején, ő volt, akivel bárki szívesen elbeszélgetett.

Éjszakás volt mindig, a vagonok kerekeit végig kocogtatták, a jó csengést hallgatták. Kicsit aludt otthon is, de az állomáson, két szerelvény között, biztos még többet is, mert minden reggel a vegyesbolt előtt állt, puccparádés uniformisában, kikérte a szokásos, málnaszörpös, borpárlat kevertjét, és regélt a napi hírekről.

Volt ő már minden helyen az országban, ingyen utazott a vasúton, minden hírt és pletykát tudott, többet, mint a vénasszonyok. A borcimborákkal mindig parolázott, a bolt előtt ácsorgó gyerekhadnak savanyúcukrot osztogatott, amit a vegyesboltban vett.

Úgy változtatta nevét, ahogy a szél fúj, hol i-re, hol ipszilonra, hol pedig -escu-ra, végződött de mindenkivel kedves, jópofa ember volt.

Az asszonyok szépen, fejkendősen álltak sorba a havi fejadagért, – fél liter olaj, egy kiló cukor, meg egy kiló bűdös ruszli a fahordóból. Muszáj!

A bolt előtt, a lépcsőn, egyenruhájában az állomásfőnök elkezdte a napi híreket:

– Na, asszonyok, ma vízbefúlt a Kálmán.

– Milyen Kálmán?

– Hát a bikaigazgató!

– Milyen igazgató?

– Hát, aki a bikát a tehenre igazgatja.

Már kuncogni kezdtek az asszonyok, kendőjük sarkát felfelé pöndörítették, nehogy foghíjas szájukat meglássa ez az egyenruhás ember.

– És hogy történt? – kérdezték kórusban.

– Fürdette a teheneket a Sugatagban, csak azok bementek a mélyvízbe, utánuk ment, lehet, valamelyik megrúgta.

– Ó, szegény Kálmán! És hol van most?

– Már kihúzták a partra a csordások. Merevedése van, pedig már halott.

– Az meg mi, hogy hogy meredés?

– Kemény a pénisze – mondta nagy bölcsen az egyenruhás állomásfőnök.

– Az mi, milyen penész?

– Hát a hím vesszője! – Azt gondolta, ezt már megértik.

Már kezdtek kuncogni az asszonyok, kendőjük sarkát még feljebb húzták, de nem értette mindenki.

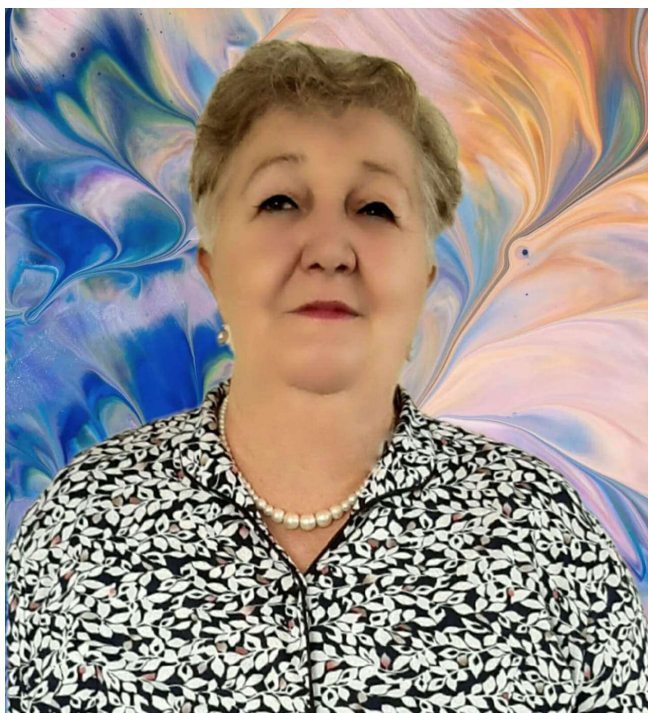
– Milyen vessző, milyen hím?

– Hát a pucája!

Ekkor leszakadt minden kendő sarka, nagy hahotába fogtak:

– Merre van, merre van, lássuk mi is! – rikoltozták kórusban.

Tóth Lászlóné

Bemutakozás

A nevem Tóth Lászlóné (írói név: T. Bernáth Panni), Budapesten születtem 1957-ben, azóta Perbálon élek. Szociális és egészségügyi területen dolgoztam több mint negyven évig. A munkám során nagyon sok embert, élettörténetet ismertem meg. Írásaimhoz sokszor a velük és általuk megélt élményekből választok témát. Szeretem az irodalmat

a betűk csodás világát. Az írással 2020-ban kezdtem foglalkozni. Szeretném a nyugdíjas éveimet alkotó idővé tenni. Megírni és megélni az élet sokszínűségét. Nyitott szemmel járni és észre venni a mindennapok apró csodáit, amik kísérői az életünknek, csak ritkán veszünk tudomást róluk. Több irodalmi körnek vagyok tagja, írásaim megjelentek irodalmi folyóiratokban, internetes portálokon és antológiákban. Az életem ajándékai két gyermekem, öt unokám és két dédunokám.

Tavaszi randevú

Fáradtan ébredt, keveset tudott aludni, álmában a férjével volt, aki sok szenvedés után négy éve elment egy fájdalom és félelem nélküli világba. Imádtak kirándulni éjjel éppen egy nagy hegyet másztak meg. Mindene fájt annyira igaznak vélte az álmát. A kispárnát még mindig erősen szorította kapaszkodóként. Körülnézett a szobában, amit a gyerekek átrendeztek, hogy ne csak az emlékeinek éljen. Az élet kegyetlen tud lenni, ha a változásokat nem tudjuk megélni, megérteni -mondogatták neki. A jelenben kell élned anya! Szép volt apával az elmúlt több mint negyven év,- de még csak hatvan éves vagy, nem temetkezhetsz a fájdalomba!

– Meddig tart még ez a hideg zimankós idő? –Tette fel a kérdést magában miután kinézett az ablakon.

Utálta a hideget és nagyon nehezen birkózott meg a magánnyal. A gyerekek és unokák is itt élnek. Hívják, hogy menjen valamelyikhez, de nem szeretne a terhükre lenni.

Elrendezte a reggeli tennivalókat, megetette Maját a gyönyörű Golden retriever hűséges kutyalányt, akit az unokája vett neki, hogy oldja az egyedüllét fájdalmas megélését. Négy éve élnek kettesben a gondolatait vele osztja meg. A téli bezártságot a kutya sétáltatása enyhíti. Szeretett a városban sétálni ismerősökkel találkozni. Szomorúan nézett körbe a parkban ahol virágosó helyett, lombjukat vesztett fák zúzmarás köntösét és a bokrok csupasz ágait látta. Lába alatt hideg hópaplan, kedvenc padjukon kristályos fehér takaró, megsimogatta a padot. Sokat ültek itt a férjével és tavaly Lacial, sóhajtott egy nagyot miközben az emlékek előjöttek.

– Menjünk Maja! – nagyon fázom!

Ebéd után szokott olvasni, a család ellátja magazinokkal és rejtvényekkel. Az újság első oldalán egy csodálatos parkot látott, gyönyörűen felöltözve színpompás virágtengerrel és rózsaszín kehelyként nyílló magnólia bokrokkal. A fák büszkén az ég felé nyújtották koronájukat némelyik még csak levél kezdeményekkel vagy kipattanó rügyekkel. A nagy épületek közt zöld oázisként. Hihetetlen! – majdnem olyan, mint a mi parkunk. Az első találkozásuk egy csodálatos áprilisi végi napon történt a parkban.

Véletlenül, vagy kitudja? Leejtette az irodalom könyvet és Pista a semmiből előkerülve gyorsan felkapta és mosolyogva adta a kezébe. Mellé ült, és onnantól számított negyven év és nyolc hónapot voltak egy pár. A nyílló magnóliabokor melletti pad lett az ő találkahelyük. A legszebb évszak számára az óta is. Sok nagydolog tavaszi hónapokra esik a családban.

Áprilisban és májusban van a gyerekek és unokák születésnapja, összesen hét. Májusban mentek férjhez a lányok. Tavasszal költöztek be az otthonukba. Áprilisban nyert meg egy pályázatot ahol az egész család együtt utazhatott Amerikába. Májusban kapott kitüntetést Pista egyik évben a másikban meg ő. Óriási öröm volt, amikor Márciusban megvettek egy kis házat a Balaton mellett, hogy nyaralni, pihenni tudjon a család. Olyan összehangolt munka folyt, hogy nyárra kész lett az átalakítás. Sajnos több családtagot is el kellett kísérniük a nagy útra ezekben a hónapokban. Az olvasás és a gondolataiba való elmélyülés teljesen felrázta mélabújából. Jön a tavasz megállíthatatlanul. Gondolatban már látta a rügyező fákat, a csodálatos zöld szőnyeget és virágzó bokrokat a padjuk körül. A hatalmas fák lombkoronája a park melletti nagy épületeket függönyként takarja el. A kora esti sétát kicsit jobban viselte, nem fázott már annyira. Lefekvés után nem jött álom a

szemére, eszébe jutott Laci, a kedves intelligens özvegyember, akivel tavaly Márciusban ismerkedett meg a parkban. A városi könyvtárban dolgozó lányához jött pár hónapra a városba. A kutyák hozták össze őket, akik állítólag nagyszerű kerítők. Maja nagyon elvult a szintén Golden retriever Lóri-val.

– Milyen szép pár! – mondták nevetve. – Tavasszal találkozunk! – így búcsúzott el szeptemberben tőlük a padjuknál. – Nagyon fogsz hiányozni! – úgy ölelték egymást mintha sohasem akarnák elengedni a másikat.

Minden szerdán beszélgettek telefonon. Utána mindig kellemes bizsergést érzett a szíve tájékán. Már csak pár hét és itt a jó idő! Kíváncsi mit fog mondani Laci. Nagyon várta a szerda estét, teát készített magának leült bordó foteljába, és nézte az órát, izgatott volt, maga sem tudta mi történt vele. A telefon csörgésére majdnem kiejtette a csészét a kezéből. Laci lágy kellemes hangját halva megnyugodott, elmesélték mi történt. Egyszer csak mély sóhaj jött a kagylóból.

– Katika nem tudod elképzelni mennyire, hiányzol! Nagyon sokat gondolkodtam és úgy döntöttem, hogy haza költözöm, egyelőre a lányomhoz, aztán majd meglátjuk, mit hoz a jövő. Jó volt itt élni, érvényesülni Olaszországban. A fiam Németországba költözik a családjával. a kisebbik lányom is haza jön jövőre. Nincs semmi, ami visszatartana. Azt az időt, amit a sors még ad nekem, azt otthon boldogan szeretném leélni és megélni. Mondj valamit Katika!

Remegett a kezében a telefon és hangja is alig volt hallható, ahogy próbált válaszolni.

– Nagyon boldog vagyok Laci! Mikor költözöl? Még pár dolgot el kell intéznem, hogy le tudjam zárni az itteni életem huszonöt évét, valószínű, hogy március vége vagy április eleje lesz, mire mindennel végzek. Vagyis tavaszkor, hiszen megígértem neked mikor elváltunk, hogy akkor találkozunk. Az ígéreteimet betartom!...Annyira szeretnék már látni!

– Én is! – suttogta halkán a kagylóba.

A következő hetek nagyon gyorsan teltek. A gyerekek észrevették a változást Katikán és örömmel vették tudomásul, hogy kezd múlni a szomorúsága. Elvitték fodrászhoz-kozmetikushoz, itt lesz, mindjárt kikelet kisasszony, kell a megújulás nemcsak a természetben, hanem bennünk és rajtunk is! Nagyon élvezte mikor a csajos napokon együtt voltak vásárolni az unokákkal és a lányával. A parkon keresztül mentek a nagy épületek mellett lévő neves cukrászdába. Megnézték a lányok a találkahelyet és gyönyörködtek a hatalmasra nőtt fák rügyképződéseiben. Testileg, lelkileg

megújulva várta az igazi tavaszt, ami a szívében is szirmot bont. A melegben sütő nap sírásra készítette a kristályos hótakarót és szép lassan megadásra készítette a telet. A tavaszi napfény a természet kozmetikusa csodákra képes. A jó idő egyre több embert vonzott a természetbe. A kirándulások elkezdődtek, a parknál voltak a csoporttalálkozókat. Maja nagyon élvezte a hosszabb sétákat és az egyre több kutya társat. Napról napra több ismerőssel találkoztak, Katikának jól estek az elismerő, dicsérő szavak.

– Még legalább két hét – szól lehangoltan a telefonba Laci. Nagyon elfáradtam miközben az életemet rendeztem. Nyugodj meg! Az már nem sok idő, utána minden rendben lesz! Virágzó bokrok ölelésében vár a padunk! Azon az estén leült a férje fotója elé és elmondta, hogy nagyon szerette, sohasem felejtje el a vele töltött csodás életet és éveket. Szívében marad örökké! A távolság döbentette rá, hogy hiányzik neki és szereti Lacit.

– Kati mama intézd el magaddal és a papával ezt a dolgot és tiszta lelkiismerettel kezdhetsz újra élni! – Figyelmeztette Szilvi unokája.

Jó érzés lett rajta úrrá, ahogy kibeszélte magából gondolatait, s egy pillanatra olyan érzése volt mintha Pisti megsimogatta volna a vállát. Nehezen jött álom a szemére. Nem tudta mit hoz a holnap csak érezte, hogy szüksége van egy szerető szívre egy jóleső simogatásra. Kéz a kézben sétára a folyó parton, a parkban a fák közös ölelésére, ami hatalmas energiával tölti fel az embert.

Vagy csak úgy üldögelni és beszélgetni a padon. A virágzó növények és lombjukat lágyan legyező fák között. Élni egymásnak egymásért, más nem kell, minden egyéb meg van.

Álmában Lacival sétáltak a parkban, fogták egymás kezét. Kedvenc padjukon ülve gyönyörködtek az őket körülvevő világban, ami oly szép. A gyönyörű zöldben mindenki jól érezte magát. Boldog felszabadult gyermeki kacaj és a madarak éneke csodálatos zenei aláfestés volt. A padot magnólia bokor ölelte körbe s a hatalmas fák mosolyogva hajoltak le hozzájuk. Arra ébredt, hogy ragyogó napfény köszönt be az ablakon és arcát lágyan cirógatva üzeni itt a tavasz!

A májusfa

A májusfaállítás egy tavaszi népszokás volt. Sajnos manapság egyre kevesebb helyen tartják életben a régi jó hangulatú és összekovácsoló hagyományokat. A lényege a fiatalság, az újjászületés és a szerelem szimbóluma. Április utolsó éjszakáján a fiúk csapatokba verődve vitték az előre kiválasztott magas sudár fákat a lányos házakhoz, amiket szép színes szalagokkal díszítettek. Május elsején hajnalban minden ablakban feltűntek a lányok és örömmel vagy szomorúan vették tudomásul, hogy kaptak fát vagy nem. A faállítás érdeklődést udvarlási szándékot jelzett a lány felé. A lányok nagyon büszkék voltak a szerelemfájukra. Május utolsó napjáig díszítette a portát a szalagos fa. Sokszor csak akkor tudták meg, hogy melyik fiú szeretne udvarolni a lánynak, amikor fa kidöntésre jöttek. Akkor megvendégtették a fiúkat pogácsával és itallal. A történethez ezeket le kellett írni.

Nagyszüleim kipirult arccal kacagva mesélték el a papa felejthetetlen májusfa állítását. Mamáék vidéken éltek és élnek a mai napig. Nagyon talpraesett csinos dolgos lány volt az én mamám. Persze hogy sokszor kapott májusfát. A hűgával együtt izgatottan várták a fabontást, hogy megtudják melyik fa kinek lett hozva. Édesanyám is szép csinos lány volt. Az ő fiatalkorában még szokás volt ez a faluban. Mamáék május elsején éjjel lesben álltak és boldogan figyelték a fiúkat. Volt olyan is, hogy két, májusfát hoztak egy éjjel. Büszkék voltak a lányukra. Az éjszakából már nem sok volt hátra, nosztalgiáztak, lassan hajnal lett. Mama mély sóhajtás után beletörődéssel mondta

– Húú de, rég volt, amikor még nekem hoztál májusfát és apámék izgultak úgy, mint most mi. A gyorsan haladó idővonatunkon utazva múltak az évek és az ifjúságunk. Nekem nem állítanak már színes szalagokkal díszített fát.

Papa mosolygott és azt mondta:

– Nekem most is te vagy a legszebb és legjobb asszony a világon!

Szeretettel megölelték egymást.

– Menjünk lefeküdni mindjárt, kukorékol a szomszéd kakasa és a papa elindult a hálószoba felé.

– Gyorsan elrakom a poharakat és megyek szívem utánad.

Mikor benyitott kis szerelmi fészükbe így hívták a hálószobájukat amióta beköltöztek. Széles mosoly volt a papa arcán és észrevette, a pipacsvirágos paplan alatti ébredő vágyat. Pillanatok alatt az ágyban volt, a felemelt takaró alatt olyat látott, amit valószínűleg rajta kívül nem sokan. Szóhoz sem

jutott a meglepetéstől, égfelé tekintő színes szalagokkal díszített férfiasság jelképével várta az ő hitesura. Aki mosolyogva mondta
– Látod neked is van májusfád! – Nagyon sokat nevettek és jót szerelmeskedtek. Azt vallják,
hogy a jó házassághoz az elfogadás a megértés és a szeretet mellett használni kell a vidámságfűszereit, a humort és a nevetést. Biztos van igazság ebben hisz már ötven éve alkotnak egy párt.

Varga H. Mária

Bemutakozás

Magyarország legdélebbi részén születtem, a Viharsarok csodálatos városában, Békéscsabán. Kis kitérőkkel tértem vissza ide kedves szülővárosomba.

Az irodalom, főleg a versek, kicsi korom óta lenyűgöz, nem csoda, hiszen benne nőtem fel. A szüleim a maguk egyszerűségében éltek, emlékezetben van a mai napig... amikor kevés idejük engedte, a könyvért nyúl-

tak. Több mint két évtized telt el azóta, hogy először fogtam tollat, és próbáltam versbe foglalni a gondolataimat. 2006-ban adtam be versemet az első pályázatra. Az első siker itt dobantotta meg szívemet, ami nagy lendületet adott, hogy máshol is próbálkozzam. Az eltelt idő alatt számtalan oklevél díszíti szobám falát, s inspirál a folytatásra.

Több irodalmi oldalon osztom meg verseimet, örömmre egyre gyarapodnak olvasóim létszáma. Verseimet nemzetközi oldalakon is megosztom, így írásaim eljutnak a világ minden tájára.

Verseimet Varga H. Mária néven publikálom.

Tavaszi ujjongás

Madárdalra ébredni mily csodás,
ébred a természet, fű, fa, bogár,
virágzó barackfa ablakom előtt,
piciny bogaraknak mézelő mező.

A harmatkönnycsepp minden kis szirmon,
mint gyöngyszem, ragyog felkelő napon,
szellő lebbenti piciny kis szirmukat,
legörgeti, mint igazgyöngygolyókat.

Szorgos kis méhek is útra kelnek,
zümmögésük zene a fülemnek,
madarak víg dala száll, messze hallik,
boldogan szárnyalnak, tavaszt köszöntik.

Beköszöntött a tavasz

"Élet sarjad fűben, fában,
Pacsirta szól a határban"
zöldellnek a fák, virágok,
hangosak a madárdalok.

Örülnek a szép tavasznak,
csicseregnek napsugárnak,
szivárvány színpompa fákon,
kipattant rügy, mint egy álom.

Illatukkal csalogatnak
apró, szorgos szárnyasokat,
méhek raja, zümmögésük,
vígán szállnak körülöttük.

Virágszirmok lent pompáznak,
díszítik a virágágyat,
hajnalharmat megmosdatja,
Nap sugara szárítgatja.

Csodás, éltető természet,
gyönyörködtető kikelet,
mosolygunk a fűre-fára,
ébredünk a madárdalra.

Idézet:

Balogh József: Tavasz van c. vers

Lágy szellőben

Tavaszi legszebb hónapjában,
ébredő természet havában
csicsergése madaraknak,
illatozó virágoknak.

Napfény ragyog délidőben,
éjjel a Hold az őrzője,
vigyázzák a kikeletet,
növényeket, embereket.

Előkerül ásó-kapa,
nyugvó földet fellazítja,
pislákolva ébrednek,
kis magoncot megölelik.

Óvják őket, melengetik,
hamarosan kicsírázik,
égre törő kis hajtások
a lágy szellőben táncolók.

Gólyahír

Naponta figyelem az elhagyatott fészket,
a napsugár szorgosan melengeti nektek.
Reggel azonban kelepelésre ébredtem,
a boldogság könnyei gyűltek két szememben.

Hosszú volt az utatok, de ti nem pihentek,
szorgosan igazítjátok a családi fészket.
Kiszáradt, vastag faágak vigyázták, óvták,
kedves lakóikat már ők is nagyon várták.

Lám, zöldell már körülöttek fű, fa, tarka rét,
a kicsiny tóban zeneszó, békabrekegés,
kicsiny madarak víg dalukkal köszöntenek,
fészketek alatt a sok gólyahír integet.

Kopogtat a tavasz

Mit képzelsz, te nyuszi Gyuszi,
a hóvirág neked nyílik?
Nem azért bújt ki ily korán,
neked legyen a lakomád.

Sok zöld fű van körülötted,
válogathatsz a kedvedre,
hagyd a tavasz kis hírnökét,
bólogató kicsiny fejét.

Melengeti nap sugara,
szirmaival meghálálja,
messze szálló illatával
a közelgő tavaszt várja.

Felkelő nap sugarai
szárítják harmat cseppjeit,
langyos szellő simogatja,
megköszönik bólogatva.

Farsang

Szalmaláng, szalmaláng, porig égett szalmabáb,
téltemető multságunk tetőpontra hág.
Álarc mögött sok vidám szem,
mosolyognak önfeledten.

Felcsendül a vidám zene,
keringőzünk önfeledten.
Megkezdődik a téltemető vigadalom,
jelmezbe bújt, táncot ropó sokadalom.

Csillognak a báli ruhák, szép jelmezek,
álarcoktól én senkit fel nem ismerek.
Cicaszemek feketéllnek,
vörös ajkak nevetgélnek.

Farsangi vigalom?

Telet űznénk mulatsággal,
megülnénk a farsang farkát,
húshagyó kedd harangjára
böjtöt kezdünk a lakásba`.

Csütörtököt még ünneplünk,
maradékot mind megesszük,
víg nap torkos csütörtökünk,
negyven napig böjtölhetünk.

Vince napját megfigyeljük,
szép időben reménykedünk,
"Mert ha csordul Vince" napja,
"tele lesz a pince" hordója.

Boldogasszony napját várjuk,
csípős hidegre számítunk,
hamar érjen véget a tél,
élvezzük tavasz kezdetét.

Így múlatjuk a farsangunk,
négy fal között nem vigadunk,
telet űznénk, de még inkább
jó egészséget kívánnánk.

Nyugdíjas farsang

Nyugdíjasok farsangjára
hivatalos vagyok mára.
Maszkabál lesz a javából,
jelmezünknek jóvoltából.

Törtem fejem már egy hete,
"nagy farsangra" mit vegyek fel.
Kiborítom rongyos zsákom,
rég volt ruhát válogatom.

Itt egy szoknya, ott egy lajbi,
mit tudok most összehozni?
Ezt is, azt is összeszedtem,
meg is lett már a jelmezem.

Kenderkócot festegettem,
fekete lett mindkét kezem.
Sebaj, illik jelmezemhez,
e szín kell a két kezemhez.

Öreganyám bő szoknyája
rásimul a derekamra,
csupa virág, csupa csicsa,
ilyen kell most a farsangra.

Buggyos ujjú fehér blúzban,
feszíték a kis lajbiban.
Vállamon a berlinerem,
derekamon áttekerem.

Hosszú hajam kenderkócos,
be van fonva a két varkocs.
Babos kendőm rockeresen
trónolt kenderkóc fejemen.

Csodás tavasz

Kertem virága, csodás sora,
Itt még hóvirág, ott az ibolya,
Szirmait bontja a tulipán,
Ezerszínű, kedves, csodás virág.

Udvarom pázsitja sárgállik,
Pitypangtenger derűsen hullámzik.
Ablakban a kedves muskátlim
Szívemben a szép tavaszt idézi.

Ébredő természet

Kis kertemnek szegletében
hóvirágom bókol nékem,
oly boldogan simogatom,
eljött az én szép tavaszom.

Madárkáim csicseregnek,
röptükben ők köszöntenek,
keringenek körülöttem,
bátran leszállnak mellettem.

Kosztosaim voltak télen,
összeszoktunk, így nem félnek,
fényes tolluk meg-megvillan,
rájuk ragyog nap sugara.

Élvezem a jó meleget,
kicsalogat a kertembe,
gyümölcsfáim integetnek,
mikor metszem meg én őket?

Unokámmal sétánk során
kis kertekből köszönnek ránk,
tesznek-vesznek a kertekben,
szorgoskodnak az emberek.

Zagy G. Ilona Bemutató

1967.-ben születtem. Nógrád megyében, Csécsén élek.

Gyerekkorom óta szeretem az irodalmat, a verseket, amikhez hosszú évekig hűtlen voltam. 2013.-tól jegyzem a verseimet, tagja vagyok néhány alkotóköri, jelen vagyok irodalmi magazinok, honlapok oldalain. Kilenc verses könyvem van, ezekből

kettő mese és gyerekvers és az évek során több antológiában, is helyet kaptak verseim.

Alkotok, fejlődök és tanulok, amíg élek.

Farsangol a tél

Ködfürdőzik tejfehérben
a nap fénye, szendereg.
Mint áttetsző, nagy kötényen,
csupa-lyukon átperreg.
A sövényen madárkotta,
készülnek a víg dalok,
mind a tavaszt csalogatja,
úgy érzik, itt andalog.

Tavaszmázkban pózol a tél.
Felpróbálta. Úgy maradt.
Unalmas a rideg páncél,
jégcipő is széthasadt.
Télidőt hagy egy cókókban,
ne legyen ok panaszra,
téli maszkja a gardróbban,
móka lesz majd tavaszra.

Farsangi mese

Farsangi tánc, utcabál lesz,
meghívót hord szét a szél,
ablakba és kapuba tesz,
kísérgeti őt a tél.

Havat szór rá, más ne lássa,
jégpecsétetes levelek.
Nem hívták a mulatságba,
elűznék az emberek!

Itt is, ott is megtalálja
nap, a meleg lehelet,
belebújik maskarába,
aki tavaszt emleget.

Farsangi tánc, utcabál van,
itt téblábol még a fagy,
vígán ropja hóbundában,
csak egy sál, mit hátrahagy.

A tél farsangja

Tegnap még tavasznak öltözött a tél,
de elunta göncét, a foltosat.
Hóbundába járna, maszkján csipkeszél,
porcukorral szór szürke pontokat.
Jégcsapokkal díszít, hízik jégpáncél,
de olvad, törik, napfény fosztogat.
Foltozgat a szél, dúdolván hőködik.
Tavasz lesz vagy tél? Ő mindig csőszködik.

Farsangra készülve télidő táján
báli ruháján dolgozik a fagy.
Szakad a dérfodor félkész szoknyáján,
fércelve jó még, így rajtamarad.
Vékony jégcsizma hasad a bokáján,
harisnyáján sár élénk foltot hagy.
Kitart a bálba, az utolsó táncra,
ha meg leszakadna, mezítláb járja.

Telet űzzünk

Telet űzzünk! Jégcsap csepeg.
Farsang farka itt tekereg.
Nincs álarcod e napokra?
Kormot kenek az arcodra.
Ha a szél a hajadba kap,
akad itt rád lyukas kalap.
Meleg bekecs, hogyha fáznál,
kettő is van nagyapámnál.
Viszem én a régi dobot,
te hozod a láncos botot.
Sokan megyünk, hangoskodunk,
málnaszörpből van a borunk.
Heje-huja, dínomdánom!
Eszünk, iszunk ma a bálon.
Táncért jár a fánkjutalom,
hogy te ki vagy, csak én tudom.

Télűző móka

Csalogat a muzsikaszó,
s jelmezbe bújt mulatozó
hív. Hozd te is a batyudat!
Kövér, dagad a hangulat.
Olvadjon jég, fusson patak,
telet űznek nótás szavak.

Királyok és martalócok,
krumpliorrú, víg bohócok.
Vadászokkal szelíd vadak,
mindenkinek mindent szabad.
Síró arcot mosoly takar,
megrajzolt könny összezavar.

Kuncsorog a csibész „dőre”
nem lesz itt böjt egyelőre.
Lakmározik éhes csapat,
sütnek fánkot szalagosat,
sonkát, kolbászt, szalonnát,
tyúkok alól friss tojást!

Huncutkodás meg nem árthat,
vidámságuk nemcsak látszat.
Lánccsörgetés, botkoppanás,
báli-móka, duhajkodás.
A társaság tarka-barka
kunkorodó farsangfarka.

Farsangi mulatság

Sok a tündér és a herceg.
Farkas, vadász együtt henceg.
Köszöntik a teliholdat,
elűznek ma bajt és rosszat.

Farsangi fánk friss és meleg,
eszik rémek, szörnyetegek.
Mesehősök táncot ropnak,
vastaps jár a bohócoknak.

Kacagnak és kezet fognak,
nincs itt helye bú-bánatnak.
Tombola és zsákbamaczka,
apró játék, falovacská.

Zene-bona, dínom-dánom,
jókedv pózol gólyalábon.
Minden gyerek elégedett,
telet űzni csak így lehet.

Húsvéti babonás...

Összeadták egy batyuba,
csupa színes, fényes darab,
hozzá vidám, tarka kalap.
Szalmatestet rejt a ruha.

Gúnya alatt ott a rontás,
bajforrása minden rossznak.
Messze viszik és dalolnak:
kiszé, kiszé, kiszehajtás.

Kacagva fut a sok fruska.
Lesz is jussa, aki adott,
aki irigy átkot kapott.
Tépik sorba`, ez a sorsa.

Parton hever minden dísze.
Kiszé-bábu széjjel szakadt,
„banya” csomót visz a patak.
Mit jósol a sodró vize?

Talán bizony férjhez menne,
boldog lesz-e, egészséges?
Lesz szerelem, szenvedélyes?
A kint örvény húzza, vigye.

Hol nincsen víz, tűzre kerül,
s amíg hevül, elég a baj,
dal és kacaj, nagy a zshivaj.
A füst elszáll, az ég derül.

Fűzfaágra színes szalag,
néhány kifűjt, hímes tojás.
Villó kincse. Mosoly-varázs.
Titka van a szóvirágnak.

Barkaágak egy csokorban.
Mágikus a bolyhos virág?
Körülvesz az ősi világ.
Gyógyul, éled, mert tavasz van...

Tavaszsuttogó

Szürke ruhám lassan pördül...
Veszendő anyag... csupa folt,
ráncaiban újul, zöldül.
Rá emlékezetből dúdolt,
holtnak hitt jel színeket old...

Trillákat, tarka szirmokat
szórok meleg tenyeremből,
miközben gyógyít, tisztogat
szabad lélegzet keblemből,
könnyem felszakadt sebekből.

Pörög ruhám... csupa virág,
suttogásom terjed, árad.
Megérti a nyíló világ,
szelídülnek rideg árnyak...
táncba hívlak téged társnak.

Alkotó(tavaszi)

Szűnik a táj némasága.
Cirógatón árad szét
visszatérő ifjúsága,
s felocsúdó szerelmét
sok száz madár dalolja el:
„Élni jó e költészettel!”
Szabadon színeket ölt,
élő gobelin a föld.

Mindennap nyit valami új...

Úgy tervezem, hogy maradok,
csak fáradt vagyok kicsit.
Hallok sürgetést, dallamot,
a madarak szárnyait.
Mindennap nyit valami új...
ami mozdulni készlet.
Ösztönből szorgalom. Hangsúly
a változó természet.
Minden részlet pulzál, lüktet.
Fű, fa, virág, csupa élet.
Nem kérkedik, de büszke.
Nézd! Bennem is van túske...

Úgy tervezem, hogy maradok.
Vihar utáni a csend...
Letisztult színárnyalatok,
„ki mit érdemel” sorrend.
Mentett forrás, cseppből tenger,
amihez nem kell térkép,
s maga a lét az ellenszer.
Rakd újra, hogyha széttép...
Hallod a tavaszi zsongást...?
A légzést, keringést, mozgást?
Parányítól tanulok.
Aprókból hatalmasok...

Impresszum

Szerkesztette: Hegedűs Gábor

Lektorálta: Minden résztvevő, a saját, itt közölt alkotását

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 292 oldalon

Hegedűs Gábor és 45 társa 2023

ISBN 978-615-82458-1-4

